

КЛИФЪРД САЙМЪК
ВРЕМЕТО Е НАЙ-ПРОСТОТО
НЕЩО

Превод от английски: Евгени Орлов, 1993

chitanka.info

1.

Най-сетне човекът склони да признае, че е изолиран от космоса. Подозираше го още от деня, в който Ван Алън откри радиационните пояси, които обгръщаха Земята, и хората в Минесота използваха балони, за да уловят слънчевите протони. Но човекът беше мечтал толкова дълго, че дори в този момент не можеше да се откаже от мечтата си, без поне да опита.

Той опита и продължаваше да опитва дори когато астронавтите умираха и доказваха невъзможността на опитите. Човекът беше твърде крехък за космоса. Умираще твърде лесно. Смъртта му настъпваше или в резултат на първичната радиация, излъчвана от Слънцето, или на вторичната, която се зараждаше в металните корпуси на космическите кораби.

В края на краищата човекът разбра, че мечтата му се е провалила, и всеки път, когато погледнеше към звездите, изпитваше горчивина и разочарование. Още повече, че звездите сега изглеждаха по-далеч отвсякога.

След много години и множество полети в небето човекът най-сетне се предаде.

И се отказа.

Имаше по-добър начин.

2.

Шепърд Блейн усети, че се намира в нещо като къща или ако не точно в къща, то в място за живеене. Усещаха се системност, пропорционалност и порядък, които не се срещаха в природата — дори и в извънземната природа на тази планета, обикаляща неизвестна звезда далеч от Земята.

Стъпките му не оставяха отпечатащи по повърхността, макар да ги бяха оставили по пясъчните дюни, които бе прекосил, преди да стигне до мястото за живеене, ако това бе място за живеене. Съпоставен с грохота на пустинната буря, която го беше следвала с часове, вятърът тук се чуваше само като шепот.

Подът беше твърд, гладък и светлосин и по него се вървеше лесно. Наоколо бяха разпръснати форми, които може би бяха мебели или съоръжения, или пък неща с някаква естетическа стойност; всичките бяха също така сини и очертанията им не бяха дивите, случайни очертания на въздействието от вятъра, слънцето и времето повърхност, а изчистени линии, извити или изравнени от някакъв функционален апарат.

Все пак звездите блестяха, а и далечното, сякаш замъглено слънце се виждаше. Следователно мястото, на което бе попаднал, със сигурност не беше защитено.

Блейн бавно пристъпи напред, сензорите се включиха на пълна мощност и той усети къща, а малко по-късно почувства и живот. Усети как го изпълва лека възбуда. Не се случваше често някой въобще да открие живот. Запомнящ се случай бе някой да попадне на интелект. А тук, на гладката светлосиня повърхност, сред всички тези неща, имаше интелект.

Крачката му се забави, стъпките му шумоляха по пода, а сензорите работеха; касетата, която попиваше разположението, звуците, очертанията, мириса и формата, тихо бръмчеше и записваше температурата, времето, магнитното поле и всички други феномени, които съществуваха на тази планета.

Недалеч той го видя — нещо, което като уморен човек се бе проснало отпуснато на земята, без да прави нищо, без да очаква никакви действия, просто лежащо.

Блейн се насочи към него, като продължи да крачи бавно, а сензорите опознаваха този отпуснат живот и записващите устройства го попиваха.

То беше розово, но възбуждащо розово — не в този отвратителен нюанс, в който обикновено е розовото. Не бледорозово, не телесно розово, а много приятно розово, от типа на това, което краси дрешката на съседското момиче, когато празнува своя седми рожден ден.

То го гледаше. Може би не с очи, но го гледаше. Усещаше неговото присъствие, но не се страхуваше.

Най-сетне той го достигна. Приблужи се на около шест стъпки от него, спря и зачака.

Беше доста масивно нещо — към дванадесет стъпки високо в средата и отпуснато на повърхност от двадесетина стъпки в диаметър. Издигаше се над дребната машина, каквато в момента бе Блейн, но не излъчваше заплахата. Не излъчваше нищо. Беше просто една буца.

И именно това е най-трудната част, припомни си Блейн. Това е моментът, в който ти можеш или да се справиш, или да се провалиш. Ходът, който направеше сега, щеше да е основата на всички по-нататъшни отношения с нещото, което бе срещнал.

Затова той остана неподвижен и не направи нищо. Сензорите се дръпнаха и намалиха дейността си до минимум, а касетата се въртеше едва-едва.

Не беше леко да чака, защото времето му се изчерпваше. Беше останало още съвсем малко.

И тогава усети потрепването, уловено от свършените електронни клетки на машината, в каквато в момента бе превърнато неговото тяло. Потрепването на съществуването, което се бе разплуло в розово на пода. Потрепване от недоизградена мисъл, наченък на комуникация, счупване на леда.

Блейн се стегна, като се опитваше да потисне надигащото се в него въодушевление. Още беше глупаво да триумфира — нямаше сигурен знак за телепатична сила. Макар че потрепването беше чувство за такава, сигурно нейно присъствие...

Дръж се, каза си той, дръж се!

Трябва да се вместиш във времето!
Остават още само тридесет секунди!

Потрепването се усети наново, този път по-силно и ясно, сякаш просналото се пред него създание прочистваше гърлото на разсъдъка си, преди да започне да говори.

Беше рядкост някой да се свърже със същество-телепат. Другите таланти, качества и странности, пред които телепатията бледнееше, също не бяха необичайни, но те само понякога успяваха да се изявят като толкова полезни, колкото беше простото, старомодно телепатично изкуство.

Внезапно съществото се обади.

Здраси, приятелю, каза то. Размених мозъка си с теб.

Разсъдъкът на Блейн беззвучно изкрещя в яростна изненада, която беше много близо до паника. Внезапно, без предупреждение, той бе принуден да приюти в себе си две същества — самия себе си и това друго създание. В един хаотичен момент той погледна с очите на другото същество, почувства се така, както се чувстваше то, и узна това, което знаеше то. И в същия този момент той пак си беше Шепърд Блейн, изследовател за „Фишхуук“, един разсъдък извън Земята и много далеч от дома.

И точно в същия момент времето му изтече.

Той почувства стремителното движение, сякаш космосът се движеше назад покрай него с фантастична скорост. Протестиращият Шепърд Блейн беше изсмукал през пет хилядите светлинни години в една определена точка в Северно Мексико.

3.

Той пълзеше в мрачния кладенец, в който беше потопен, като опипваше пътя си със сляпа, почти инстинктивна упоритост. Знаеше къде се намира — сигурен беше, че знае — но не можеше да го проумее. Беше попадал в този кладенец и преди, беше попадал в него много пъти и той му беше познат, но сега усещаше някаква странност, която никога преди не бе съществувала.

Знаеше, че странността е вътре в него — сякаш той беше някой друг, сякаш беше само наполовина себе си, а другата му половина бе обсебена от непознато създание, което бе притиснато до стената, виеше от страх и самотно скимтеше.

Той пълзеше, за да се измъкне от кладенеца, а съзнанието му трескаво се бореше срещу изпълващата го скимтяща странност и продължи да се бори дори когато той осъзна, че от тази борба няма смисъл. Странността щеше да живее в него и да бъде част, от него докато той самият съществуваше.

За момент спря, за да си отпочине от изкачването, и се опита да се концентрира, но това беше твърде сложно, защото той представляваше много неща на много места. Той беше човешко същество (каквото и да означаваше това), беше също суетяща се машина, беше извънземно Розово, проснало се на светлосин под, беше безмозъчна субстанция, прекосяваща цяла вечност от крещящо време, която, когато я бяха уточнили математически, всъщност се оказа част от секундата.

Той изпълзя от кладенеца, тъмнината изчезна и се появи бледа светлина. Той лежеше по гръб, най-сетне беше у дома и изпита все същата стара благодарност, че за пореден път се е справил.

И най-сетне го осъзна.

Той беше Шепърд Блейн и беше изследовател, работещ за „Фишхуук“. Беше пътувал далеч в космоса, за да изследва непознати звезди. Беше прекосявал много светлинни години, понякога беше

откривал неща с определено значение, а понякога не. Но този път беше открил едно нещо и беше донесъл част от него у дома.

Потърси го и го откри в един от ъглите на съзнанието си. Опита се да го успокои, макар да знаеше, че то вероятно се страхува най-вече от него самия. Сигурно е ужасно, помисли си той, да бъдеш затворен в някакъв извънземен разсъдък. А от друга страна, не беше кой знае колко успокояващо и за самия него да държи подобно нещо в мозъка си.

Трудно е и за двама ни, каза сам на себе си и на онова друго нещо, което бе част от него.

Лежеше тихо, където и да се намираше в момента, и се опитваше да се концентрира. Беше заминал преди около тридесет часа — не той самият, разбира се, тъй като тялото му бе останало тук — но разсъдъкът му бе заминал, а с него и малката суетяща се машина, към онази непозната планета, обикаляща непознато слънце.

Планетата не беше по-различна от много други планети — просто виеща пустош. Повечето планети се оказваха точно такива, когато се спуснеше над тях. Този път пустошта се бе оказала пясъчна, макар че можеше да е и джунгла, или пък ледено поле, или гола повърхност, покрита единствено от праисторически камъни.

Той беше обикалял по пясъка почти тридесет часа и там нямаше нищо. Тогава внезапно беше попаднал в огромна синя стая, в която се бе проснало Розовото, а когато се бе върнал у дома, Розовото (или някаква негова сянка) бе дошло с него.

То изпъзля от мястото, където се беше скрило, и той отново го почувства — разбирането, усета и познанието. Кръвта му сякаш се вледени и той усети сладникавия мирис и лекото чувство на извънземност. Почувства желание да изкрещи от ужас, но не изкрещя. Просто лежеше неподвижно на мястото си. Розовото се втурна обратно в убежището си и се сви там.

Блейн отвори очи и видя как капакът над него се отвори, а светлината, която идваше от една полупокрита крушка, го прониза.

Огледа тялото си и установи, че всичко си е на мястото. Нямаше и причина да не е така, тъй като то си беше лежало тук през всичките тридесет часа.

Той помръдна и се надигна, за да седне. Наоколо, плуващи в светлината, към него бяха вперени лица.

— Трудничко, а? — попита едно лице.

— Всичките са труднички — отвърна Блейн. Измъкна се от подобния на ковчег апарат и потръпна от внезапния студ.

— Ето ризата ви, сър — каза едно женско лице, като му подаде бяла риза.

Задържа я, докато той се вмъкваше в нея.

После тя му подаде чаша, той отпи и разбра, че е пълна с мляко. Трябваше да се досети. Когато някой се върнеше, веднага му даваха мляко. Може би в него слагаха и нещо друго? Никога не бе помислял да попита. Това беше просто още едно от онези дребни нещица, с които „Фишхуук“ озадачаваше както него, така и другите като него. За век или малко повече съществуване „Фишхуук“ бе изградила цяла серия от досадни традиции, като всяка от тях беше нелепа по свой начин.

Това беше завръщането. Той изпита познато усещане, докато отпиваше от чашата си с мляко. Беше в голямата зала за управление, в която бяха редиците космически апарати. Някои от тях бяха отворени, а другите — затворени. Той знаеше, че в затворените лежат телата на други като него, чиито разсъдъци пътуваха далеч из космоса.

— Колко е часът? — попита той.

— Девет вечерта — отвърна мъж, който държеше бележник в ръката си.

Извънземното нещо отново пропълзя в съзнанието му и думите отново се чуха: *Здрасти, приятел. Размених мозъка си с теб.*

И сега, погледнато откъм човешката логика, това звучеше по-ненормално отвсякога. Вероятно някакъв начин за поздравяване. Нещо като ръкостискане. Здрависване на разсъдъци. Като се замислеше, беше доста по-осезаемо от здрависването с ръце.

Момичето се приближи и го докосна по ръката.

— Изпийте си млякото — каза то.

Ако това беше здрависване между разсъдъци, тогава то беше доста продължително, тъй като другият разсъдък бе останал в него. Той можеше да го почувства и в момента — подло извънземно, което се таеше някъде в подсъзнанието му.

— С машината всичко е наред, нали? — попита той.

Мъжът с бележника кимна.

— Няма никакви проблеми. Изпратихме касетите долу.

Половин час, спокойно си помисли Блейн и дори сам се учуди как може да е толкова спокоен. Разполагаше само с половин час, защото толкова беше времето, необходимо за анализиране на касетите. Знаеше, че изследователските касети биват анализирани веднага щом пристигнат.

Всичко щеше да е там. Всички данни щяха да излязат наяве и да разкрият историята. Нямахше да има съмнения за това какво се е случило. И преди да ги бяха анализирали докрай, той трябваше да изчезне от обсега им.

Огледа стаята и за пореден път почувства удовлетворението, възбудата и гордостта, които бе почувствал още преди години, когато за пръв път бе докаран на това място. Тук беше пулсът на „Фишхуук“. Тук бе концентриран стремежът, потапянето в далечни светове.

Щеше да е трудно да го напусне и той го знаеше. Щеше да е трудно да му обърне гръб, защото голяма част от самия него принадлежеше на това място.

Но нямаше съмнение — просто трябваше да се махне.

Той допи млякото си и подаде чашата на чакащото момиче. После се обърна към вратата.

— Момент — обади се мъжът, който държеше бележника. — Забравихте да се подпишете, сър.

Блейн недоволно пое молива и подписа. Беше голяма глупост, но се беше превърнало в навик. Подписваш при влизане, подписваш при излизане и държиш устата си здраво затворена, а всички от „Фишхуук“ се държат така, сякаш ако изпуснеш и най-малката дреболия, всичко това ще се разпадне.

Подаде бележника обратно.

— Извинете ме, мистър Блейн, но пропуснахте да отбележите кога ще се върнете за оценките.

— Утре сутринта в девет — кратко отвърна Блейн.

Можеха да правят каквото си искат, защото той нямаше да се върне. Бяха му останали тридесет минути — вече по-малко от тридесет — и всяка от тях му беше ценна.

С всяка изминала секунда споменът от онази нощ преди три години ставаше все по-ясен. Можеше да си спомни ако не самите думи, то поне тона, с който бяха изречени. Когато Годфри Стоун се

беше обадил в онази нощ, дишането му беше учестено, сякаш бетичал, а в думите му се долавяше паника.

— Лека нощ на всички — каза Блейн.

Излезе в коридора и затвори вратата след себе си. Беше пусто. Вратите от двете страни на коридора бяха затворени, макар зад някои от тях да светеше. Коридорът беше празен и наоколо бе тихо. Но дори в тази тишина и пустота се усещаше жизненост, като че ли всички от „Фишхуук“ бяха останали на смяна. Като че ли целият гигантски комплекс никога не спеше — всички лаборатории и експериментални станции, всички работилници и зали, всички просторни библиотеки и складове, както и всичко останало, никога не затваряха очи.

Той спря за момент и се замисли. Всичко беше много просто. Щеше да излезе оттук, без нищо да го спре. Щеше да изкара колата си от паркинга, който бе само през няколко сгради, и щеше да тръгне на север към граничната линия. Но това, каза си той, е твърде елементарно. Твърде очевидно. Точно това, което от „Фишхуук“ биха очаквали да направи.

А имаше и още нещо — дразнеща мисъл, гризящо, чудовищно съмнение. Наистина ли се налагаше да бяга?

Петима души през тези пет години след Годфри Стоун — беше ли това доказателство?

Той се спусна по коридора, а мислите му бяха обсебени от съмненията. Но докато ги обмисляше, той знаеше, че всъщност няма повод за съмнения. Каквито и съмнения да се появяха, той знаеше, че е прав. Но правотата му беше породена от интелекта, а съмненията бяха дело на емоции.

Той призна пред себе си, че всичко се свеждаше до един-едничък фактор: не искаше да бяга от „Фишхуук“. Харесваше му да е тук, харесваше работата си и не искаше да се маха.

Но се беше преборил със себе си още преди месеци. Още тогава беше достигнал до решението. Когато моментът настъпи, той трябва да се махне. Независимо колко му се иска да остане, той трябва да захвърли всичко и да избяга.

Защото Годфри Стоун бе знаел това и в паническото си бягство бе намерил време да се обади веднъж по телефона — не за да търси помощ, а за да отпрати своето предупреждение.

— Шеп — беше казал той, като дишаше така, сякаш бе тичал, — Шеп, чуй ме и не ме прекъсвай. Ако някога приемеш извънземно, плюй си на петите. Недей да чакаш нито минута. Просто офейкай.

След което линията бе прекъснала и това бе всичко.

Блейн си спомни как бе останал със слушалката в ръка.

— Да, Годфри — беше казал на тишината от отсрещната страна. — Да, Годфри, ще запомня. Благодаря ти и успех.

И никога вече не бе чул нищо за Годфри Стоун.

Ако някога ти се наложи да станеш извънземно, беше смисълът на казаното от Годфри Стоун. И ето че сега той явно беше станал извънземно, защото усещаше чувството за извънземност в себе си. Сякаш носеше вътре в себе си второ его, което се криеше в ъглите на мозъка му. Освен това знаеше как бе станало всичко. Но какво се беше случило с останалите? Надали всички те бяха срещали някое Розово, отдалечено на пет хиляди светлинни години. Е какви тогава бяха другите начини човек да стане извънземно?

Във „Фишхуук“ щяха да разберат, че той е станал извънземно. Нямаше начин да им попречи да го узнаят. Щяха да разберат, като анализираха касетите. След което щяха да го хванат и да го предадат на следовател — защото касетите можеха да съобщят, че той вече е извънземно, но нямаше как да обяснят по какъв начин е станало това. Следователят щеше да му говори много приятелски, дори със симпатия, и през цялото време щеше да ровичка за извънземното в мозъка му, за да го изкара на бял свят и да разбере какво всъщност е то.

Той стигна до асансьора и тъкмо натискаше бутона, когато една врата в дъното на коридора се отвори.

— О, Шеп, виждам, че това си ти — каза застаналият пред вратата мъж. — Чух, че някой ходи по коридора, и се чудех кой ли може да е.

Блейн се обърна.

— Току-що се върнах — каза той.

— Защо не влезеш за малко? — покани го Кърби Ренд. — Тъкмо се готвех да отворя една бутилка.

Блейн знаеше, че няма време за колебание. Можеше да влезе и да изпие едно-две питиета или пък неучтиво да откаже. И ако откажеше, това щеше да се стори съмнително на Ренд. Защото работата на Ренд

беше да се съмнява. Той беше шеф на охраната за тази секция на „Фишхуук“.

— Благодаря — каза Блейн, като се опитваше да звучи възможно най-небрежно. — Но само едно малко, защото имам среща и не искам да карам момичето да чака.

Знаеше, че този довод ще премахне всяка възможност след едното малко да последва и настойчивата покана за вечеря или ходене по заведения.

Чу, че асансьорът се качва, но му обърна гръб. Нямахте какво друго да направи. Обстоятелствата се бяха стекли зле, ала нищо не зависеше от него.

Докато влизаше в стаята, Ренд го потупа по рамото с приятелски жест.

— Добро ли беше пътуването? — попита той.

— Всичко беше наред.

— На какво разстояние?

— Около пет хиляди. Ренд поклати глава.

— Сигурно това е доста глупав въпрос — каза той. — Всички сега са далечни. Тъкмо сме привършили по-близките. След стотина години вероятно ще пътуваме на десет хиляди.

— Това няма значение — каза Блейн. — Още щом потеглиш, вече си там. Изглежда разстоянията нямат значение. Може би ако намерим начин, ще успеем и да донесем. Но аз лично се съмнявам.

— Теоретиците мислят, че няма да стане — каза Ренд.

Той се насочи към масивното бюро и взе оттам бутилката. Счупи печата и отвъртя капачката.

— Знаеш ли, Шеп — каза той, — занимаваме се с фантастичен бизнес. На моменти той се превръща в досадно ежедневие, но чудото си съществува.

— Това е, защото твърде късно се захванахме с него — каза Блейн. — Твърде дълго пропускахме тази възможност. То е било в нас през цялото време и никога не сме го използвали. Не е било практично. Струвало ни се е фантастично. Не сме могли да повярваме в него. Древните почти са го усетили, но не са могли да го разберат. Мислели са, че това е магия.

— Мнозина все още мислят същото — каза Ренд.

Той измъкна две чаши и взе лед от хладилника. След това сипа две щедри дози.

— Пий — каза, докато подаваше чашата на Блейн.

После се отпусна на стола зад бюрото.

— Сядай. Не бързаш чак толкова. Ако стоиш прав, губиш част от удоволствието на пиенето — каза той.

Блейн седна.

Ренд се отпусна удобно назад и вдигна крака на бюрото си.

Остават не повече от двадесет минути!

И докато седеше тук, с чаша в ръка, в тишината, която предхождаше следващите думи на Ренд, Блейн за пореден път си помисли, че сякаш усеща пулсирането на „Фишхуук“ — огромното нещо, което лежеше в Северно Мексико и приличаше на живо същество със сърце, бели дробове и множество пулсиращи вени. Сякаш именно тях усещаше той в момента.

От другата страна на бюрото Ренд разтегна лице в нещо като добродушие.

— На вас се пада цялото удоволствие — каза той. — Понякога ви завиждам.

— Това е просто работа — безгрижно му отвърна Блейн.

— Днес ти си прекосил пет хиляди години. Сигурно ти е било интересно.

— Предполагам, че остава някакво удовлетворение — призна Блейн. — Интелектуалната възбуда от знанието къде си бил. Всъщност това беше нещо повече от обикновено пътуване. Мисля, че открих някакъв живот.

— Разкажи ми — каза Ренд.

— Няма нищо за разказване. Намерих това нещо точно когато времето ми изтичаше. Нямах възможност да направя каквото и да е, преди да ме бяха издърпали обратно. Трябва да направите нещо, Кърби. Адски е потискащо. Ренд поклати глава.

— Не мисля, че ще стане — каза той.

— Трябва да ни бъде дадена някаква свобода на действие — настоя Блейн. Ограничението на времето не трябва да е толкова крайно. Държиш човека там толкова дълго време — цели тридесет часа, без да има сериозна причина за това. А после го издърпваш обратно точно в момента, в който тъкмо е напилал нещо.

Ренд се ухили.

— Не ми казвай, че не може да се направи — каза Блейн. — Не се преструвай, че е невъзможно. „Фишхуук“ разполага с куп учени, които...

— О, предполагам, че е възможно — отвърна Ренд. — Просто искаме да държим нещата под контрол.

— Страхувате се някой да не остане там ли?

— Възможно е — каза Ренд.

— Защо — попита Блейн. — Там ти не си човек. Не си нищо повече от човешки разсъдък, вплетен в сложна машина.

— Харесва ни, както си е — каза Ренд. — В крайна сметка, ти и тези като теб сте ценни. Трябва да вземем някакви предпазни мерки. Какво би станало, ако попаднеш в някаква бъркотия на пет хиляди години от дома? Какво би станало, ако нещо се случи и не ти бъде възможно сам да контролираш положението? Ще те изгубим. Но по сегашния начин всичко е автоматично. Когато те изпращаме там, знаем, че ще се върнеш.

— Оценявате ни твърде високо — каза Блейн сухо.

— Ни най-малко — отвърна Ренд. — Но имаш ли представа колко сме инвестирали във вас? Имаш ли представа колко хора сме пресели, докато намерим някого, който можем да използваме? Някой, който да е едновременно телепат и особен вид телепортер, някой, чиято психика може да устои на извънземните влияния и, най-сетне, да е способен на лоялност към „Фишхуук“.

— Вие купувате тази лоялност — каза Блейн. — Никой от нас никога не се е оплаквал от заплащането.

— Не за това говоря — каза Ренд — и ти знаеш, че е така.

Ами ти, зададе му наум въпрос Блейн, какви качества трябва да имаш, за да бъдеш охрана? Може би да се ровиш в главата ми, да имаш възможността да погледнеш в чуждия мозък, е едно от тях. Никога обаче, през всичките години, откакто познаваше Ренд, не беше забелязвал доказателство за това, че той може да е наблюдател. Ако беше наблюдател, защо му се налагаше да използва в управлението си и други хора, чиято единствена цел бе именно да се ровят в чуждите глави?

— Не виждам какво общо може да има това с вероятността да ни се отпусне сами да определяме времето си — каза Блейн. — Бихме

могли...

— Аз пък не разбирам защо се палиш — каза Ренд. — Ще се върнеш на скъпата си планета. Ще имаш възможност да се оправяш.

— Да, разбира се, ще се върна. Аз я открих, нали така? Това я прави нещо като моя.

Той допи питието си и остави чашата върху бюрото.

— Е, аз тръгвам — каза той. — Благодаря за почерпката.

— Разбира се — съгласи се Ренд. — Няма да те задържам. Ще дойдеш ли пак утре?

— В девет часа — отвърна Блейн.

4.

Блейн премина през масивния, орнаментиран вход, пред който беше паркингът, и ако обстоятелствата бяха обичайните, той сигурно щеше да спре за момент, за да се потопи в този най-приятен момент от деня. Уличните лампи бяха като меки сияния, а клоните на дърветата леко се поклащаха от вечерния бриз. Пешеходците по тротоарите приличаха на безплътни сенки, а автомобилите се разминаваха с голяма скорост, но безшумно. Над всичко това се стелеше вълшебната мрачина на есенната вечер.

Тази вечер той не спря. Нямаше време.

Оставаха му осем минути. Осем отвратително кратки минути.

За да изкара колата си от паркинга, му беше необходимо да премине покрай пет сгради, но той нямаше толкова време. Не можеше да поеме този риск. Налагаше се да остави колата.

А имаше и още нещо. Кърби Ренд. Защо именно тази вечер Ренд цъфна на вратата на стаята си и го покани да изпият по едно?

Не можеше да е сигурен за нищо, но усещаше, че в разговора му с Ренд имаше нещо нередно. Сякаш онзи знаеше, че трябва да го задържа и да съкращава ценното му време. Сякаш усещаше, че нещо не е наред.

Но всичко това мина, помисли си Блейн. Беше малшанс, но не чак фатален. А вероятно от това дори имаше и полза. Ако сега бе взел колата си, от „Фишхуук“ щяха да знаят къде да го търсят. Но щом беше принуден да остане в града, десетина минути щяха да са достатъчни, за да се скрие.

Той слезе по стълбите и тръгна в посока, обратна на паркинга.

Дайте ми още десет минути, помисли той, сякаш се молеше. С преднина от десет минути, той можеше да се скрие поне на дюза на места. Щеше да спре, да си поеме дъх, да размисли и да състави някакъв план. Засега, без кола, той нямаше никакви планове.

Ще има тези десет минути, той беше сигурен в това, стига само да има късмета да не срещне някой познат.

Усети, че докато се движи, в него се надига ужас. Ужасът изпълваше черепа му като надигаща се пяна. И това не беше негов ужас. Това не беше човешки ужас. Беше бездънен, черен, крещящ, дращещ ужас, идващ от един разсъдък, който не можеше повече да се крие от страховитите ситуации на една чужда планета. Не можеше повече да се крие в дълбините на един чужд мозък и не можеше да се справи с обстоятелствата, които вече доста дълго го притискаха.

Блейн се противопостави на този ужас, скръцна със зъби наум, като усещаше, че не той самият, а онова, другото, което пълзеше в разсъдъка му, е изпълненото с ужас.

И разбра, че едва може да раздели нещата. Двете се бяха съединили в едно и споделяха обща съдба.

Започна да тича, но с последни усилия си заповяда да спре. Не трябваше да тича, не трябваше да привлича ничие внимание върху себе си.

Слезе от тротоара и се долепи до ствола на едно голямо дърво, като го обгърна с ръце, сякаш самият досег с нещо земно щеше да му даде сили.

Стоеше срещу дървото и се опитваше да се успокои. Съсредоточи се само в това. И постепенно ужасът започна да отстъпва в някакви далечни клетки на разсъдъка му, вмъкна се обратно в скривалището си, за да се покрие отново.

Всичко е наред, каза той на нещото. Стой там, където си. Не се безпокой. Остави всичко на мен. Аз ще се справя.

То беше опитало да избяга. Беше хвърлило всичките си сили, за да се измъкне, и тъй като се беше провалило, сега отново се криеше в онзи сигурен ъгъл на затвореното пространство, в което беше попаднало.

Това не бива да се случи пак, помисли си Блейн. Не мога да си го позволя. Знаеше, че ако това се случи още веднъж, той няма да може да му се противопостави. Нямахше да може да се удържи да не побегне от ужаса и щеше да трепери и да крещи, докато тичаше. И това щеше да е краят му.

Пусна дървото и застана срещу него, като се мъчеше да си вдъхне увереност и да се пребори със слабостта на сякаш гумените си крака. Почувства, че го облива студена пот и че се е задъхал като човек, който е тичал продължително време.

Как можеше да избяга и да се скрие, запита се той; как можеше да избяга с този товар на гърба си? Достатъчно трудно щеше да му е, ако беше сам. Какво оставаше в случай, че трябва да съжителства с изпаднало в ужас извънземно?

Но нямаше начин да се отърве от извънземното. Поне до момента. Беше сякаш споен с него и му се налагаше да се оправя, както може.

Отдръпна се от дървото и отново тръгна по тротоара. Движеше се по-бавно и по-неуверено, като се опитваше да се успокои и да влее някаква сила в разтрепераните си крака. В този момент внезапно осъзна, че е гладен. Беше странно, че не го беше усетил по-рано, защото за последните тридесет часа единственото, което бе погълнал, беше онази чаша с мляко. Беше се отпуснал, бе почивал, бе спал дълбок, непробуден сън, но не бе хапнал нищичко.

Колите се разминаваха покрай него, а ядрените им двигатели леко буботеха.

Една спря точно пред него и от нея се показва нечия глава.

— Шеп — викна главата, — какъв късмет! Надявах се да те срещна.

Блейн за момент бе обзет от паника и усети как извънземният страх отново се надига в главата му, но го отблъсна с всичките си възможни умствени сили.

Опита се да говори спокойно.

— Фреди — каза той, — отдавна не съм те виждал.

Това беше Фреди Бейтс, човек без видимо занятие, макар да беше свършено ясно, че е нечий представител. Тук, на това място, почти всеки беше член на нечие лоби или представител, или дипломат, или пък таен агент.

Фреди отвори вратата.

— Скачай вътре — каза той. — Отиваме на купон.

Може би това е шансът, помисли си Блейн. Може би това беше начинът да започне. Със сигурност поне беше по-добро от всичко, което му идваше наум. „Фишхуук“ никога не биха се сетили да го потърсят на някой купон. А и още нещо: от купон можеш да се измъкнеш лесно. Ще има толкова много хора, че никой от тях няма да обръща внимание на това кой идва и кой си отива. Щеше да се намери поне една кола, ключовете на която да са небрежно оставени на

таблото. А освен това там щеше да има храна, а той се нуждаеше от храна.

— Хайде — каза Фреди. — Това е едно от партитата на Шарлин.

Блейн влезе в колата и се отпусна на седалката. Вратата плавно се затвори и Фреди се включи отново в движението.

— Казах на Шарлин, че купонът няма да е като хората, ако не бъде поканен поне един човек от „Фишхуук“ — започна да говори Фреди. — Доброволно се съгласих да изляза и да открия някоя такава личност.

— Провалил си се — кратко отвърна Блейн. — Аз не съм личност.

— Като изключим това, че вие, пътешествениците, имате невероятни истории за разказване — каза Фреди.

— Знаеш, че никога не ги разказваме — отговори Блейн.

Фреди цъкна с език.

— Секретност, а?

— Грещиш — каза Блейн. — Просто такива са правилата.

— Разбира се. Това е причината тук слуховете да се разпространяват с бясна скорост. Ако нещо се случи следобед там, на върха, до вечерта вече е разказано навсякъде в най-големи подробности.

— Които обикновено са неверни.

— Може би точните факти са поизкривени, но смисълът е горедолу верен.

Блейн не отговори. Отпусна се назад и се загледа през прозореца в отминаващите осветени улици, зад които се издигаха масивните сгради на „Фишхуук“. Беше като омагьосан от чудото на това място, което дори след всичките тези години не преставаше да го вълнува. Знаеше, че всичко идва не толкова от самото място, тъй като в света имаше далеч по-величествени места, а по-скоро от завладяващия му дух, който се разстилаше като мантия над града.

Защото това, помисли си той, де факто е столицата на Земята. Тук бяха затаени надеждата и величието на бъдещето, оттук поемаше връзката на хората с други светове от далечния космос.

И той напускаше това място.

Колкото и невероятно да изглеждаше при цялата му любов, привързаност и вяра, той бягаше от това място като подплашен заек.

— Какво смятате да правите с всичко? — попита Фреди.

— С всичко кое?

— С всичките познания, всички тайни, всичко, което откривате.

— Нямам представа — каза Блейн.

— Учени, които работят далеч напред. Откриватели, които разкриват нови концепции. Вече колко далеч сте отишли в сравнение с нас, останалите? На милион години или повече?

— Сбъркал си човека — отвърна Блейн. — Аз не знам нищо. Просто си върша работата. И ако се опитваш да ме провокираш, трябва да знаеш, че не се поддавам.

— Извинявай — каза Фреди. — Просто това ми е идея-фикс.

— На теб и още на милион хора. Целият свят прекарва свободното си време в обсъждане на „Фишхуук“.

— Постави се на мое място — разпалено заговори Фреди. — Аз съм отвън и дори не мога да надзърна вътре. Виждам този гигантски свръхчовешки проект, този шедровър и завиждам на всеки, който е вътре. Не съм съпричастен и се чувствам някак като човек от втора ръка. Е, нима би те учудило, че светът мрази „Фишхуук“?

— Наистина ли?

— Шеп — снизходително каза Фреди, — трябва да се огледаш.

— Не е необходимо. Чувал съм достатъчно и без да го правя. Но въпросът ми е дали наистина светът мрази „Фишхуук“?

— Мисля, че да — отвърна Фреди. — Може би не точно хората тук, защото в този град се говори просто от желание да бъдеш модерен. Но ако отидеш в провинциите, ще видиш, че наистина мразят „Фишхуук“.

Улиците вече не бяха толкова оживени и светлините вече не бяха толкова ярки. Търговските постройките бяха по-малко, а и всички сгради оредяваха. Движението бе силно намалено.

— Кои ще бъдат у Шарлин? — попита Блейн.

— О, обичайната тълпа — отвърна Фреди. — Плюс обичайният зоопарк. Тя не е наред. Няма никакви задръжки и е много общителна. Можеш да се натъкнеш почти на всеки.

— Да, знам — каза Блейн.

Нещото се размърда в мозъка му с почти унесено движение.

Всичко е наред, каза му Блейн. Просто се отпусни. Справихме се. Движим се по плана.

Фреди зави от главния път и пое по страничен, който водеше към каньон. Въздухът захладня. В мрачината отпред можеше да се чуе тихият звук от поклащането на дърветата. Миришеше на бор.

Колата отново зави и отпред се показа къщата — модернистична постройка, която беше кацнала на склона на каньона като ластовиче гнездо.

— Е — развеселено се обади Фреди, — най-сетне пристигнахме.

5.

Купонът започваше да става шумен — не прекалено, но все пак шумен. Беше достигнал почти до състоянието на безнадеждност, на което в крайна сметка всяко парти става жертва. А имаше и още нещо — нещо в мириса на твърде многото запалени цигари, нещо в довиятия от каньона хладен бриз, нахлуващ през отворените прозорци, нещо в празното бръцолевене на хората — нещо, което подсказваше, че вече е късно и трябва да се тръгва. Макар че всъщност не беше късно. Още нямаше полунощ.

Човекът, който се казваше Хермън Далтън, изтегна краката си напред от креслото и, захапал в ъгъла на устата си голяма пура, се отпусна, като прокара ръце през косата си.

— Но ще ви кажа, Блейн — измърмори той, — че на това трябва да се сложи край. Ако нищо не бъде направено, ще дойде време, когато няма да съществува такова понятие като „бизнес“. „Фишхуук“ ни тласка към стената.

— Мистър Далтън — отегчено каза Блейн, — ако искате да спорите за това, трябва да си намерите някого другото. Не знам нищо за бизнеса, а още по-малко за „Фишхуук“, независимо че работя там.

— „Фишхуук“ ни поглъща — ядоса се Далтън. — Те променят живота ни. Те разрушават тази система от правила и норми, която мъчително е била създавана през вековете от хора, отдадени в служба на обществото. Те събарят търговската структура, която е била строена толкова внимателно. Те ни разлагат, бавно и непоправимо. Може би не всички наведнъж, но със сигурност постепенно ни разлагат. Ето например случаят с тъй нареченото „зеленчуково месо“. Засаждаш леха със семена, по-късно отиваш да изкопаеш картофи, а вместо картофи откриваш големи мръвки, тъпкани с протеини.

— И по този начин — обади се Блейн — за пръв път в живота си милиони хора ядат месото, което преди не са могли да си купят, защото вашата прекрасна система от правила и норми не им е позволявала да припечелват достатъчно.

— Но фермерите! — извика Далтън. — И търговците на месо. Да не говорим за интересите на опаковчиците...

— Предполагам — каза Блейн, — че ще е по-добре, ако семената биват продавани само на фермерите или супермаркетите. Или пък ако биват продавани на цена от долар или долар и половина за парче, а не по десет цента за пакет. По този начин ще можем да запазим конкурентността на истинското месо, а и икономиката ще е наред. Е, тогава, разбира се, тези милиони хора...

— Но вие не разбирате! — прекъсна го протестиращият Далтън. — Бизнесът е жизненият сок на обществото. Унищожете го и ще унищожите човека.

— Силно се съмнявам — каза Блейн.

— Но историята доказва смисъла от търговията. Именно тя е направила света такъв, какъвто е в момента. Открила е нови земи, изпратила е заселници, издигнала е фабрики и е...

— Разбирам, че сте чели доста исторически материали, мистър Далтън.

— Да, мистър Блейн, чел съм. Аз съм особено привързан към...

— В такъв случай сигурно сте забелязал още едно нещо. Идеите, институциите и вярата в един момент изживяват времето си. Ще го откриете на всяка една страница от нашата история. Светът еволюира, а хората и техните методи се променят. Мислил ли сте някога, че бизнесът може да е изживял времето си? Бизнесът е дал своя принос и светът се е придвижил напред. Бизнесът е просто още една измишльотина...

Далтън се изправи в креслото си, косата му се беше разрошила, а пурата се мятеше в устата му.

— За Бога — извика той, — сигурен съм, че наистина мислите това. Това ли е мнението на „Фишхуук“?

Блейн се засмя сухо.

— Не, това е моето мнение. Нямам представа какво може да мисли „Фишхуук“. Не съм в политиката.

Така е винаги, помисли си Блейн. Няма значение къде си, винаги е така. Винаги се намира някой, който се опитва да измъкне някоя дреболия, да се улови за нещо, което би могло да разкрие някоя тайна на „Фишхуук“. Увъртаха се като глутница гладни чакали и се опитваха

да разберат какво точно се случва, като сигурно си мислеха, че се случват повече неща, отколкото всъщност бяха в действителност.

Градът беше лудница от интриги, слухове и сплетни. Лудница, пълна с различни представители, служители и псевдодипломати. И този тип в креслото срещу него беше според Блейн дошъл да изрази формалния си протест срещу някое ново завоевание на „Фишхуук“; протест, породил се в някаква търговска група.

Далтън се отпусна назад в креслото. Всмукна силно от смъртоносната пура. Косата му отново бе пригладена назад в подобие на нещо като прическа.

— Казвате, че не сте в политиката — каза той. — Доколкото си спомням, казахте, че сте пътешественик.

Блейн кимна.

— Това означава, че пътувате из космоса и посещавате други звезди.

— Мисля, че е точно така — отвърна Блейн.

— Следователно сте паранормалник.

— Предполагам, че можете да ме наричате така. Макар че, да ви кажа честно, това не е израз, който може да се използва в отбрано общество.

Сарказмът не направи впечатление на Далтън. Той явно беше имунизиран срещу срам.

— И как е? — попита той.

— Мистър Далтън, наистина не мога нищо да ви разкажа.

— Вие сам ли пътувате?

— Е, не съвсем сам. Със записвач.

— Записвач?

— Това е машина. Записва всичко на касета. Пълна е с всякакви съвсем миниатюрни инструменти и записва всичко, което види.

— И тази машина пътува с вас...

— Не, по дяволите. Казах ви. Аз я взимам със себе си. Когато пътувам, я взимам със себе си. Както вие бихте излезли с куфарче.

— Вашият мозък и тази машина?

— Точно така. Моят мозък и тази машина.

— Чудна работа! — каза Далтън. Блейн и не помисли да отговаря.

Далтън извади пурата от устата си и внимателно я заразглежда. Краят ѝ беше доста сдъвкан. От него висяха намачкани ивички тютюн. Той съсредоточено я налага отново, като изплю едно-две от сдъвканите парченца.

— Да се върнем към това, за което говорихме — надутото обяви той. — Във „Фишхуук“ се занимават с всички онези извънземни неща и предполагам, че всичко е наред. Предполагам, че ги проверяват внимателно, преди да ги пуснат на пазара. И това щеше да е напълно в реда на нещата, ако продуктите биваха прокарвани по етапния ред. Но не е така. „Фишхуук“ не позволяват на никого да продава тези стоки. Те са си създали своя собствена търговска мрежа и за да направят несправедливостта още по-голяма, са нарекли своите магазинчета Търговски пунктове. Все едно, че имат срещу себе си купчина плебеи.

Блейн се усмихна.

— Явно преди доста време някой във „Фишхуук“ е проявил чувството си за хумор. Повярвайте, мистър Далтън, трудно е да се съглася с вас.

— Ден след ден те се стремят да ни разрушат — разпали се Далтън. — Година след година те разрушават създадената система, с която се оправяхме добре. Това е един подривен процес, предназначен да ни погуби. При това не ни се налага със сила, а постепенно дълбае в обществото ни. Чувам, че са решили дори да предложат транспортната си система на широките маси. Сигурно си представяте как ще се отрази това на старата мрежа.

— Предполагам — отвърна Блейн, — че това ще отнеме работата на шофьорите на камиони и ще затвори няколко аеролинии.

— Много добре знаете, че ще стане точно така. Някоя транспортна система не може да се конкурира с телепортирането.

— Можехте сами да използвате системата на телепортация — каза Блейн. — Можехте да сте го направили преди години. Има много хора, които са извън „Фишхуук“, но притежават способностите да ви покажат как се прави.

— Щураци — пренебрежително каза Далтън.

— Не, Далтън. Не са щураци. Това са нормални хора, които притежават паранормалната сила, която именно постави „Фишхуук“ на мястото, на което е днес. Вие уважавате тези сили, когато са част от „Фишхуук“, но ако ги намерите сред своите хора, ги осъждате.

— Не бихме посмели — каза Далтън. — Има обществена обстановка.

— Да, знам — каза Блейн — обществената обстановка. Малките щастливи тълпи все още ли разпъват на кръст паранормалните?

— Моралният климат — отсъди Далтън — понякога води до неприятности.

— О, да, мога да си го представя — отвърна Блейн.

Далтън извади пурата от устата си и я разгледа с нещо като отвращение. Единият ѝ край беше изгаснал, а другият — яростно сдъвкан. След кратко размишление той я хвърли в една саксия. Угарката падна на едно от долните листа на растението и се залюля.

Далтън отново се облегна назад и скръсти ръце пред корема си. Загледа се в тавана.

— Мистър Блейн — каза той.

— Да?

— Вие сте много проникателен човек. А и откровен. Пък и се отнасяте отрицателно към дребнавото мислене. Вие ми казахте някои интересни нещица и на мен ми хареса начинът, по който го сторихте.

— Ваш покорен слуга — хладно каза Блейн.

— Колко ви плащат?

— Достатъчно — отвърна Блейн.

— Няма такова нещо като „достатъчно“. Никога не съм виждал някой, който да...

— Ако се опитвате да ме купите, сте изпаднал в огромна заблуда.

— Не да ви купя. Да ви наема. Вие знаете козовете на „Фишхуук“. Познавате много хора. Вие бихте бил безценен като консултант. Можем да обсъдим...

— Извинете ме, сър — прекъсна го Блейн, — но бих ви бил напълно безполезен. При сегашните обстоятелства не бих помогнал с нищо.

Беше се задържал тук вече час, а това бе твърде дълго. Беше хапнал, бе изпил едно питие и беше приказвал с Далтън. Време беше да се измъква. Това, което бе станало тук, скоро щеше да е достояние на „Фишхуук“, а по това време той вече трябваше да е далеч.

Зад гърба му се чу шумолене и една ръка се облегна на рамото му.

— Шеп — каза Шарлин Уитиър. — Толкова е мило, че дойде.

Той стана и се обърна към нея.

— Беше мило от твоя страна да ме поканиш. Тя сбърчи чело.

— Наистина ли съм те поканила?

— Не — отвърна той. — Нека бъдем искрени. Фреди ме довлече.

Надявам се, че нямаш нищо против.

— Знаеш, че винаги си добре дошъл. Ръката ѝ стисна рамото му.

— Искам да видиш един човек. Ще ни извините, мистър Далтън.

— Разбира се — отговори Далтън. Тя поведе Блейн.

— Знаеш ли — каза той, — това беше доста неучтиво от твоя страна.

— Спасих те — каза тя. — Този човек е ужасно досаден. Нямам представа как се е промъкнал тук. Сигурна съм, че не съм го канила.

— А кой всъщност е той? — попита Блейн. — Така и не разбрах.

Тя сви голите си рамене.

— Водач на някаква бизнесделегация. Идват да изплачат разбитите си сърца пред „Фишхуук“.

— Това го разбрах. Той е разгневен и крайно нещастен.

— Нямаш нищо за пиене — каза Шарлин.

— Току-що пих.

— А яде ли нещо? Добре ли си прекарваш? Имам ново дименсино, най-новото...

— Може би — каза Блейн. — Може би по-късно.

— Отиди и си вземи пиене — посъветва го Шарлин. — Трябва да кажа по едно здрасти и на някои други гости. Какво ще кажеш да останеш до по-късно? Не съм те виждала от седмици.

Той поклати глава.

— Съжалявам повече, отколкото можеш да си представиш. Беше много мило да ми го предложиш.

— Е, някой друг път — каза тя.

Тя се отдалечи, но той я настигна и я хвана за ръката.

— Шарлин — каза той, — казвал ли ти е някой някога колко ужасно готин човек си?

— Никой — отвърна тя. — Абсолютно никой.

Тя се повдигна на пръсти и леко го целуна по бузата.

— Сега изчезвай да се забавляваш.

Той я гледаше, докато тя не се изгуби в тълпата.

Вътре в него Розовото се размърда, а в движението му имаше отпечатана въпросителна.

Още малко, каза му Блейн. Остави ме да се оправя още малко. След това ще поговорим.

И той усети благодарността и облекчението от другата страна.

Ще се справим, каза. Трябва да се справим. Свързани сме един с друг.

То отново се сви. Той можеше да го усети как сякаш се навива на кравай и оставя нещата в неговите ръце.

В началото то се беше изплашило, а може би тепърва щеше още да се плаши, но в момента приемаше ситуацията. А Блейн знаеше, че за Розовото ситуацията наистина не беше приятна — далеч от уютната синя стая на родното му място.

Той се поразходи безцелно наоколо, заобиколи бара, спря, за да хвърли един поглед в стаята, в която беше инсталирано новото димензино, а после се насочи към фойето. Защото трябваше да се измъкна. Преди зазоряване той трябваше да е или на много мили оттук или поне да бъде скрит добре.

Заобиколи няколко групички от говорещи си хора и кимна на неколцина, които го поздравиха или му махнаха с ръка.

Може би щеше да загуби малко време, докато намереше кола, в която някой разсеян шофьор да бе забравил ключовете на таблото. Внезапно го връхлетя ужасната мисъл, че можеше въобще да не намери такава кола. И в такъв случай какво щеше да прави? Вероятно щеше да се качи на хълмовете и да остане там ден-два, докато съумееше да състави някакъв план. Може би Шарлин щеше да се съгласи да му помогне, но тя беше твърде приказлива и като че ли беше най-добре да не научава нищо. А в момента той не можеше да се сети за никой друг, от когото да потърси помощ. Някои от момчетата от „Фишхуук“ биха му помогнали, но по този начин щяха да се компрометират, а той не беше дотам отчаян, че да го поиска от тях. Имаше и други, разбира се, но всеки от тях беше по някакъв начин свързан с мрежата от слухове и интриги около „Фишхуук“, така че не беше сигурно на кого може да се вярва.

Беше сигурен, че някои от тях биха го продали единствено за да спечелят нечие илюзорно благоволение.

Достигна вратата към антрето и се почувства така, сякаш бе прекосил гъста джунгла и попадеше в рядка, полюшвана от вятъра горичка. Тук разговорите се чуваха едва, като леко мърморене, а и въздухът беше далеч по-чист и свеж. Чувството на потиснатост от тълпата от тела и разсъдъци бе изчезнало, както и странният пулс, клюките и тъпите разговори.

Външната врата се отвори и една жена влезе във фойето.

— Хариет! — каза Блейн. — Трябваше да се досетя, че ще дойдеш. Сега се сецам, че ти никога не пропускаш партитата на Шарлин.

Телепатичният ѝ шепот се вряза в мозъка му: *Шеп, глупак такъв! Какво правиш тук? (Картина на маймуна с нахлупена на главата ѝ смешна шапка; картина на задната част на кон; картина на подигравателно издигнат фалически символ.)*

— Но ти...

Разбира се. Защо не (редица от въпросителни знаци)? Да не мислиш, че ти единствен във „Фишхуук“ го можеш? Вярно е, че има тайни, но аз имам право да ги знам. Как би могъл иначе един добър журналист да се оправя (купчина мръсотия, безкрайна лента новини, голямо ухо, до което са се долепили шепнещи устни)?

Хариет Куимби каза мило на глас:

— Не бих пропуснала купон на Шарлин за нищо на света. Тук можеш да срещнеш наистина очарователни хора.

Лоша постъпка, укорително каза Блейн. Защото да използваш телепатия наистина беше лоша постъпка. Разрешено беше само в някои случаи, но никога като социална функция.

Дяволите да го вземат, каза тя. Разголвам душата си пред теб, а ето какво получавам в замяна. (Лице, което досуц прилича на неговото, с ръка, която е запушила устата му.) Слухът се носи из града. Те дори знаят, че ти си тук. Ще дойдат скоро — а може би дори вече са тук. Щом чух, тръгнах насам възможно най-бързо. Кажете нещо на глас, глупчо! Отстрани погледнато, ние просто си стоим и мълчим.

— Губиш си времето — каза Блейн. — Тази вечер тук няма очарователни хора. Шарлин този път не е събрала тези, които трябва. *Наблюдатели!!!!*

Може би. Но ние трябва да рискуваме. Ти си на прицел. Също както Стоун. Също както всички други. Тук съм, за да ти помогна.

Той каза на глас:

— Говорих с някакъв бизнесмен. Беше ужасно досаден. Излязох тук просто за да глътна малко въздух. Стоун! Какво знаеш за Стоун?

В момента това няма значение. В такъв случай аз си тръгвам. Няма защо да си губя времето. Колата ми е долу на пътя, но не бива да излизаш с мен. Аз ще отида, ще запаля колата и ще те чакам отпред. Помотай се наоколо, след това се измъкни през кухнята (карта на къщата с червена стрелка, водеща към кухнята).

Знам къде е кухнята.

Гледай да не прецакаш нещо. Без внезапни ходове, запомни това. Без устремност и организираност. Просто се разхождай като обикновен купонджия, на когото тук вече му е адски досадно. (Карикатура на човек с полуотпуснати клепачи, свити от тежестта на носената чаша, рамене, клепнали уши и замръзнала дежурна усмивка на лицето.) Стигни до кухнята и после се измъкни през задната врата към пътя.

— О, нима ще си тръгнеш просто така? — попита Блейн. — Моята преценка за присъстващите си е отрицателна по принцип. Но защо правиш това? Какво ще спечелиш ти от цялата работа? (Разгневен човек, който носи празна чанта.)

Обичам те. (Преплетени сърца, пробити от стрели.)

Лъжеш. (Парче сапун, енергично миещо една уста.)

— Не им казвай, Шеп — каза Хариет. — Това би натъжило Шарлин. Аз съм журналистка и работя върху един материал, в който и ти участваш.

Забравяш едно. От „Фишхуук“ могат да ни причакват долу при входа на каньона.

Не се притеснявай, Шеп. Всичко съм изчислила. Ще ги надхитрим.

— О'кей — каза Блейн. — Няма да кажа на никого. Надявам се да те видя пак. И благодаря.

Тя отвори вратата и излезе. Той чу как стъпките ѝ отекнаха по верандата, а после и по стълбите.

Той се обърна към пълните с хора стаи и когато влезе през вратата, силата на разговорите сякаш го удари в лицето. Хората

говореха на висок глас едновременно, без дори да се изслушват, без да има какво чак толкова да кажат; просто бръщолевеха заради самото бръщолевене и търсеха същото отношение и от отсрещната страна.

Значи Хариет беше телепат. Никога не го беше подозирал. Е, ако си журналист и си доста добър в професията си, е съвсем нормално да не показваш това си качество пред околните.

Жена, която умее да си затваря устата, помисли си той. Зачуди се колко ли жени могат да пазят мълчание за подобни неща. Всъщност Хариет, спомни си той, беше първо журналист, а чак тогава жена. Беше на едно от челните места сред всякаквите драскачи.

Той спря на бара и си взе скок с лед, лениво се отпусна за момент и изпи няколко глътки. Не трябваше да дава вид, че бърза, не трябваше да прилича на човек, който си е наумил нещо определено, а, от друга страна, не биваше да позволява да бъде въввлечен в някой от глупавите разговори, защото не разполагаше с достатъчно време.

Мислеше да отскочи до стаята с дименсиното за минута-две, но това не беше съвсем безопасно. Когато влезеше вътре, човек много бързо се идентифицираше със ситуацията. Губеше чувството си за време. Губеше чувството си за всичко, освен за тази ситуация, която създаваше дименсиното. И да се откажеш по средата често беше неприятно и потискащо.

Реши, че това не е особено добра идея.

Поздрави неколцина от присъстващите; усети как бе потупан по рамото от леко подпийнал джентълмен, с когото се бяха видели преди десетина дни; беше принуден да изслуша няколко безцветни истории; наложи се да се направи, че флиртува с превзета вдовица, която го пресрещна от засада.

И през цялото време стъпка по стъпка се насочваше към вратата на кухнята. Най-сетне успя да стигне.

Мина през нея и тръгна надолу по стълбите.

Наоколо нямаше никой, мястото беше празно, студено, металическо. Навсякъде блестяха хромирани части и висококачествени предмети. Часовник със секундарник висеше на едната от стените и тиктакането му отекваше в празното помещение.

Блейн остави чашата си, все още наполовина пълна със скок, на една маса, а след това погледна към външната врата. Тя беше на не повече от пет-шест крачки от него.

Той пристъпи напред и точно когато щеше да направи третата си крачка, тих вик на предупреждение отекна в главата му и той се обърна.

Фреди Бейтс стоеше до големия хладилник, а едната му ръка бе потънала в джоба на самото му.

— Шеп — каза Фреди Бейтс, — ако бях на твое място, не бих опитал. „Фишхуук“ е обградила мястото. Нямах никакъв шанс.

6.

Блейн застина. Чувстваше се по-скоро изненадан и объркан, отколкото уплашен или ядосан. Изненадан от Фреди Бейтс. Фреди, който вече бе не безцелно мотаещият се човек, човек с дребни тайнички в един град, пълен с такива като него, а таен агент на „Фишхуук“. И то очевидно много способен.

Бе изненадан и от още нещо. Кърби Ренд бе знаел и въпреки това го бе оставил да напусне кабинета му и да се спусне с асансьора. Но в мига, в който Блейн бе излязъл в коридора, Ренд явно бе сграбчил слушалката и бе наредил на Фреди да действа.

Хитър план, призна Блейн. Много по-хитър от неговите собствени действия. Той не беше допускал нито за миг, че Ренд е заподозрял нещо, а Фреди, когато го качи в колата си, си изглеждаше същият обикновен некадърник.

Постепенно гняв измести учудването му. Гняв, че е заловен, че е вкаран в капана от кретен като Фреди.

— Сега ще излезем отвън като стари приятели — каза Фреди — и ще те заведе обратно да си поговориш с Ренд. Без шум, без бой, съвсем по джентълменски. Нито ти, нито аз имаме желание да смутим по някакъв начин Шарлин.

— Разбира се.

Мислите на Блейн препусаха в търсене на някакъв изход, на нещо, което да му помогне да се измъкне. Защото той нямаше да се върне. Без значение какво щеше да се случи, той нямаше да се върне обратно с Фреди.

Почувства, че Розовото се размърда, сякаш искаше да излезе.

Блейн викна:

— Не! Не!

Но вече беше твърде късно. Розовото беше изпълзяло, бе изпълнило ума му и той вече беше както самия себе си, така и нещо друго. Беше две същества едновременно и това бе най-смуцаващото. Но се случи нещо странно.

В стаята настана мъртвешка тишина, нарушавана само от скърцането на стенния часовник. Това също беше странно, защото до този момент часовникът не беше скърцал — тиктакаше, но не скърцаше.

Блейн бързо пристъпи напред и Фреди не помръдна. Стоеше си на едно място с ръка, пъхната в джоба.

Нова стъпка и Фреди отново не се помести. Очите му оставаха ококорени, а клепачите му не премигваха. Само лицето му започна да се изкривява бавно и мъчително и ръката в джоба му се раздвижи, но толкова плавно, че едва долавяше някакво леко размърдане. Сякаш ръката и нещото, което тя стискаше в джоба, се пробуждаха от дълбок сън.

След още една стъпка Блейн почти го бе докопал, като изнесе напред юмука си в ролята на бутало. Устата на Фреди се отвори бавно, като ръждясала, а клепачите му се спуснаха надолу в някаква пародия на примигване.

След миг юмрукът експлодира в челюстта му. Блейн удари с всички сили точно там, където се целеше, като тялото му се извъртя, следвайки удара. Още докато удряше и болката от сблъсъка обгръщаше кокалчетата на ръката му и проникваше към китката, той усети, че има нещо нередно. Фреди едва се бе помръднал и въобще не се беше опитал да се предпази.

Фреди падаше, но необичайно. Падаше бавно, плавно, както рухва дърво след последния удар на брадвата. Постепенно се свличаше към пода и докато падаше, ръката му най-после се измъкна от джоба и в нея имаше пистолет. Оръжието се изплъзна от омекналите му пръсти и се удари в пода.

Блейн се наведе да го вземе и го хвана в ръка още преди Фреди да бе паднал напълно. После се изправи, наблюдавайки как Фреди най-сетне се удари в пода — всъщност не се удари, а просто се свлече долу и се отпусна бавно върху повърхността.

Часовникът още скърцаше на стената и Блейн се завъртя да го погледне. Видя, че стрелката на секундарника едвам пълзеше по циферблата. Часовникът също се е побъркал, каза си Блейн. Скърцаше, вместо да тиктака, а стрелката пълзеше, вместо да галопира.

Нещо с времето не беше наред. Пълзящата стрелка и забавените реакции на Фреди бяха доказателство за това.

Времето беше забавено.

А това бе невъзможно.

Времето не се забавя. То е универсална константа. Но дори и да се беше забавило по някакъв начин, то той самият не беше свързан с това.

Освен ако...?

Разбира се, освен ако времето си беше останало същото, а неговите действия бяха ускорени. Беше се движил толкова бързо, че Фреди не бе успял да действа, да се защити и да измъкне пистолета от джоба си.

Блейн вдигна ръка и огледа оръжието. То беше плоско и грозновато, но със сигурност смъртоносно.

Нито Фреди, нито „Фишхуук“ се бяха шегували. В една малка игричка, изпълнена с учтивост, не се включва пистолет. Освен ако не е решено да бъде използван. А Фреди — в това не можеше да има съмнение — беше готов да го използва.

Блейн отново се извърна към Фреди, който лежеше на пода в пълно спокойствие. Имаше още време, преди да се свести.

Блейн пусна оръжието в джоба си и тръгна към вратата, като забеляза, че стрелката на секундарника едва се беше помръднала от предишното си място.

Отвори вратата и хвърли един последен поглед на стаята. Тя пак бе светла, боядисана в бяло, пак бе изцяло подредена и единственото, което не пасваше на вътрешността ѝ, бе проснатият на пода Фреди.

Блейн излезе и пое по павираната пътека, водеща към голямото каменно стълбище, което се виеше по скалистото възвишение.

Някакъв мъж се беше излегнал в шезлонг в началото на стълбището и започна бавно да се изправя, докато Блейн се носеше край него по пътеката.

Светлината от един от горните прозорци освети лицето на изправящия се човек и Блейн видя изражението на ядосана изненада, което сякаш бе изсечено в камък.

— Съжалявам, приятелю — каза Блейн. Удари го право в каменното лице с изпъната и стегната в рамото ръка.

Мъжът бавно залитна назад, като стъпка по стъпка се накланяше все повече и повече. Скоро щеше да падне по гръб.

Блейн не изчака да види какво ще стане. Продължи да тича надолу по стъпалата. Отвъд тъмните очертания на паркираните превозни средства се виждаше една кола, чиито задни фарове блестяха, а моторът тихо работеше.

Това е колата на Хариет, каза си Блейн, но беше насочена погрешно — към ръба на каньона, където пътят след една-две мили свършваше. Той се запромъква към пътя покрай колите.

Хариет го чакаше в автомобила. Той го заобиколи, отвори вратата и се отпусна на седалката.

Изведнъж го връхлетя някакво странно чувство, ужасно, причиняващо болка усещане, като че ли бе тичал прекалено много. Той потъна в седалката, погледна ръцете си, лежащи в скута, и видя, че треперят.

Хариет извърна глава и го погледна.

— Не ти отне много време.

— Да. Побързах.

Тя превключи скоростите и колата се понесе по пътя. Реактивните ѝ двигатели бучаха, а стените на каньона поемаха и отразяваха бученето.

— Надявам се, че знаеш къде отиваме — каза Блейн. — Пътят свършва след малко.

— Не се безпокой, Шеп. Зная.

Той беше твърде изморен, за да спори. Беше съвсем смазан.

И имаше причина за това, каза си. Беше се движил десет (или сто) пъти по-бързо от обичайното, по-бързо, отколкото човешкото тяло въобще имаше възможност. Беше използвал енергията си в невероятна степен. Сърцето му беше работило по-бързо, дробовете му бяха вдишвали по-скоростно, а мускулите му се бяха напрягали в убийствен ритъм.

Лежеше спокойно, докато мозъкът му анализираше случилото се и се чудеше каква е причината за това. Чуденето му беше формално и предизвикано по-скоро от научен интерес, защото той всъщност много добре знаеше коя е причината.

Розовото беше изчезнало и той го потърси. Намери го свито в бърлогата му.

Благодаря ти, каза му той.

Изглеждаше малко смешно да му благодари, след като то бе част от него. То беше в черепа му, приютено в ума му. И все пак не беше същинска част от него, все още не. Но то вече не се криеше и не бягаше.

Колата се носеше нагоре по каньона и въздухът ставаше все по-свеж и хладен, сякаш бе изпран в някой бистър планински поток. Ароматът на борове се спускаше между склоновете подобно на лек и изискан парфюм.

Може би, каза си той, съществува в ума му е действало не с цел да му помогне. Може би просто е реагирало механично чрез рефлексите си за самосъхранение. Но без значение защо, то го бе спасило, така, както бе спасило и себе си. Защото те двамата бяха едно. Вече не можеше единият да действа независимо от другия. Бяха свързани заедно чрез фокуса на онова разплуто розово същество на отдалечената планета, чрез двойника на Розовото, който бе дошъл да живее с него — защото нещото в ума му беше сянка на своето друго аз, отдалечено на пет хиляди светлинни години.

— Имаше ли някакви неприятности? — попита Хариет.

— Видях се с Фреди.

— Фреди Бейтс ли?

— Той е единственият Фреди, когото познавам.

— Малкият мухльо Фреди.

— Твоят малък мухльо — каза Блейн — носеше пистолет, а в очите му се четеше желание за кръв.

— Искаш да кажеш...

— Хариет, може да стане много напечено. Защо просто не ме оставиш...

— За нищо на света. Никога през живота си не съм се забавлявала така.

— Ти пътуваш наникъде. Пътят скоро ще свърши.

— Шеп, може да не ми личи, но аз съм интелектуална. Чета много и най-вече обичам историята. Историята на кървави битки. Особено ако към тях има приложени карти.

— Е и?

— И така, аз открих нещо. Винаги е добре да си оставиш поне една линия за отстъпление.

— Но не и нагоре по този път.

— Точно нагоре по този път.

Блейн изви глава и се вгледа в профила ѝ. Тя въобще не приличаше на упорит репортер, каквато всъщност беше. И то не драскачка в клюкарска рубрика или авторка на съзливни социални материали, а една от около дузината най-опитни репортери, които пресъздаваха обширната картина на „Фишхуук“ за един от най-големите вестници в Северна Америка.

И въпреки това беше готина, помисли си той. Като манекенка. Истинска мацка, при това без да се надува, с едно излъчване на тиха самоувереност, което у всяка друга жена би било нагла арогантност.

Той беше убеден, че няма нещо, свързано с „Фишхуук“, което тя да не знае. Репортажите ѝ бяха шокиращо обективни, дори можеше да се каже — безпристрастни, но дори в такава рядко срещана атмосфера за журналистиката тя успяваше да вложи лек намек за човешка топлина.

В такъв случай какво правеше тя тук?

Беше му приятел, разбира се. Познаваше я от години, още от онзи ден, когато тя тъкмо бе пристигнала във „Фишхуук“ и двамата бяха отишли на вечеря в онова малко местенце, където сляпата старица все още продаваше рози. Той ѝ беше купил роза, а тя, далеч от дома си и малко самотна, си беше поплакала. Но, каза си той, вероятно оттогава не е плакала.

Странно, бе помислил тогава, но и всичко останало също беше странно. Самата агенция „Фишхуук“ беше един модерен кошмар, когото външният свят дори и за един век не беше успял да възприеме напълно.

Блейн се запита какво ли е било тогава, преди един век, когато хората на науката най-после се бяха отказали, най-сетне бяха признали, че човек не е създаден за космоса. Че всичкото време на работа по този проблем е било прахосано напразно, че всички мечти са се оказали неосъществими и че човекът най-накрая се е озовал в една междупланетарна задънена улица. Идолите бяха рухнали и дълбоко в подсъзнанието си човек бе разбрал, че след всичките онези години на копнежи не е сътворил нищо повече от играчки.

За надеждата настъпили тежки времена, мечтите се стопили и капанът се затворил. Но стремежът към космоса отказал да умре. Защото съществувала една група упорити хора, които поели по нов път

— път, който човекът бил пропуснал или изоставил преди много, много години, и оттогава само се подигравал и проклинал името на магията.

Магията изглеждала като детинско занимание, приказка, разказвана от старците; нещо, съществуващо единствено в детските книжки — при това съвсем неприемливо в тежкия и рискован път, който човекът бил поел. Който вярвал в магията, бил ненормален.

Но онези упорити хора вярвали в нея или поне в механизма на това, което светът наричал магия. Всъщност това не било магия в смисъла, който се бил наложил по света в течение на годините. По-скоро това бил толкова истински механизъм, колкото и механизмите, залегнали в основата на физическите науки. Но за разлика от тях той представлявал ментална наука. Той засягал употребата на ума и неговото разширяване, а не употребата и разширяването на дейността на ръцете.

И от тази упоритост и вяра се родила „Фишхуук“^[1] — наречена така, защото това било едно хвърляне на въдицата в космоса, пътуване на мозъка до такива места, където тялото никога не можело да попадне.

Пред колата пътят завиваше надясно, после кривваше вляво в стесняващ се вираж. Тук беше мястото за обръщане. Тук пътят свършваше.

— Дръж се — каза Хариет.

Тя изви колата встрани от пътя и я насочи по едно пресъхнало скалисто речно корито, което минаваше през единия от склоновете на каньона. Реактивните двигатели заръмжаха и зареваха, моторът зави и потрепери. Клони задраскаха по капака и колата остро се наклони, след което отново се изправи.

— Тук не е толкова опасно — каза Хариет, — по-нататък има едно-две места, където е малко по-трудничко.

— Това ли е линията за отстъпление, за която говореше?

— Именно.

Защо ѝ е на Хариет Куимби линия за отстъпление, зачуди се той. За малко да я попита, но се отказа.

Тя караше внимателно, пътувайки по пресъхналото речно корито, като се придържаше близо до скалистия склон, който се

издигаше от мрака. Птици прехвъркваха с цвърчене между храстите, а клоните драцеха по колата.

Фаровете осветиха един остър завой, където автомобилът трябваше да се провере между скалната стена и една канара с размерите на хамбар. Скоростта намаля до пълзене и предницата на машината се мушна в процепа, вмъкна и опашката си и инч по инч излезе отново на открито.

Хариет изключи реактивния двигател и колата се прилепи към земята, като застърга по каменистото корито. Обгърна ги тишина.

— Оттук нататък пеша ли ще вървим? — попита Блейн.

— Не. Само ще изчакаме малко. Те ще ни преследват. Ако чуят двигателите, ще разберат накъде сме тръгнали.

— А после към върха ли?

— Към върха.

— Минавала ли си оттук?

— Много пъти. Защото знаех, че ако се наложи, ще трябва много бързо да ползвам този път. Не би имало време за предположения или връщане назад. Полезно бе да познавам това място.

— Но защо, за Бога...

— Виж, Шеп. Ти си в клопка. Аз те измъквам. Това достатъчно ли е?

— Щом така си решила, да, разбира се. Но си рискуваш главата. А не е необходимо.

— И преди това съм рискувала главата си. Един добър репортер го прави винаги, когато се налага.

Това може би беше вярно, помисли той, но не чак до такава степен. Имаше много журналисти във „Фишхуук“ и той познаваше повечето от тях. Някои дори можеше да нарече свои приятели. И все пак никой от тях — никой освен Хариет — не би направил това, което тя правеше в момента.

Значи журналистиката сама по себе си не беше достатъчно обяснение. Нито пък приятелството. Имаше и нещо друго.

Може би Хариет не бе само репортерка. Сигурно имаше и някаква друга, много силна причина.

— Имало ли е случай да си рискуваш главата заради Стоун? — попита той.

— Не — отвърна тя. — Само чух за Стоун.

Седяха в колата, заслушани в тишината, и не след дълго далеч в каньона се чу слабото буботене на реактивни двигатели. То бавно се приближаваше нагоре по пътя и Блейн се опита да преброи от колко коли идва. Стори му се, че са три, но не можеше да бъде сигурен.

Колите стигнаха до мястото за обръщане и спряха. От тях слязоха хора, които тръгнаха из храсталациите, като си подвикваха един на ДРУГ.

Хариет протегна ръка и пръстите ѝ се впиха в рамото на Блейн.

Шеп, какво направи с Фреди? (Картина на ухилена мъртвешка глава.)

Само го нокаутирах.

А пистолета му?

Взех го.

(Фреди в ковчег, с лека усмивка на гримираното си лице, с гигантска лилия, забучена между ключените му ръце.)

Не. Нищо подобно. (Фреди с подутото око, с разкървавен нос, с лейкопласт върху пъпчивото си лице.)

Те седяха тихо и се ослушваха. Виковете на мъжете заглъхнаха и колите поеха обратно надолу по пътя. *Сега?*

Ще почакаме, отвърна Хариет. Дойдоха три коли, а си тръгнаха само две. Една все още ни дебне (редица от слухтящи уши, напрегнати да доловят какъвто и да е звук). Те са сигурни, че сме поели надолу по пътя. Но не знаят къде сме. Това е един капан със стърчащи зъбци. Надяват се да решим, че са си тръгнали, и сами да се издадем.

Те зачакаха. Някъде в гората изцвърча ракун, а една птичка, стресната от нощен хищник, лениво изказа възмущението си.

Има едно място, продължи Хариет, където ще си в безопасност. Стига да искаш да отидеш там.

Където и да е. Нямам избор.

Знаеш ли как изглежда външният свят!

Чувал съм.

В някои градове слагат знаци — дъска с изписани на нея думи: ПАРАНОРМАЛНИКО, НЕ ДОПУСКАЙ СЛЪНЦЕТО ДА ТЕ ОГРЕЕ НА ТОВА МЯСТО! Те са изпълнени с предразсъдъци и нетърпимост и са брадясали, едновременни проповедници; огромни тълпи фанатици; мъже, облечени в черни пелерини, с маски на лицата с и въже и

камшик в ръка; объркани, уплашени хора, криещи егото си зад агресивна външност.

После добави с шепнещ глас:

— Това е позор. Мръсен, гаден позор. Колата на пътя включи моторите си. Те се заслушаха в отдалечаването ѝ.

— Най-последно се отказаха — обади се Хариет. — Може би все пак са оставили някого, но ще рискуваме.

Тя запали реактивните двигатели. Колата се насочи нагоре по коритото със запалени светлини. Пътят ставаше все по-стръмен и по-стръмен. Коритото се загуби и автомобилът излезе на някакъв хребет, като избягваше храсталаците. После отново се долепиха до скалиста стена, но този път тя беше вляво. Колата навлезе в някаква цепнатина, която почти докосваше вратите, и отново полека се запромъкна. Процепът постепенно се разшири и те се озоваха на един тесен ръб, а над тях се издигаха черни скали. Под тях зееше мрачна бездна. Изкачваха се цяла вечност, вятърът ставаше все по-остър и студен и най-сетне пред тях се откри плоскост, окъпана от спускащата се на запад луна.

Хариет спря колата и се отпусна на седалката.

Блейн слезе и затърси по джобовете си цигари. Откри пакета. В него имаше само една цигара. Беше много измачкана. Той внимателно я оправи и запали. После заобиколи колата и забучи цигарата между устните на Хариет.

Тя си дръпна с благодарност.

После промълви:

— Границата е пред нас. Карай ти. Още петдесет мили без проблеми. Има едно малко градче, където можем да спрем, за да закусим.

[1] въдичарска кукичка — бел.прев. ↑

7.

Тълпата се беше събрала от другата страна на улицата, срещу ресторанта. Хората се блъскаха около колата на Хариет, наблюдаваха внимателно, но пазеха мъртвешко мълчание. Заплашителна, но не шумна тълпа. Гневна, може би само леко неспокойна, а може би вече на крачка от ужаса. Хората бяха разгневени най-вероятно просто защото се страхуваха.

Блейн опря гръб на стената на ресторанта, където само преди няколко минути бяха закусили. По време на закуската не бе имало нищо нередно. Всичко беше наред. Никой не бе казал нищо. Никой не ги беше наблюдавал. Всичко бе съвсем обикновено и нормално.

— Как ли са разбрали? — попита Блейн.

— Нямам представа — отвърна Хариет.

— Свалили са знака.

— Или пък той сам е паднал. Може би никога не са виждали нещо подобно. Има такива, които не са. Необходима е доста смелост, за да закачиш отново един знак.

— Тези момчета ми изглеждат достатъчно смели.

— Може би не чакат нас.

— Може би — каза той.

Но всъщност нямаше никой друг, нищо друго, заради което да се съберат.

Слушай внимателно, Шеп. Ако нещо се случи, ако се разделим, отиди в Южна Дакота. Градът Пиер в Южна Дакота (карта на САЩ с Пиер, отбелязан със звездичка, името на града, изписано с големи червени букви, и един оцветен в лилаво път, който водеше от малкото гранично градче, в което сега се намираха, до споменатия град на брега на широката Мисури).

Зная мястото, каза Блейн.

Питай за мен в този ресторант (каменната фасада на сграда с големи прозорци с орнаменти, обковано със сребро седло, повесено на един от прозорците, величествен чифт рога на лос, окачен над

вратата). Намира се на върха на хълма, над реката. Почти всички ме познават. Ще могат да ти кажат къде съм.

Няма да се разделяме.

Но ако случайно се разделим, спомни си това, което ти казах.

Разбира се, отговори Блейн. Ти ме спаси, измъкна ме. Винаги ще ти имам доверие.

Тълпата постепенно започваше да се мести. Всъщност не се движеше, а просто неспокойно се размърдваше. От нея се надигна и нещо като недоволство — приглушено, ръмжащо мърморене без каквито и да е думи.

Една старица си проби път през тълпата и се затътри по улицата. Изглеждаше като много древно същество. Главата, ръцете и мръсните ѝ боси крака бяха плетеница, от бръчки. Косата ѝ беше мръснобяла и падаше на редки кичури по главата ѝ.

Тя вдигна хилава ръка, от която като скъсана торба висяха отпуснати мускулчета, и посочи с крив, кокалест, треперещ показалец точно към Блейн.

— Това е той — изпищя тя. — Това е човекът, когото забелязах. В него има нещо подозрително. Не можеш да проникнеш в ума му. Той е като осветено огледало. Той...

Останалите ѝ думи бяха погълнати от надигащия се вой на тълпата, която започна да се движи напред — без да бърза, стъпка по стъпка — насочила се към двамата до стената със страх и без желание, но тласкана от по-силния от страха граждански дълг.

Блейн пхна ръка в джоба си и пръстите му обвиха пистолета, който бе грабнал от кухнята на Шарлин. Но знаеше, че не това е начинът. Стрелбата само щеше да утежни положението му още повече. Извади ръката си и я остави да се отпусне небрежно.

Но имаше нещо нередно. Той стоеше съвсем сам, само със собствената си човешка същност. Розовото го нямаше, в ума му нищо не помръдваше. Той беше само човек и за момент се зачуди дали да се радва на този факт, или не. После усети как то надзърта от един ъгъл на мозъка му и го зачака, но нищо не се случи и любопитният сегмент от съществото пак изчезна от съзнанието му.

Ярост и омраза бяха изписани по лицата, които се носеха над масата от движещите се по улицата човешки тела. Това не беше скритото под покрива на нощта преследване на разбойническа шайка,

а по-скоро дневното предпазливо дебнене на глутница вълци. А начело на пресата от хора, създадена на гребена на тази вълна от човешка омраза, вървеше съсухрената старица, която с пръста си бе насочила глутницата по следата.

— Стой спокойно, без да мърдаш — каза Блейн на Хариет. — Това е единственият ни шанс.

Той знаеше, че всеки момент положението можеше да достигне критичната си точка. Сбирщината щеше или да загуби ентузиазма си и да се разколебае, или някакъв незначителен инцидент, някое леко движение или казана дума щяха да я тласнат в яростна атака.

А ако това се случеше, той щеше да употреби пистолета си. Не че искаше да го използва, нито пък имаше това намерение — просто щеше да му остане само тази възможност.

Но за миг, в краткия интервал преди възможния взрив на насилие, градът спря като вкаменен — един сънлив малък град с разнебитени двуетажни сгради, чиито гледащи към напечената от слънцето улица фасади се нуждаеха поне от боядисване. Хилави дръвчета растяха на неравни интервали, а по прозорците на горните етажи се виждаха лица, взрели се с удивление към страховитото животинско сборище на улицата.

Сганта се приближи, обграждайки ги, все още предпазлива и няма. Мърморенето бе утихнало, цялата омраза бе скрита зад дивашките маски.

Нечий крак отчетливо тропна по земята, после отново и отново — неравният, настойчив звук на нечия отпусната походка.

Стъпките се приближиха и Блейн за секунда изви поглед, за да съзре в края на тълпата високата, ръбата, почти мъртвешка фигура на човек, който се поклащаше разсеяно, сякаш беше излязъл на сутрешна разходка. Мъжът стигна до Блейн, спря до него, после се обърна и застана с лице към тълпата. Не каза нищо. Просто стоеше там. Но тълпата спря и застина по средата на улицата в ужасяващо мълчание.

После някой се обади:

— Добро утро, шерифе.

Шерифът не помръдна и не проговори.

— Тези са паранормалници — продължи обадилият се.

— Кой ви каза? — попита шерифът.

— Старата Сара. Шерифът погледна старицата.

— Какво ще кажеш, Сара?

— Том е прав — пропищя старата Сара. — Тоя там, той има странен ум. Отблъсква те с него.

— А жената? — попита шерифът.

— Ами тя е с него, нали?

— Срамувам се от вас — каза шерифът, все едно че говореше на непослушни деца. — Мисля да ви окошаря. Всички вас.

— Но тези са паранормалници! — извика един стреснат глас. — Знаеш, че не допускаме паранормалници тук.

— Слушайте сега — нареди шерифът. — Всички вие се връщате на работа. Аз ще се погрижа за тези.

— И за двамата ли? — попита друг глас.

— Е, не знам — отвърна шерифът. — Дамата не е паранормална. Смятам просто да я изгоним от града. Това е достатъчно.

Той се обърна към Хариет.

— Вие с този човек ли сте?

— Да, и ще остана с него.

Не, каза й Блейн. (Знак за мълчание, пръст върху устните.)

Каза го бързо, надявайки се, че никой няма да го усети, защото в град като този дори и един телепат вероятно би си имал неприятности.

Но предупреждението все пак трябваше да бъде казано.

— Тая кола там ваша ли е? — попита шерифът.

Хариет стрелна питащ поглед към Блейн.

— Да, моя е.

— Добре, мис, слушайте тогава. Просто изприпкайте до нея и се махайте. Момчетата ще ви пуснат да минете.

— Но аз не възнамерявам...

— По-добре го послушай, Хариет — каза Блейн.

Тя се колебаеше.

— Хайде, върви — окуражи я той.

Тя бавно слезе от тротоара, после се обърна и каза на Блейн:

— Пак ще се видим.

След което хвърли пълен с презрение поглед към шерифа и обяви:

— Питекантроп!

Шерифът не обърна внимание. Никога не беше чувал тази дума.

— Хайде, мис, изчезвайте — каза той с почти вежлив глас.

Тълпата се отдръпна, за да я пропусне да мине, но забуча ядно. Тя стигна до колата и се обърна да махне на Блейн. После скочи на седалката, включи мотора, запали реактивните двигатели и остро изви колата на улицата. Тълпата побягна с писъци, хората се запрепъваха един върху друг в опитите си да се махнат от пътя на машината, заслепени от фучащия прахоляк, вдигнат от двигателите.

Шерифът наблюдаваше всичко това с непоклатимо спокойствие, докато колата се отдалечаваше с ръмжене надолу по улицата.

— Видя ли това, шерифе? — ревна една ядосана „жертва“. — Защо не я окошари?

— Заслужили сте си го — каза шерифът. — Вие започнахте всичко това. Бях се приготвил за един спокоен ден, а вие ме обезпокоихте.

Съвсем не изглеждаше обезпокоен. Протестиращата тълпа се буташе към тротоара, спорейки яростно.

Шерифът размаха ръце, като че пъдеше кокошки.

— Разкарайте се — каза той. — Повеселихте се достатъчно. Сега трябва да се хващам на работа. Ще закарам тоя приятел в пандиза.

После се обърна към Блейн.

— Тръгвайте с мен.

Те поеха надолу по улицата към сградата на съда.

— Трябваше да се усетите по-рано — каза шерифът. — Този град е забранен за паранормалници.

— Нямаше как да разбере. Нямаше никакъв знак — отвърна Блейн.

— Падна преди една-две години — обясни шерифът. — И на никой не му дойде наум да го изправи. Наистина трябва да сложим нов знак. Старият съвсем се е скапал. Едвам се четат буквите върху него. Пясъчните бури олющват боята.

— Какво възнамерявате да правите с мен?

— Нищо особено, струва ми се. Ще ви задържа за известно време, докато момчетата се поуспокоят. За ваша собствена безопасност. И когато вече няма риск, ще ви изведе оттук.

Шерифът млъкна за момент, като преценяваше обстановката.

— Не мога да ви пусна веднага. Тия приятелчета ще наблюдават много внимателно.

Стигнаха до съда и се изкачиха по стълбите. Шерифът отвори вратата и каза:

— Право напред.

Влязоха в кабинета на шерифа и той затвори вратата след себе си.

— Знаете ли — каза Блейн, — не смятам, че имате право да ме задържате. Какво ще стане, ако просто си тръгна?

— Нищо особено, струва ми се. Поне не веднага. Със сигурност няма да ви спра, макар да бих поспорил. Но няма да можете да напуснете града. Ще ви спипат за пет минути.

— Можех да си тръгна с колата. Шерифът поклати глава.

— Синко, познавам тези хора. Израснал съм сред тях и съм един от тях. Зная докъде мога да стигна в отношенията си с тях и кога трябва да престана. Можех да спася дамата, но не и двама ви. Виждал ли си някога тълпа в действие?

Блейн цъкна отрицателно.

— Картината никак не е приятна.

— А Сара? И тя е паранормална.

— Ще ти кажа, приятелю. Сара е от добро потекло. Попаднала е в лошо време, но родът ѝ живее тук повече от век. Градът просто я търпи.

— А тя е полезна и като шпионин, а? Шерифът кимна и се изхили, като каза с прилив на местна гордост:

— Не са много нещата, които убягват на нашата Сара. Тя е постоянно заета да наблюдава странниците, които идват в града.

— Много ли паранормални сте заловили по този начин?

— Горедолу. От време на време. Бих казал горедолу голям брой.

Той се придвижи до бюрото и рече:

— Просто изпразни джобовете си тук. Законът го изисква. Ще ти измисля заповед за задържане.

Блейн зарови из джобовете си. Портфейл, кредитни карти, носна кърпа, връзка ключове, кибрит и най-накрая револвера.

Извади го доста енергично и го остави при останалите неща.

Шерифът го видя и попита:

— Имал си го през цялото време, а? Блейн кимна.

— И въобще не го използва?

— Бях прекалено уплашен, за да се сетя за него.

— Имаш ли разрешително?

— Той дори не е мой.

Шерифът тихичко подсвирна през зъби.

Вдигна револвера и го отвори. Проблесна медното сияние на куршумите.

Шерифът отвори едно чекмедже и го хвърли вътре.

— Сега — каза той, сякаш с облекчение — имам легален повод да те задържа.

Вдигна кибрита и го подаде на Блейн.

— Ще ти трябва за пушене. Блейн го прибра в джоба си.

— Мога да ти донеса цигари — каза шерифът.

— Няма нужда. Понякога паля, но не съм голям пушач.

Шерифът откачи връзка ключове от един пирон.

— Ела.

Блейн го последва в коридор, който водеше към редица клетки.

Шерифът отключи най-близката от другата страна на коридора.

— Всичките са на твое разположение. Пуснах последния снощи. Едно момче, което минало границата и се насвяткало. Въобразило си, че е силно колкото белите хора.

Блейн влезе в клетката. Шерифът трясна вратата и я заключи.

— Ако искаш нещо — каза той гостоприемно, — просто ме извикай и ми кажи. Ще ти го донеса.

8.

Беше преминало през много наименования.

Едно време са го наричали екстрасензорно възприятие. По-късно станало известно като псионика или за по-кратко — пси. Но в самото начало е било назовавано магия.

Шаманът с окисите, които използвал за боядисване, с ашиците, които тракали в черепа, с торбичката си с отвратително съдържание може би го е упражнявал по един по-несръчен начин още преди да е била написана първата дума. Опитвал се е да схване принципа, който не е разбирал, като по-скоро дори не е знаел, че не разбира, и не е съзнавал, че въобще има нещо, което да разбере. А знанието се е предавало — от неподходящи във все по-неподходящи ръце. Магьосникът от Конго го е използвал, жреците от Египет са го знаели, мъдреците от Тибет също са били запознати с него. И във всички тези случаи то не е било използвано мъдро, не е било разбирано правилно, било е смесвано с много глупави суеверия и във времената на логиката е било дискредитирано, като едва ли е бил останал някой, който да вярва в него.

Във времената на логиката са възникнали методът и науката. В света, изграден от науката, няма място за магията, защото в нея няма метод или система и не може да бъде редуцирана до една обща формула. Затова тя е подозрителна, вън от границите на приличието и считана за пълна глупост. Нито един човек, който е напълно с разсъдък си, не би я приел.

Сега я наричаха ПК (вместо „паранормална кинетика“, което е твърде дълго за изговаряне). Тези, които разполагаха с паранормална кинетика, биваха наричани паранормалници и биваха затваряни в затвори, а понякога ги чакаше дори по-лош край.

Това беше странно, ако човек се замислеше. Защото въпреки неясната пропаст, която лежеше между ПК и науката, именно подреденият ум, който науката бе донесла на човешката раса, можеше да накара ПК най-после да заработи.

И колкото и странно да изглеждаше, каза си Блейн, било е необходимо първо да се появи науката. Защото науката е трябвало да бъде развита, преди човекът да може да проумее силите, които са освободили ума му от оковите. Науката е трябвало да бъде развита, преди менталната енергия да може да бъде овладяна и накарана да работи от тези, които са я носили в себе си. Защото дори в учението за ПК е имало нужда от метод, а науката е била инкубаторът, в който този метод бил създаден.

Имаше хора, които смятаха, че в далечното минало пътят пред човека се е разклонил в две посоки. Едната била отбелязвана като „магия“, а другата като „наука“. Човекът бил поел по пътя на „науката“ и е оставил „магията“. Много от тези хора считат също така, че човекът е направил огромна грешка при избора на своя път. Те казват: вижте колко далеч бихме стигнали, ако бяхме избрали „магията“ в началото.

Но те грешаха, каза си Блейн, защото никога не е имало два пътя. Бе имало само един. Защото човекът е трябвало първо да овладее науката, преди да може да овладее магията.

От друга страна, науката почти беше унищожила магията, почти я бе запокитила в склада за забравени вещи, беше ѝ се надсмяла и подиграла.

Но даже и съвсем да я бе потопила в забрава, нямаше ли да останат упорити хора, които да не изоставят мечтата за звездите? Хора, които да са готови да направят каквото и да е, да се опълчат срещу подигравките на света, да приемат смеха, само и само за да сложат ръка на звездите.

Той се зачуди какво ли е било в онези дни, когато „Фишхуук“ е била само бледа надежда, проблясък разум, частица вяра. Защото малката група от вярващи, упорити хора е била оставена съвсем сама. Когато са молели за помощ, помощ не е имало, а единствено презрителни подигравки.

Пресата бе превърнала в истински карнавал деня, в който те се бяха появили във Вашингтон, за да искат финансова помощ. Съвсем естествено, такава помощ не бе получена, тъй като правителството не желаше да се замесва в подобен налудничав проект. След като науката с цялата си мощ и слава се бе провалила в опитите си да достигне звездите, как можеше да има надежда, че тези хора ще успеят? И така,

хората заработиха съвсем сами, с изключение на жалките подаяния оттук-оттам — едно малко дарение от Индия, друго от Филипините и съвсем малко от Колумбия — плюс дребните стотинки от метафизическите общества и от някои съчувстващи дарители.

Най-сетне една много сърдечна страна — Мексико — ги бе поканила, бе осигурила пари, оборудвала научен център и лаборатория. Вместо да им се присмее, им бе дала кураж.

И от този ден агенцията „Фишхуук“ се беше превърнала в реалност, беше се развила в институция, която допринесе не само за себе си, но и за страната, която бе разтворила сърцето си за нея.

И аз съм част от „Фишхуук“, помисли Блейн, седнал в килията си. Част от това всъщност тайно общество, макар тайно не по своя вина. По-скоро бе направено тайно от омразата, непоносимостта и крайното суеверие на света. Въпреки че бягам от него, въпреки че то ме преследва, аз съм част от „Фишхуук“.

Той стана от покрития с мръсно одеяло малък нар и се изправи до прозореца, за да погледне навън. Можеше да види напечената от слънцето улица, хилавите дръвчета, поклащащи се над нея, и тъжните, разнебитени къщи от другата ѝ страна. Няколко таратайки бяха паркирани до бордюра. Няколко от тях бяха невероятно стари — с колела, задвижвани от двигатели с вътрешно горене. Мъже, насядали на стъпалата пред входовете на магазините, дъвчеха тютюн и плюеха по тротоара, като правеха малки локвички от плътна, кехлибарена на цвят течност. Локвичките приличаха на засъхнали петна кръв. Мъжете си седяха апатично, преживяха и от време на време подхвърляха по някоя дума помежду си. Не гледаха към сградата на съда, а хвърляха погледи насам-натам, но бяха пресилено равнодушни.

Блейн знаеше, че те всъщност охраняват съда. Охраняваха него — човека с огледалото в ума си. Умът, който отблъсква, както старата Сара бе казала на шерифа.

Именно това бе видял и Кърби Ренд, това го бе предупредило и бе насочило „Фишхуук“ по следата. Което означаваше, че Ренд, ако не го бе забелязал случайно, е бил шпионин. Макар че, помисли си Блейн, нямаше особено значение дали Ренд е шпионин или просто наблюдател. Един наблюдател обаче едва ли би имал възможността да разчете мислите на един ум, който отблъсква.

А това означаваше, осъзна Блейн, че той носи в ума си нещо като мигаща предупредителна светлина за всеки, който има способността да прониква. Никъде нямаше да е в безопасност. Нямаше къде да се скрие. Щеше да надава мощен сигнал към всеки наблюдател, всеки шпионин или всеки следотърсач, който попадне в неговия обсег.

Преди не беше такъв. Беше почти сигурен в това. Иначе някой щеше да му го спомене или пък това щеше да бъде включено в доклада за състоянието на психиката му.

Ей ти, каза на криещото се в ума му нещо, излизай оттам!

То сякаш размаха опашка. Заизвива се като щастливо куче, но не се показва.

Блейн се върна до нара и седна на ръба му.

Хариет щеше да се върне с някаква помощ. Или може би шерифът щеше да го пусне веднага щом станеше безопасно. Макар че всъщност не бе длъжен да направи това, тъй като имаше солидно основание да го задържи — притежаването на оръжие.

Шегаджийо, каза той на своя развеселен другар, може пак да опрем до твоите качества. Може да ни потрябва някой нов номер.

Това същество в мозъка му се беше проявило преди известно време с истински темпорален трик. Или метаболизъм? Нямаше как да разбере каква е истината — дали той се беше движил по-бързо от нормалното, или времето се забави за всички останали, освен за него самия.

А ако избяга, какво?

Към Южна Дакота, както беше казала Хариет?

Може би да, помисли Блейн. Нямаше други планове. Не бе имал време за планове. Пред него бе стоял само голият, ясен проблем да се измъкне от клещите на „Фишхуук“. Преди години, помисли си той, можеше да направи план, но тогава това му бе изглеждало твърде далечно. Беше му се струвало невъзможно да се случи точно на него. А сега седеше тук, затворен в килия в един малък град, чието име дори не знаеше, с не повече от петнадесет долара, които при това бяха заключени в бюрото на шерифа.

Седеше и слушаше шума на преминаваща по улицата бензинова кола, както и далечното чуруликане на птичка. В този момент призна пред себе си, че се е набъркал в ужасна, наистина ужасна каша.

Мъжете чакаха отвън, седнали на стълбите, като се опитваха да не личи, че охраняват съда. Погледите им не се нравеха на Блейн.

Вратата на кабинета на шерифа се отвори, после се трясна и по пода се чуха стъпки. Зачуха се и неясни гласове. Блейн дори не се заслуша. Какво полза имаше да ги слуша? Какво полза имаше от каквото и да е?

После небрежната походка на шерифа мина през кабинета и навлезе по коридора. Блейн вдигна поглед в мига, в който шерифът спря пред килията му.

— Блейн, отецът е дошъл да те види.

— Какъв отец?

— Свещеникът, езичнико. Пасторът на енорията.

— Не разбирам какво общо има той с това.

— Ти си човек, нали? Значи имаш душа.

— Не мога да отрека.

Шерифът му хвърли строг и озадачен поглед:

— Защо не ми каза, че си от „Фишхуук“?

— Има ли значение? — сви рамене Блейн.

— Мили боже! Човече, ако хората в този град знаеха, че си от „Фишхуук“, щяха вече да са те обесили. Може и да оставят някой обикновен паранормалник да се измъкне от лапите им, но не и човек от „Фишхуук“. Подпалиха Търговския пункт преди около три години, а представителят на агенцията едвам се измъкна от града.

— И какво би направил ти, ако те решат, че е необходимо да ме обесят? — заинтересува се Блейн.

Шерифът се почеса по главата.

— Ами, разбира се, ще направя каквото мога.

— Покорно благодаря. Предполагам, че вече си се свързал с „Фишхуук“.

— Казах им да дойдат да те вземат. Да те махнат оттук.

— Ето това се казва истински приятел! Шерифът се ядоса.

— Защо се довлече в този град? — запита той с доста жар. — Това би могло да бъде едно тихо, мирно, достойно място, ако не се появяваха кретени като теб.

— Бяхме доста гладни и спряхме да закусим.

— Сам си си наврял главата в примката — рязко каза шерифът.
— Надявам се Господ да ми помогне да те отърва.

Тръгна към вратата, после се обърна и каза:
— Ще ти пратя отца.

9.

Свещеникът влезе в клетката и спря за момент, взирайки се в сумрака на килията. Блейн се изправи и каза:

— Радвам се, че дойдохте. Най-доброто, което мога да ви предложа, е да седнете тук, на нара.

— Не се притеснявайте. Благодаря ви. Аз съм отец Фланаган и, надявам се, не ви преча.

— Ни най-малко. Щастлив съм да се запозная с вас.

Отец Фланаган се присви, за да седне на нара, като леко изстена от усилието. Той беше възрастен, възпълен човек с миловидно лице и изсъхнали ръце, които имаха вид на измъчвани от артрит.

— Седни, синко — каза той. — Надявам се, че не те притеснявам. Предупреждавам те още преди да сме започнали разговора, че съм ужасно любопитен. Предполагам, причината за това е, че дълго време бях пастор на група хора, които независимо от възрастта си се държаха като деца. Има ли нещо специално, за което би искал да поговорим?

— Не, можем да разговаряме за каквото и да е с изключение на религията.

— Не си ли религиозен, синко?

— Не особено. Винаги, когато се замислям за религия, се обърквам.

Старецът поклати глава.

— Живеем в езическо, ненабожно време. Има много като теб. И именно това е моята грижа. А също и на Светата майка църквата. Попаднали сме в тежки времена за душата. Много от хората са по-заети със страха си от злото, отколкото с почитта си към Бога и доброто. Сега се говори за върколаци, вампири и дяволи, а преди сто години всякакви подобни страхове са били изкоренени от умовете ни.

Той с мъка изви тялото си и седна странично, за да може да вижда по-добре Блейн.

— Шерифът ми каза, че си от „Фишхуук“.

— Няма смисъл да го отричам.

— Никога не съм разговарял с човек от „Фишхуук“ — измърмори старият свещеник, сякаш говореше по-скоро на себе си, отколкото на Блейн. — Само съм чувал за „Фишхуук“, а някои от историите, които чух, бяха съвсем невероятни. Тук, преди хората да запалят пункта, имаше един неин представител, но аз така и не отидох да го видя. Хората нямаше да ме разберат.

— От това, което се случи тази сутрин, наистина се съмнявам, че са щели да разберат — съгласи се Блейн.

— Те казват, че си паранормален...

— Изразът е „паранормалник“. Няма защо да го смекчавате.

— А ти наистина ли си?

— Отче, не мога да проумея интереса ви към мен.

— Чисто научен. Уверявам те, чисто научен. Нещо, което лично ме интересува. Можеш да си сигурен в мен — все едно, че сме в изповедалнята.

— По едно време — каза Блейн — науката биваше приемана като скрит враг на всяка религиозна истина. В този случай е същото.

— Но хората отново се страхуват. Затварят вратите си и ги залостват. Не излизат нощем. Шестоъгълни знаци — забележи, шестоъгълни, вместо благословения кръст — висят по портите и прозорците им. Шепнат си за неща, които от Средновековието до момента са били погребани дълбоко. Треперят в опушените от комини ъгли на своите умове. Загубили са голяма част от древната си вяра. Разбира се, изпълняват всички ритуали, но аз виждам неверието по лицата им, чувствам го в разговорите им, долавям го в умовете им. Изгубили са простото умение да вярват.

— Не, отче, не мисля, че са го загубили. Просто са много притеснени.

— Целият свят е притеснен.

И това е вярно, помисли си Блейн. Целият свят е притеснен. Бе загубил културния си герой и въпреки всички опити не можеше да си намери друг. Бе загубил котвата, която го задържаше да устои на ветровете на безумното и нелогичното, и сега плаваше в един океан, за който нямаше карти.

Навремето науката бе играла ролята на културен герой. В нея имаше логика, смисъл и крайна прецизност, която проникваше и в

частиците на атома, и в най-крайните кътчета на пространството. Тя бе създала милиони играчки за удобството на своите почитатели и бе сложила ръката и очите на човека върху цялата вселена. Тя беше нещо, в което можеше да се вярва, защото освен всичко друго представляваше и сбор от човешка мъдрост.

Но тя бе превръщана в машини и технологии, защото сама по себе си бе абстрактна, а машините можеха да бъдат видени и пипнати.

После дойде денят, когато заради всичките си чудни машини, заради цялата си славна технология човекът беше изтласкан от пространството и изхвърлен от небесата обратно в земната си хралупа. И от този ден културният герой на науката засвети по-слабо и постепенно започна да отмира в умовете на хората.

А в онзи следващ ден, когато човекът успя да стигне до звездите без помощта на машините, почитта към технологиите изчезна безвъзвратно. Машините, технологиите и самата наука все още съществуваша, все още бяха всекидневно употребявани, все още бяха от значителна важност, но вече не бяха култ.

Защото въпреки че „Фишхуук“ използваше машини, те не приличаха на такива — не бяха машини, които можеха да бъдат приети от обикновената маса хора. Нямаха бутала и колела, нямаха трансмисии, оси и лостове, нямаха нито един бутон. Нямаха нито един от компонентите на нормална машина. Бяха странни и извънземни и не пасваха на нормалното възприятие.

И така човекът бе загубил своя културен герой, а тъй като природата му е така устроена, че той трябва да има някакъв абстрактен идол, когото да почита, се бе получил един крещящ за запълване вакуум.

Паранормалната кинетика благодарение на цялата си странност и извънземност идеално запълваше празнината. Чрез нея най-после всички налудничави култове намериха оправдание. Чрез нея най-сетне се появяваше обещание за пълно удовлетворяване на желанията. Тя беше достатъчно екзотична или можеше да бъде направена достатъчно екзотична, за да задоволи и най-дълбоките човешки емоции, което една обикновена машина никога не можеше да постигне.

И това, помози Бог, беше магията!

Така светът изпадна в истерия по магията.

Махалото бе залюляно, както винаги, прекалено силно и сега се връщаше обратно. Бе освободило ужаса на фанатизма и той се рееше над Земята.

Така човекът още веднъж остана без културен герой, но за сметка на това възприе едно неосуеверие, което скиташе с вой през мрака на това второ Средновековие.

— Много съм се чудил над това — каза отец Фланаган. — То е нещо, което съвсем естествено трябва да вълнува дори такъв незначителен слуга на църквата като мен. Защото, каквото и да е, то засяга душите и умовете на хората, засяга църквата и светия отец. Историческата позиция на Рим е, че трябва да се грижим за себе си.

Блейн леко се поклони, признавайки искреността на човека. Но все пак в гласа му се долавяха осъдителни нотки, когато отговори:

— Значи сте дошъл, за да ме изучавате. Тук сте, за да ме разпитвате.

В гласа на стария свещеник имаше тъга:

— Молех се да не погледнеш на това в такава светлина. Но явно се провалих. Дойдох при теб като при някой, който може да ми помогне, а чрез мен и на църквата. Защото, сине мой, църквата понякога се нуждае от помощ. Това признание не звучи твърде гордо след цялата онази показна високомерност на църквата през вековната ѝ история. Ти си интелигентен човек, който е част от това, което ни озадачава. Мислех, че може да ми помогнеш.

Блейн седеше мълчаливо. Свещеникът го гледаше — един скромнен човек, който молеше за услуга, но все пак усещаше вътрешната си сила.

— Нямам нищо против — каза Блейн. — Но не мисля, че ще помогне с нещо. Вие сте част от това, което става в този град.

— Не е така, сине мой. Ние не санкционираме, нито осъждаме. Не разполагаме с достатъчно факти.

— Ще ви разкажа за себе си, щом искате да го знаете. Аз съм пътешественик. Работата ми е да пътувам до звездите. Качвам се в една машина — е, не точно машина, а по-скоро символичен апарат, който ми помага да освободя ума си и който вероятно тласва ума ми в правилната посока. И помага при навигацията... Вижте, отче, трудно е да се обясни просто, с обикновени термини. Звучи идиотски.

— Разбирам те без проблеми.

— Добре, навигацията. Това е друго странно нещо. Намесени са такива фактори, за чието обяснение човек не може да нагоди езика си. В науката това би било математика, но не е математика. Това е начинът да отидеш там, да знаеш къде отиваш.

— Магия?

— По дяволите, не! Простете, отче. Не, не е магия. След като човек го разбере, след като го почувства, то става ясно и просто и се превръща в част от самия него. То е толкова естествено, колкото и дишането, и е лесно като падането от дърво. Бих...

— Предполагам — каза отец Фланаган, — че не е необходимо да навлизам в механизма му. Можете ли да ми кажете как се чувствате на друга планета?

— Ами не е по-различно, отколкото да седя тук с вас. В началото — първите няколко пъти — се чувствах странно гол, напълно гол, само със своя ум, без тялото си...

— А умът ти скита навсякъде?

— Е, не. Може, разбира се, но не го прави. Обикновено се натъпкваш в машината, която си взел със себе си.

— Машина?

— Уред за наблюдение. Той поема цялата информация и я записва на лента. А човек получава пълната картина. Не само това, което вижда сам — макар че това всъщност не е виждане, а усещане, — а съвсем всичко, всичко, което може да бъде доловено. На теория, а и в широката практика машината поема информацията, а умът само я интерпретира.

— А ти какво видя?

Блейн се засмя.

— Отче, това ще ни отнеме повече време от това, с което всеки от нас разполага.

— Нищо сходно със Земята?

— Много рядко е сходно. Има твърде малко планети, които са подобни на Земята. Съотнесени с останалите, разбира се.

Иначе броят им е значителен. Но ние не сме ограничени с подобните на Земята планети. Можем да отидем навсякъде, където е възможна работата на машините. А по начина, по който са конструирани те, това означава почти навсякъде...

— Дори в центъра на друго слънце?

— Не и машината. Тя ще бъде унищожена. Но предполагам, че умът би могъл. Досега, доколкото ми е известно, това не е правено.

— А чувствата ти? Какво мислиш, докато си там?

— Аз отивам там, за да наблюдавам.

— Нямах ли чувството, че си господар на всичко живо? Не мислиш ли, че човекът държи цялата вселена в ръцете си?

— Ако говорите за греха на гордостта и суетата, не, никога. Понякога изпитваш удоволствие, че знаеш къде си. Често те изпълва удивление, но най-често си озадачен. Отново и отново ти се припомня колко си незначителен. А има и мигове, когато забравяш, че си човек. Ставаш просто частица живот — брат на всичко, което някога е съществувало или ще съществува.

— А мислиш ли за Бога?

— Не. Не мисля, че някога съм го правил.

— Това е много лошо. Твърде страшно. Да си там сам...

— Отче, още в началото ви изясних, че не съм склонен да се поддам на религията — поне не в общоприетия смисъл. Постъпих честно с вас. Бях откровен.

— Така е.

— И ако следващите ви въпроси ще са от рода на: може ли религиозен човек да отиде до звездите и пак да запази вярата си, може ли да отиде и да се върне изпълнен с вяра, пътуването към звездите няма ли да отнеме нещо от истинската му вяра, то тогава ще ви помоля да изясните своите термини.

— Моите термини? — попита отецът смаяно.

— Да. Например „вяра“. Какво разбирате под вяра? Вярата достатъчна ли е за човека? Трябва ли той да се задоволява само с вярата? Няма ли начин да се открие истината? Вярата в нещо, за което няма други, освен философски доказателства, ли е истинският белег на един християнин? Или църквата още отдавна е трябвало...

Отец Фланаган вдигна ръка.

— Синко! Сине мой!

— Забравете го, отче. Не трябваше да го казвам.

За момент седяха един срещу друг, без никой да разбира другия. Като че ли сме две извънземни, помисли си Блейн. С гледни точки, които нямаше да съвпаднат и след милиони години, въпреки че и двамата бяха хора.

— Наистина съжалявам, отче.

— Не е необходимо. Има други, които вярват в това или си го мислят, но никога няма да го кажат. Ти поне си честен.

Той се протегна и потупа Блейн леко по ръката.

— Телепат ли си?

— Също и телепортър, но ограничен. Твърде ограничен.

— И това е всичко?

— Не зная. Не съм ровил за друго.

— Искаш да кажеш, че може би имаш и други, неподозирани от теб способности?

— Вижте, отче, при ПК човек разполага с някакъв умствен капацитет. Първо той е лесните неща — телепат, телепортър, екстрасенс. После се развива. Или поне някои се развиват. Някои след време спират в развитието си, а други продължават. Тези способности не са отделни една от друга. Те са проявление на единството на разума. Те, сбрани заедно, са умът, работещ така, както винаги е трябвало да работи — дори от самото начало, ако е имал такава възможност.

— И това не е зло?

— Разбира се, неправилно употребено, то е зло. И е неправилно употребявано от много хора, аматьори, които не са се постарали да разберат или проумеят силата, с която разполагат. Но човек употребява по същия начин и ръцете си. Убива, краде...

— И ти не си магьосник?

На Блейн му се прииска да се засмее, но не можеше, въпреки че смехът се надигаше в него. У този мъж срещу него имаше твърде много ужас, за да му се смее.

— Не, отче, кълна се. Не съм магьосник. Нито върколак. Нито...

Старецът вдигна ръка и го спря.

— Сега сме квит. Аз също казах нещо, което не биваше да казвам.

Той се изправи вдървено от нара и протегна ръка, чиито пръсти бяха сгърчени от артрит или някаква друга болест.

— Благодаря ти — каза свещеникът. — Бог да ти помага.

— Тук ли ще сте довечера?

— Довечера?

— Когато хората от този град дойдат да ме изведат и да ме обесят. Или тук ги горят на кладата?

Лицето на стареца се изкриви от отвращение.

— Не бива да мислите подобни неща. Поне не в този...

— Те са изгорили Търговския пункт. Щели са да убият представителя.

— Това беше грешно — каза отец Фланаган. — Аз им казах, че е грешно. Някои членове на моята енория участваха. Не бяха само те, имаше и много други. Но моите енорияши трябваше да знаят кое е грешно. Години наред работих сред тях, за да ги предпазя от подобно нещо.

Блейн се протегна и стисна ръката на отец Фланаган. Сгърчените пръсти се ключиха в топло, силно ръкостискане.

— Шерифът е добър човек — каза свещеникът. — Той ще направи каквото е по силите му. И аз сам ще поговоря с някои от тях.

— Благодаря ви, отче.

— Синко, страхуваш ли се да умреш?

— Не зная. Често съм си мислил, че не се боя от това. Ще трябва да изчакам и да видя.

— Трябва да вярваш.

— Може би ще вярвам. Ако някога успея да намеря вярата. Ще кажете ли една молитва за мен?

— Бог да те пази. Ще се моля за теб през целия следобед.

10.

Блейн стоеше до прозореца и ги наблюдаваше как се събират в настъпващия мрак — спокойно, без да бързат; тихо, без много вълнение, почти равнодушно, като че ли идваха в града за някое училищно представление, за събрание на земеделците или някакво друго обичайно и съвсем нормално събитие.

Чуваше как шерифът тихо шава в кабинета си от другата страна на коридора и се запита дали той знаеше — въпреки че сигурно знаеше, защото бе живял достатъчно дълго в този град, за да е наясно как се държат жителите му.

Блейн се протегна и сграбчи металните решетки. Отвъд тях, някъде сред занемарените дървета, в поляната пред сградата на съда, една птичка пееше своята последна вечерна песен, преди да се сгуши на някой клон и да заспи.

Докато стоеше и гледаше, Розовото изпълзя от своя тъгъл и проникна в ума му, докато го изпълни целия.

Дойдох, за да бъда с теб, сякаш каза то. Омръзна ми да се крия. Сега те познавам. Изследвах всяко твое тъгълче и извивка и вече зная що за същество си. А чрез теб зная и в що за свят си — а и в що за свят съм аз, тъй като сега това е и мой свят.

И няма да има повече глупости? — попита тази част от странната двойственост, която продължаваше да е Блейн.

Да, няма да има повече глупости, отвърна другата част. Няма да има повече крясъци, нито повече бягане, нито повече опити да се измъкна. С изключение на това, че няма смърт. Няма такова нещо като смъртта, защото краят на живота е необяснимо явление. То просто не може да се случи, макар че далеч назад в миналото може би е имало такива, на които се е случвало.

Блейн се дръпна от прозореца, отиде до нара и седна на него, след което започна да си спомня. Но спомените му бяха неясни и идваха от доста отдавна и отдалеч и той не можеше да е сигурен дали

това бяха истински спомени или просто някакви необикновени фантазии.

В тях имаше много планети и много различни народи, смесица от странни идеи и разбъркани частици космическа информация, които лежаха разхвърляни навсякъде, подобно на купчина от натрупани една върху друга десет милиона пръчици от микадо.

— Как сте? — попита шерифът, който бе минал толкова тихо през коридора, че Блейн не беше чул приближаването му.

Блейн вдигна глава.

— Мисля, че съм добре. Допреди малко наблюдавах вашите приятели на улицата.

Шерифът тихичко се изсмя и каза:

— Не се бойте. Няма да куража дори да пресекат улицата. А ако го направят, ще изляза и ще поговоря с тях.

— Дори и ако знаят, че съм от „Фишхуук“?

— Това те няма да узнаят.

— Но вие казахте на свещеника.

— Това е друга работа. На него нямаше как да не кажа.

— А той няма ли да сподели с някого?

— Защо да го споделя?

Това беше един от тези въпроси, на които не можеше да се отговори.

— Вие изпратихте и съобщение.

— Но не до „Фишхуук“. До един приятел, който ще го препрати до „Фишхуук“.

— Само сте си загубили времето — каза Блейн. — От „Фишхуук“ знаят къде съм.

Защото сигурно вече бяха пуснали стотици по петите му. Сигурно бяха открили следите му преди много часове. За него беше имало само една възможност да избяга — ако беше пътувал бързо и през повечето време сам.

Може би щяха да пристигнат в града още тази вечер, помисли си той, и е ума му проблесна надежда. Защото „Фишхуук“ надали щяха да оставят някаква шайка да се разправи с него.

Блейн стана от нара и се върна до прозореца.

— По-добре слезте долу — каза той на шерифа. — Вече почти са прекосили улицата.

Те сигурно бързаха. Трябваше да свършат това, което са решили, още преди да падне мрак. Когато се стъмнеше съвсем, трябваше да се пъхнали в леглата си, зад двойно заключените врати, зад затворените кепенци, зад плътно спуснатите завеси, с шестоъгълници, увиснали на всеки малък процеп. Тогава и само тогава те щяха да бъдат в безопасност от отвратителните сили, които скитат в мрака, от банши и върколаци, от вампири, призраци и духове.

Той чу как шерифът се завъртя и излезе обратно в коридора, връщайки се в стаята си. Чу се метален звук като от сваляне на пушка от поставката ѝ, а после нещо кухо изщрака — шерифът явно бе отворил затвора и слагаше куршуми в цевите.

Тълпата се движеше като тъмно и люшкащо се одеяло. Движеше се в пълна тишина. Чуваха се само стъпките.

Блейн я наблюдаваше с интерес, сякаш бе нещо, което нямаше никаква връзка с него, обстоятелство, което не го засягаше. А това е странно, каза си той. Знаеше, че е странно, защото тълпата идваше именно за него.

Но това нямаше значение, защото нямаше смърт. Смъртта беше нелогична и нямаше причина да мисли за нея. Тя беше глупаво разхищение и не трябваше да бъде приемана.

Но кой беше този, който каза това?

Защото той самият знаеше, че смърт има. Че ако има еволюция, трябва да има и смърт. Че смъртта е един от механизмите, които биологически определят развитието и напредъка на еволюиращите видове.

Ти, каза той на съществуващото в ума си, същество, което вече беше част от него, това е твоя идея. Смъртта е нещо, което ти не можеш да приемеш.

Но нещо, което в интерес на истината трябва да се приеме. Защото е нещо истинско, нещо съществувало винаги, нещо, с което всеки трябва да се съобразява през краткия си живот.

Имаше смърт и то наблизко — твърде наблизко, за да може да я отрече. Тя беше в ропота на тълпата пред сградата, тълпата, която вече не се виждаше и бе спряла придвижването си, но се беше скупчила пред входа и спореше с шерифа. Гърмящият глас на шерифа се чуваше ясно от външната врата, викащ на онези отвън да се разпръснат и да се приберат по домовете си.

— Всичко, до което ще ви доведе това — крещеше шерифът, — е напълнени с олово стомаси!

Но и те му викаха, и той викаше отново. Известно време продължи така. Блейн стоеше при вътрешните решетки и чакаше, а страхът му се увеличаваше, първо бавно, а после по-бързо, подобно на зловец прилив, който минава през кръвта му.

След малко шерифът влезе вътре заедно с трима други — ядосани и уплашени хора, но толкова решителни и неумолими, че страхът им почти не се забелязваше.

Шерифът мина край стаята и тръгна по коридора с висящата в ръката му пушка. Другите трима го следваха отблизо.

Той спря пред решетките и погледна Блейн, като се опитваше да прикрие смущението си.

— Съжалявам, Блейн — каза той, — но просто не мога да го направя. Тия хора са ми приятели. Израснал съм сред тях. Не мога да ги изпозастрелям.

— Разбира се, че не можеш — отвърна Блейн. — Та ти си само един долен страхливец.

— Давай тия ключове — изръмжа един от тримата. — Хайде да го вадим оттук.

— Висят на пирона до вратата — каза шерифът и хвърли поглед към Блейн. — Не мога да направя нищо.

— Можеш да се гръмнеш — жегна го Блейн. — Препоръчвам ти го от все сърце.

Мъжът донесе ключовете и шерифът се отдръпна. Ключът изщрака в ключалката.

— Искам да разберете едно нещо. Ще изляза оттук сам — каза Блейн на човека, който отключваше вратата.

— Ха! — изсумтя той.

— Казах, че ще изляза сам. Няма да се оставя да ме влачите.

— Ще излезеш така, както ние решим — излая мъжът.

— Това е дреболия — настоя шерифът. — Няма нищо да ви стане, ако го оставите.

Мъжът отвори вратата на клетката и каза:

— Добре! Излизай!

Блейн излезе в коридора и тримата го заобиколиха — двама отстрани и един зад гърба му. Не го докоснаха. Мъжът с ключовете ги

хвърли на пода. Те издрънчаха на пода със звук, който накара Блейн да потрепери.

Ето че ще се случи, помисли той. Колкото и невероятно да изглеждаше, щеше да му се случи.

— Хайде, смрадлив паранормалнико — каза мъжът зад него и го блъсна в гърба.

— Искаше да вървиш — обади се друг. — Да те видим тогава как вървиш.

Блейн тръгна уверено и право, концентриран върху всяка крачка, за да е сигурен, че няма да залитне. Защото не трябваше да залита. Не трябваше да прави нищо, с което да се изложи.

Надежда все още има, каза си той. Имаше възможност отвън да чака някой от „Фишхуук“, готов да го измъкне от тях. Или Хариет да е получила помощ и вече да се връща или дори да е тук. Въпреки че беше доста невероятно. Тя не бе имала достатъчно време и не можеше да знае за появилите се непредвидени обстоятелства.

Той премина с уверени крачки край стаята на шерифа и през коридора към външната врата, докато тримата мъже се движеха почти опрени до него.

Някой задържа външната врата с жест на подигравателна учтивост, за да може да мине.

Поколеба се за миг. Обзе го ужас. Защото минеше ли през вратата, спуснеше ли се по стъпалата и изправеше ли се пред тълпата, всяка надежда изчезваше.

— Продължавай, мръсно копеле — изръмжа мъжът зад него. — Те те чакат отвън.

Мъжът сложи ръка на гърба му и го бутна напред. Блейн се заклати една-две крачки, но после пак тръгна уверено.

След миг мина през вратата и се изправи пред тълпата.

От нея излезе животински вик — вик, изразяващ смесица от омраза и страх, вик, подобен на воя на глутница вълци, които следват кървава диря, подобен на ръмженето на тигър, изморен от дебнене, но и с такива нотки в себе си, които наподобяваха скимтенето на заклещено в ъгъла животно.

И тези тук, помисли Блейн с един странен, далечен ъгъл на ума си, бяха преследваните животни — хората, които бягаха. Тук бяха омразата, ужасът и завистта на ненапредничавите, безсилието на тези,

които бяха останали назад, нетърпеливостта и задоволството на тези, които отказваха да проумеят и разберат. Това бяха последните стражи на един стар ред. Те охраняваха тесния проход срещу вестителите на бъдещето.

Те щяха да го убият, както бяха убили и други, както щяха да убият и много още. Но съдбата им вече беше предопределена, битката вече бе спечелена.

Някой го бутна отзад и той се хлъзна по гладките каменни стълби. Падна и се претърколи, а тълпата се скупчи около него. Сграбчиха го много ръце, пръстите им се забиваха в мускулите му, а гадната, топла миризма на дъха им го лъхна в лицето.

Многото ръце го изправиха на крака и го заблъскаха напред-назад. Някой го удари в стомаха, друг го плесна силно през лицето. От ревящата тълпа се чу силен глас:

— Хайде, смрадлив паранормалнико, телепортирай се! Това е всичко, което трябва да направиш. Телепортирай се!

И това беше най-подходящата подигравка, защото съществуваша само малцина, които можеха и да се телепортират. Имаше левитатори, които се движеха във въздуха като птици, имаше много други, подобни на Блейн, които можеха да телепортират малки предмети, и други, също подобни на Блейн, които можеха да телепортират умовете си през много светлинни години, макар и с помощта на странни машини. Но истински телепортатор, който може да прехвърля тялото си от едно място на друго само за части от секундата, беше много трудно да бъде намерен.

— Телепортирай се! Телепортирай се! Телепортирай се, ти, мръсен, смрадлив паранормалник!

Тълпата пое подигравателния възглас, като през цялото време се смееше на собственото си остроумие и злорадстваше над унижението на своята жертва. И нито за миг не преставаше да използва ръцете и краката си върху Блейн.

Нещо топло пробяга по брадичката му. Почувства, че едната му устна е подута и сцепена, и нещо солено влезе в устата му. Стомахът и ребрата му го боляха, а ритници и юмруци продължаваха да го удрят.

После друг силен глас се извиси над общата врява:

— Престанете! Оставете го на мира!

Тълпата се отдръпна, но все още го заобикаляше и Блейн, изправен в средата на кръга от хора, се огледа и в последните бледи проблясъци на деня съзря очите, които блестяха като очи на плъхове, слюнката, опръскала устните им, и почувства омразата, която се надигаше и се носеше към него с вълните от телесна миризма.

Кръгът се разкъса и двама души минаха през него — един дребен и неспокоен мъж, който приличаше на библиотекар или чиновник, и един едър побойник, чието лице наподобяваше земя, разровена от кокошки в търсене на червеи. Големият носеше въже, увито около едното му рамо, а от ръката му висеше крайт на въжето, прилежно оформен в клуп за бесене.

Двамата спряха пред Блейн и малкият се извъртя леко, обръщайки се с лице към част от кръга.

— Господа — каза той с глас, с който би се гордял всеки ръководител на погребение, — ние трябва да се държим с подобаващото ни приличие и достойнство. Нямаме нищо конкретно против този човек, ние сме само против системата и мръсотията, от която той е част.

— Разкажи им, Бъстър! — провикна се ентусиазиран глас от тълпата.

Мъжът с глас на ръководител на погребение вдигна ръка за тишина.

— Това, което трябва да извършим — каза мазно той, — е един тъжен и тежък дълг, но е наш дълг. Нека се държим с подобаващо отношение.

— Да-а-а — викна отново ентусиастът, — хайде да свършваме с това! Хайде да обесим мръсното копеле!

Големият мъж се приближи до Блейн и вдигна примката. Хвърли я почти нежно над главата му и тя се спря над рамената. После бавно я затегна, докато плътно обви врата му.

Въжето бе ново и твърдо и жегна Блейн като нажежена ютия. Вцепенението, което бе обхванало тялото му, изтече от него като вода и го изправи пред вечността — гол, празен и студен.

През цялото време, докато онзи нахлузваше примката, той подсъзнателно се бе впил в твърдото убеждение, че това не може да му се случи — че той не може да умре по този начин; че това можеше и се бе случило на много други хора, но не и на Шепърд Блейн.

А сега от смъртта го делиха само няколко минути. Инструментът на смъртта вече бе на мястото си. Тези хора — които той не познаваше и никога нямаше да опознае — бяха готови да отнемат живота му.

Опита се да вдигне ръце и да отхвърли въжето, но те не помръднаха и продължиха да висят отпуснати от раменете му. Преглътна, защото вече усещаше някакво бавно, болезнено задушаване.

А още не бяха започнали да го бесят!

Студът на опустялата му същност ставаше все по-силен и по-силен от обземащия го страх. Страх, който го стискаше в лапите си и го държеше неподвижен, докато го смразяваше изцяло. Кръвта във вените му сякаш бе спряла и той сякаш нямаше тяло. Само лед се трупаше непрестанно в мозъка му, докато най-сетне той помисли, че черепът му ще се пръсне.

И от някаква далечна част на този мозък се появи усещането, че той вече не е човек, а едно уплашено животно. Твърде замръзнало, все още твърде гордо, за да скимти, твърде вледенено от ужас, за да помръдне мускулите си — и възпирано от крещене само защото вкочаненият му език и гърлото му не можеха вече да функционират.

Но ако не можеше да крещи на глас, той крещеше вътре в себе си. Крясъкът се вдигаше нагоре и нагоре. Едно покачващо се напрежение, от което не можеше да намери начин да се освободи. Блейн знаеше, че ако след секунди не намереше някакъв начин, щеше да се пръсне на парчета от неизбежното покачване на напрежението.

Изведнъж настана един миг — не на затъмнение, а просто на пълна безчувственост — и после той вече стоеше съвсем сам и вече не му беше студено.

Стоеше върху напуканите плочи на старата алея, която водеше към сградата на съда, и въжето още висеше около врата му, но на площадката около него нямаше никой.

Той беше сам в един пуст град!

11.

Имаше повече светлина, отколкото мрак. Беше необикновено тихо. Нямаше трева. Нямаше дървета.

Нямаше хора, нито някаква следа от хора.

Поляната пред сградата на съда, или поне това, което някога е било поляна, се простираше оголяла чак до асфалтовата улица. По нея нямаше никаква трева. Само пръст и камънаци. Нямаше нито изсъхнала, нито каквато и да е трева. Сякаш никога не бе имало такова нещо като трева. Сякаш никога не бе съществувала.

С въжето, което все още висеше от врата му, Блейн бавно се завъртя, като се огледа във всички посоки. И във всички посоки гледката беше същата. Сградата на съда все още се очертаваше ясно на последните дневни светлини. Улицата бе тиха и пуста, а до бордюра бяха паркирани коли. Витрините на магазините очертаваха улицата със своите сякаш ослепели прозорци.

Имаше едно дърво — самотно и увехнало — което се издигаше на ъгъла до бръснарския салон.

И никъде нямаше хора. Нито птички, нито птичи песни. Нито кучета. Нито котки. Нито бръмчене на насекоми. Може би, помисли си Блейн, нямаше дори нито една бактерия или микроб.

Предпазливо, сякаш се боеше, че с движенията си може да наруши магията, Блейн вдигна ръце и отхлаби въжето. Изхлузи го от главата си и го хвърли на земята. Разтърка врата си леко, с една ръка. Още го болеше. Усещаше леки бодежи по кожата си на местата, където от въжето се бяха отделили тънки нишки и се бяха впили във врата му.

Направи една внимателна крачка и откри, че може да върви, въпреки че тялото все още го наболяваше от случайните удари, които бе получило. Излезе и застана в средата на улицата, като я огледа нагоре и надолу по продължението ѝ. Беше пуста докдето му стигаше погледът.

Слънцето бе залязло, тъмнината не беше далеч, а това означаваше, каза си той, че се бе върнал само преди малко.

И стоеше вцепенен, замръзнал в средата на улицата, която би трябвало да познава.

Защото той знаеше! Без капка съмнение той знаеше какво точно е извършил. Въпреки че, каза си, трябва да го е направил без съзнателно усилие, почти инстинктивно — нещо като условен рефлекс за избягване на опасността.

Беше нещо, за което нямаше начин да разбере как го е направил, нещо, за което минута по-рано би се закълел, че е невъзможно. Беше нещо, което нито един човек не бе правил преди. Нещо, което никой не бе и мечтал да опита.

Беше се придвижил през времето. Беше преминал в миналото преди около половин час.

Стоеше на улицата, опитвайки се да си спомни как го бе направил, но всичко, което успя да си спомни, беше само нарастващият ужас, който го обземаше на вълни и заплашваше да го удави.

Имаше само един възможен отговор: беше го направил с помощта на дълбоко вкоренено в него знание, което досега не знаеше, че притежава. Беше го осъществил в последното си, отчаяно, инстинктивно усилие — както човек може, без да се замисли, да протегне ръка, за да се предпази от неочакван удар.

Това надвишаваше възможностите му на човек, но без съмнение, не и възможностите на извънземния интелект. Като човешко същество той не притежаваше инстинкта, не разполагаше дори с основата на необходимите умения. Това беше способност, която надхвърляше дори границите на паранормалното. Не можеше да има никакво съмнение — единственият начин, по който би успял да се промъкне през времето, би бил със съдействието и помощта на извънземния интелект.

Но изглежда извънземният интелект го беше напуснал. Вече не беше със него. Той го търсеше и го викаше, но от него нямаше нито следа, нито отговор.

Блейн се завъртя и пое на север, като се придържаше към средата на улицата. Крачеше сам през този призрачен град от миналото.

Гробище на миналото, помисли си той. Без никакъв признак на живот. Само мъртвите голи камъни и тухли, безжизнените дървета и пръстта.

Къде беше отишъл животът?

Защо бе трябвало да загине миналото?

И какво се беше случило с този интелект, който извънземното от далечната планета бе разменило с него?

Той отново го потърси и не можа да го открие, но пък откри следи от него. Намери дирята му — малки, кални стъпки, които минаваха през мозъка му. Намери късчета и частици, които то беше оставило след себе си — странни, хаотични спомени и нишки от екзотична, несвързана информация, които се носеха като парчета от корабокрушение сред пенещ се прибой.

Не го откри, но намери отговора — инстинктивният, внезапно появил се отговор. Интелектът не бе изчезвал и не го беше напуснал. Той по-скоро бе станал част от самия него. Под въздействието на страха и ужаса, при реакцията от опасността се беше появил психологически фактор, който беше свързал двата интелекта в едно.

И въпреки това той все още беше човек. Затова, помисли си, отговорът сигурно е неверен. Но отговорът си стоеше. В него нямаше смисъл или логика — защото ако той притежаваше два интелекта, ако беше наполовина човек и наполовина извънземно, трябваше да има някаква разлика. Разлика, която би забелязал у себе си.

Търговската част на улицата се беше претопила в бедняшки жилища, а още по-напред можеше да се види края на селището. Това селище, което само преди половин час (или може би само след половин час?) бе изцяло готово да го убие.

Блейн спря за миг, погледна назад, видя покрива на сградата на съда и си спомни, че беше оставил всичко, което притежаваше, заключено там в бюрото на шерифа. Поколеба се за миг дали да се върне. Беше му неприятно, че няма дори пукнат долар и джобовете му са съвсем празни.

Ако се върнеше, каза си, можеше да открадне кола. Ако нямаше нито една със забравени на таблото ключове, можеше да даде захранването на късо. Трябваше да се сети за това преди! Колите стояха там и чакаха просто да бъдат подкарани.

Обърна се и пое обратно. Направи една-две крачки, после отново се извърна.

Не смееше да се връща там. Тук, навън, беше в безопасност. Нищо не можеше да го накара — нито пари, нито кола, нито каквото и да е — да се върне обратно в селището.

Спускаше се мрак и той пое на север, твърдо решен да се отдалечи на известно разстояние — не тичешком, но вървейки бързо, с големи крачки, които сякаш поглъщаха пътя.

Излезе от селото и навлезе в покрайнините. Тук самотата и пустотата бяха дори още по-големи. Повехнали памукови хрусталаци очертаваха поточето, което минаваше през долината. От време на време призрочни колове на огради се изправяха в неравни редици. Земята обаче бе гола, без нито един плевел, без нито едно стръкче трева. Само вятърът сякаш проплакваше, докато вееше над тази пустош.

Мракът се сгъсти и луната се показа — едно покрито с черни петна огледало, чието нащърбено и потъмняло лице хвърляше бледа светлина над изсъхналата земя.

Той достигна едно грубо дървено мостче, което пресичаше малкото поточе, и спря да си почине за секунда. Погледна назад към изминатото от него разстояние. Нищо не помръдваше. Нищо не го следваше. Селището вече отстоеше на няколко мили, а на хълма над поточето се издигаха съборетините на някаква забравена ферма — един хамбар, нещо, наподобяващо кочина, няколко порутени външни постройки и главната къща.

Блейн стоеше, вдишваше въздуха в дробовете си и му се струваше, че даже и самият въздух е мъртъв. В него нямаше никакъв живот. Нямаше никакъв аромат и почти никакъв вкус.

Той протегна ръка, за да я постави на парапета на моста, но ръката му мина през дървото. Тя се спусна към дървения парапет, премина в него и през него. Там нямаше нищо. Нямаше никакво дърво. Нямаше никакъв мост.

Опита отново. Каза си, че може би просто не бе успял да докосне самия парапет и само си бе представил, че ръката му е минала през дървото. Лунната светлина, припомни си той, е твърде лъжлива.

Така че този път беше много внимателен.

Но ръката му отново мина през дървото.

Отдалечи се от моста на една-две крачки, защото той се беше превърнал ако не в заплаха, то поне в нещо, с което човек трябваше да е много внимателен. Не можеше да разчита на него. Беше просто илюзия и видение. Призрак, който му се бе изпречил на пътя. Ако беше

стъпил на него или ако се беше опитал да мине по него, можеше да се търкулне надолу към коритото на потока.

Дали и мъртвите дървета и коловете от оградата също бяха видения?

Той застина неподвижно при тази мисъл. Дали всичко бе видение? Остана напълно неподвижен за миг, като не смееше да мръдне и дишаше бавно. Всяко смущение, което предизвикаше, можеше да изпрати това крехко и нереално място в прахта на пустеещото небитие.

Но земята под краката му беше (или поне така изглеждаше) твърда и стабилна. Опита я, като натисна силно с единия си крак. Тя все още държеше. Внимателно коленичи и я опипа с протегнатата ръка, сякаш проверяваше плътността ѝ. Прокара пръсти по прахта на повърхността.

Това е пълна глупост, каза си той, ядосан на самия себе си. Беше вървял по този път и той не се беше разпаднал под натиска на краката му.

Но дори и да беше така, на това място човек не можеше да е сигурен в нищо. Тук сякаш законите и правилата не важаха. Или по-скоро тук човек сам трябваше да си създава закони, от типа на ПЪТИЩАТА СА ИСТИНСКИ, МОСТОВЕТЕ НЕ СА.

Макар че въобще не беше така. Ситуацията бе далеч по-различна. В основата си всичко имаше някаква връзка с факта, че в този свят не съществуваше живот.

Това беше миналото, и то загиналото минало. В него имаше единствено трупове — вероятно дори не трупове, а техните сенки. Защото и изсъхналото дърво, и коловете на оградите, и мостовете, и постройките на хълма, пък и всичко останало можеше да бъде определено като сенки. Тук нямаше живот. Животът беше напред. Животът е длъжен да заема точно определена точка във времето и както времето върви напред, така животът трябва да се движи с него. По този начин изчезва, помисли си Блейн, всяка мечта, че човек някога би могъл да посети миналото си и да живее там сред мислите и гледните точки на хора, които отдавна са се превърнали в прах. Тъй като, било то и човешко, живо минало не съществува — освен в записките от минали времена. Настоящото е единственото възможно място за живота — животът непрекъснато се движи в крак с

настоящето и след като веднъж е отминал, всички следи от него биват внимателно изтривани.

Вероятно остават само някои основни неща (самата земя например), които съществуват във всяка точка от времето, запазващи някакъв вид определена вечност, за да осигурят солиден калъп за живота. А загиналите или създадените впоследствие неща съществуват в миналото само като призраци. Коловете на оградите, теловете, опнати между тях, умрелите дървета, постройките на фермата и мостът бяха само сенки от настоящето, останали в миналото. „Останали“ вероятно беше силно казано, защото след като те не бяха живи, не можеха и да се местят. Те бяха вързани във времето и, пренесени през него, представляваха само дълги, много дълги сенки.

Той осъзна с уплаха, че е единственото живо същество, намиращо се в този момент на Земята. Той и нищо друго.

Отново се изправи на крака и изтупа ръцете си. Стоеше и се взираше в моста, но на лунната светлина той си изглеждаше съвсем нормален. И все пак Блейн знаеше какво не е наред.

Попаднал бе в капан. Ако не знаеше как да се измъкне оттук, това означаваше, че е в капан. А той не знаеше как да се измъкне.

В целия човешки опит нямаше нищо, което да му даде надеждата или възможността да узнае.

Стоеше мълчаливо на пътя, чудейки се до каква степен е човек и колко човешко му е останало. И ако не беше изцяло човек, ако у него все още имаше нещо извънземно, тогава все още имаше някакъв шанс.

Чувстваше се човек — но, каза си той, как можеше да прецени това със сигурност? Защото дори и да беше изцяло извънземен, пак щеше да си бъде същият. Човек, половин човек, или нечовек, той пак щеше да си е той. Едва ли би разбрал разликата. Не съществуваше друга, външна точка, от която да прецени себе си с нещо като обективност.

Той (какъвто и да беше) бе сполучил в миг на ужас и паника да попадне обратно в миналото. И изглеждаше логично, че сега трябваше да може и да се върне в настоящето, или в това, което бе било негово настояще — обратно в онази точка на времето, където животът бе възможен.

Но пред него стоеше само тежката, сурова истина — той нямаше ни най-малка идея как да го направи!

Огледа се наоколо в стерилизираната студенина на оцветената в лунна светлина земя и изведнъж почувства вътре в себе си някакво треперене. Опита се да го спре, защото го възприе като начало на някакъв необясним страх. Но треперенето не секваше.

Той заскърца със зъби наум, треперенето се усили и внезапно Блейн разбра. Разбра с един от ъглите на мозъка си.

После се появи звукът на вятър, духащ сред памуковите храсталаци. Нещо се беше случило — треперенето бе изчезнало. Той отново бе самият себе си.

Откъм тревата и храстите се чуваха жужащи насекоми, а движещите се в нощта точки светлина издаваха светулките. През кепенците на един от прозорците на къщата горе на хълма се процеждаха тънки лъчи светлина.

Той се отдръпна от пътя и се спусна към поточето, прекоси дълбоката един фут вода и се изкачи по другия бряг сред памуковите насаждения.

Беше се върнал там, откъдето бе тръгнал. Бе преминал от миналото в настоящето и го бе направил сам. За миг, в самия край на действието, бе доловил метода, но той му се бе изплъзнал отново и сега пак не го знаеше.

Но това всъщност нямаше значение. Беше си у дома, в безопасност.

12.

Събуди се преди зазоряване, когато зачуруликаха първите птички. Насочи се към зеленчуковата градина в подножието на къщата. Откъсна три кочана царевица, изрови няколко картофа, изкорени едно месно растение и отбеляза с известно задоволство, че на него са израсли четири котлета.

Когато се върна сред памуковите храсти, претърси джобовете си, докато намери кибрита, който шерифът му бе позволил да запази — единствено него от всички предмети. Издърпа го и видя, че вътре са останали само три клечки.

Като ги гледаше мрачно, той си спомни за онзи паметен ден преди много години, когато се бе наложило да мине теста за бойскаут и да запали огън с една-единствена клечка. Дали майсторството му беше оцеляло досега, запита се той и се усмихна при спомена.

Намери един изгнил дънер и разрови сърцевината му, за да намери суха прахан. Събра изсъхнали клонки, довлече и по-едри дърва, като внимаваше да не са овлажнели. Огънят трябваше да вдигне възможно най-малко пушек. Имаше много причини, поради които не трябваше да издава присъствието си.

По пътя над него премина първата за деня кола, а някъде отдалеч се разнесе мученето на крава.

Огънят пламна от втората клечка и той внимателно добави първо по-дребни, а после по-големи клонки. Най-сетне дойде моментът, когато можеше да сложи и някои от по-едрите дърва. Пламъкът се издигна ярък и бездимен и Блейн седна край него, чакайки го да изтлее и да се превърне в жарава.

Слънцето още не се беше издигнало, но светлината на изток ставаше все по-ярка, а над земята се усещаше утринната свежест. Малко по-надолу поточето ромолеше из каменистото си корито. Блейн вдъхна дълбоко от утринния въздух и усети приятния му вкус.

Беше все още жив, в страна, в която имаше и други живи хора, и имаше храна, която да сложи в стомаха си. Но какво да прави по-

нататък? Нямаше пари. Нямаше нищо, освен една клечка кибрит и дрехите, с които беше облечен. Имаше интелект, който щеше да го издава — интелект, който, както беше казала старата вещица, излизаше от него. Интелект, който щеше да е примамка за всички любопитни погледи, на които би се натъкнал.

Можеше да се крие през деня и да върви нощем. Щеше да е безопасно да върви нощем, когато всички останали са по домовете си. Можеше да краде храна от овощни и зеленчукови градини. Можеше да се запази жив и да изминава по няколко мили на нощ, но това щеше да е бавно придвижване.

Трябва, каза си той, да има някакъв друг начин.

Сложи още дърва в огъня, който продължаваше да гори ясно и без пушек. Отиде до потока, легна по корем и отпи от чуруликащата вода.

Беше ли сгрешил, запита се той, когато избяга от „Фишхуук“. Каквото и да го очакваше там, положението, в което се намираше сега, вероятно бе по-лошо. Сега той бе беглец, беглец от всички. Нямаше кому да се довери.

Продължи да лежи, втренчен в коритото на потока, загледан в камъчетата — загледан в едно от тях, червено камъче, което блестеше като шлифован рубин. Той го пое в ума си и видя от какво е направено, съзря структурата на кристалите му, разбра откъде е дошло и можа да проследи неговите „пътешествия“ през хилядолетията.

После го изхвърли от ума си и пое там друго камъче, едно ослепително парченце кварц...

В това имаше нещо нередно!

Това беше нещо, което никога преди не бе правил!

И въпреки това сега го правеше така, сякаш то бе някаква съвсем обикновена дейност и сякаш нямаше място за почуда.

Надигна се и коленичи до потока, а човешкият му разсъдък беше втрещен, но не изцяло уплашен. Той все още си беше самият той, без значение какво всъщност означаваше това.

Отново потърси извънземното и то не се показа. Не се разкри, но той знаеше, че то е там, в главата му. Беше там със своя вълшебен чувал с безсмислени спомени, странни способности, налудничави разсъждения и хаотично объркани стойности.

Той съзря в ума си една странна процесия от лилави геометрични фигури, които се клатушкаха през пустиня от чисто злато. Едно кървавочервено слънце висеше наред жълтозелено небе. Нищо друго. И в неувимостта на този миг Блейн знаеше къде се намира това място, знаеше неговото значение и координатите на една фантастична космографска система, посредством които можеше да достигне дотам. После всичко изчезна — и фигурите, и знанията.

Изправи се бавно на крака и се върна при огъня, който през това време вече се бе превърнал в жаравата. Намери една пръчка, разрови въглените, сложи сред тях необелените картофи и царевичните кочани и отново струпана отгоре жаравата. Откъсна зелен клон от една фиданка и го използва като шиш, за да опече един от котлетите.

Приклепнал до огъня, чиято топлина заливаше лицето и ръцете му, той почувства едно странно задоволство, което изглеждаше съвсем не на място — задоволството на човек, който бе свел нуждите си само до най-основното. А със задоволството се появи и една цялостна увереност, която пък съвсем не бе уместна. Струваше му се, че може да погледне напред и да види, че всичко ще е наред. Но това не беше предчувствие. Имаше хора, които имаха или поне изглеждаше, че имат такава способност, но Блейн не беше от тях. Той по-скоро можеше да почувства, че всичко ще бъде наред — без специфични подробности, без никаква представа за формата или посоката на бъдещето. Само една увереност, нещо сходно с обикновеното, старомодно предчувствие. Едно усещане за бъдещето — но нищо повече.

Котлетът цвърчеше, той усети миризмата на печените картофи и се усмихна при мисълта, че за закуска има котлет и печени картофи. Това все пак беше чудесно. В момента всичко беше наред.

Спомни си Далтън, отпуснал се на стола, със захапаната пура и рошавата коса, разгневен от зеленчуковото месо и месните растения. Определяше ги като едно от последните престъпления на „Фишхуук“ срещу бизнеса. Блейн се опита да си припомни от коя планета и слънчева система бе дошло месното растение. Името, поне така му се стори, беше в ума му, но не можеше да го изкаже.

Месното растение, помисли си той, пък и още колко други неща. Какъв ли би бил общият сбор, ако се сумираха всички придобивки на „Фишхуук“?

Това бяха на първо място лекарствата — цяла нова епопея на фармацевцията, донесена от звездите, за да облекчи и изцери болестите на човека.

В резултат на това всички човешки епидемии, всички стари убийци на човешкия организъм бяха хванати в клетка. След едно или най-много две поколения самата идея за болест щеше да бъде изтрита от човешкото съзнание. Тогава човешката раса щеше да се развие духовно и физически здрава.

Освен това се появиха много нови тъкани, метали и храни. Нови архитектурни идеи и материали; нови парфюми, непознати литератури, извънземни принципи в изкуството. Появи се и „дименсиното“ — начин за забавление, който измести всички стандартни човешки забавления — кината, радиото и телевизията.

В дименсиното човек не само вижда и чува, той участва. Става част от представената ситуация. Отъждествява се с един от героите — или с повече от един — и изживява действието и емоциите. За известно време престава да е себе си; става личност по свой избор в постановката, създадена от дименсиното.

Почти всеки дом имаше свое дименсино — стая, съоръжена с апарата, улавящ странните, извънземни импулси, които превръщат човека в някой друг — измъкват го от ежедневието, от монотонния ритъм на обикновения живот и го изпрацат в дивашко приключение или на загадъчна мисия или пък го запокитват на екзотични места и във фантастични ситуации.

И всичко това — лекарствата, храните, тъканите, дименсиното — бяха монопол на „Фишхуук“.

И чрез всичко това, мислеше си Блейн, „Фишхуук“ бе спечелила омразата на хората. Омраза, породена от неразбирането, от това, че хората стояха и гледаха отвън. Породена, колкото и парадоксално да звучи, дори от това, че „Фишхуук“ помагаше на хората, тъй както никоя друга институция в историята на човешката раса.

Котлетът бе готов и Блейн подпря импровизирания шиш на един храст, докато ровеше из въглените, за да извади картофите и царевицата.

Седна край огъня и започна да се храни, докато слънцето изгряваше, а ветрецът отслабваше — сякаш светът задържаше дъха си пред прага на новия ден. Първите слънчеви лъчи проникнаха през

плетеницата от храсталаци и превърнаха някои от листата в златни монети. Ромоленето на потока позагълхна с появата на дневните шумове — мученето на добитъка на хълма, бръмченето на минаващите по пътя коли, далечното бучене на самолет, летящ високо в небето.

На пътя, долу край моста, спря камион със закрыта каросерия. Шофьорът излезе, повдигна капака и пропълзя наполовина под него. После се измъкна и се върна в кабината. Порови в нея, докато не намери това, което търсеше, и пак излезе навън. Постави един комплект инструменти на калника, отвори го и дрънченето на инструментите при отварянето се разнесе ясно по хълма.

Беше много стар камион — с газов двигател и с колела. Имаше обаче и известни турбоподобрения. Не бяха останали много подобни превозни средства — освен може би в гробището за стари автомобили.

Независим извозчик, каза си Блейн. Живеещ както може, борец се с големите линии за превоз чрез по-ниски такси. Сигурно поддържаше разходите си на най-ниско ниво по всеки възможен начин.

Оригиналната боя на камиона бе избледняла и олющена на места, но върху нея имаше нарисувани на места сложни шестоъгълни знаци в ярък, свеж цвят. Без съмнение те гарантираха защита от злото на света.

Камионът, забеляза Блейн, беше регистриран в Илинойс.

Шофьорът разстла инструментите, после отново пропълзя под капака. Звук от чукане и скърцане на упорити, ръждясали болтове се понесе над хълма.

Блейн привърши закуската си. Останаха два котлета и два картофа, а въглените вече почерняваха. Той ги разбърка и прибави още дърва, после набучи двата котлета на шиша и внимателно ги изпече.

Чукането и скърцането под капака продължаваха. Няколко пъти мъжът изпълзяваше, отдъхваше си и после отново се залавяше за работа.

Когато котлетите бяха готови, Блейн сложи двата картофа в джоба си и zakрачи надолу по хълма, носейки шиша с месото както се носи бойно знаме.

При звука от стъпките по пътя шофьорът се подаде и се извърна към него.

— Добро утро — каза Блейн с най-радостния глас, който успя да докара. — Видях ви тук, докато закусвах.

Шофьорът го изгледа доста подозрително.

— Остана ми малко храна — продължи Блейн — и я сготвих за вас. Макар че може би вече сте яли.

— Не, не съм — отвърна шофьорът с нарастващ интерес. — Смятах да хапна в града, който отминах, но всичко беше затворено.

— Добре тогава — каза Блейн и му подаде шиша с набучените на него два котлета.

Мъжът пое пръчката и я задържа така, сякаш можеше да го ухапе. Блейн бръкна в джоба си и извади двата картофа.

— Имаше и малко царица — каза той, — но аз я изядох. Бяха само три кочана.

— Искате да кажете, че ми давате това?

— Разбира се — отвърна Блейн. — Въпреки че ако имате желание, може и да го хвърлите в лицето ми.

Мъжът неспокойно се усмихна и заяви:

— Със сигурност ще ми послужи. Следващият град е на 30 мили, а с това — той посочи камиона — не знам кога ще се добера дотам.

— Няма никаква сол — каза Блейн, — но и без нея не е чак толкова зле.

— Е — отвърна мъжът, — след като сте толкова любезен...

— Седнете и се нахранете. Какво му е на двигателя?

— Не съм сигурен. Може би нещо с карбуратора.

Блейн свали якето си и го сгъна. Постави го внимателно на калника и нави ръкавите си.

Мъжът седна на един крайпътен камък и започна да се храни.

Блейн взе гаечен ключ и стъпи на калника.

— Кажете — обади се мъжът — откъде взехте всичко това?

— Горе на хълма — отговори Блейн. — Фермерът има много.

— Значи сте го откраднали, така ли?

— Е, а вие какво бихте направили, ако са ви изхвърлили от работа, нямате пари и се опитвате да се върнете вкъщи?

— И къде е това „вкъщи“?

— В Южна Дакота.

Мъжът отхапа голямо парче месо, устата му се изпълни и той не можа да продължи разговора.

Блейн се вмъкна под капака и видя, че шофьорът не е отвил само един болт от окачването на карбуратора. Завъртя го с ключа и болтът

изкрещя в металически протест.

— Проклетията е ръждясала здравата — каза шофьорът, като гледаше Блейн.

Блейн най-после освободи болта и измъкна карбуратора. Направи няколко стъпки с него и седна край хранещия се човек.

— Съвсем се е разпаднал — продължи шофьорът. — Почти няма как да се оправи. Имах неприятности по целия път. Разписанието ми отиде по дяволите.

Блейн откри един по-малък ключ, който пасваше на винтовете по карбуратора и започна да се бори с ръждата.

— Опитах се да карам през нощта — каза мъжът, — но тая работа не е за мен. Не и след оня път. Прекалено е рисковано!

— Срецнахте ли нещо?

— Ако не бяха тия знаци, които съм нарисувал по камиона, щях да съм си отишъл. Имам и пушка, но тя не ми свърши работа. Не мога да карам и да стрелям едновременно.

— Вероятно нямаше да ви свърши работа, дори и да можехте.

— Казвам ви, мистър — настоя шофьорът, — подготвил съм се за тях. Имам пълен джоб патрони, заредени със сребърен барут.

— Не е ли скъпо?

— Разбира се. Но човек трябва да е готов.

— Да-а-а — съгласи се Блейн. — Предполагам, че трябва.

— Става все по-лошо — заяви мъжът. — С всяка изминала година става все по-лошо. Сега и тоя проповедник на север...

— Чух, че имало много проповедници.

— Да, много са. Но те само говорят. А този е готов да започне и да действа.

— Готово — каза Блейн, като отви и последния винт. Отвори карбуратора и погледна вътре. После добави:

— Ето я повредата.

Шофьорът се наведе и погледна към мястото, което сочеше Блейн.

— Проклет да съм, ако не е това — съгласи се той.

— Ще го оправя и ще го поставя пак на място за петнадесет минути. Имате ли масло — да смажем малко тези винтове?

Шофьорът се изправи и изтри ръце отстрани на панталона си.

— Сега ще погледна.

Отиде към камиона, после се върна и протегна ръка:
— Казвам се Бък, Бък Райли.
— Блейн. Наричайте ме Шеп. Стиснаха си ръцете.
Райли нерешително пристъпваше от крак на крак.
— Каза, че си тръгнал към Дакота. Блейн кимна.
— Почти откачам — каза Райли. — Някой трябва да ми помогне.
— Мога ли да ти помогна с нещо?
— Би ли карал нощем?
— Разбира се, по дяволите.
— Ти ще караш, а аз ще държа пушката готова.
— Ще трябва и да поспиш.
— Ще уредим това. Но тоя фургон трябва постоянно да е в движение. Загубил съм твърде много време, за да си гледам удобствата.
— Към Южна Дакота ли отиваш? Райли кимна и попита:
— Ще дойдеш ли с мен?
— С удоволствие — отвърна Блейн. — При всички положения е по-добре от ходенето пеша.
— Ще изкараш и малко пари. Не много, но все пак...
— Забрави за парите. Достатъчно ми е, че ще се возя.

13.

Те пътуваха на североизток, като шофираха денем и нощем — но не през цялото време, а приблизително през половината денонощие. Причината за забавения им ход беше в камиона, който всъщност бе абсолютна таратайка. Те се бореха с постоянно гаснещия мотор и със старите, износени гуми, внимаваха за клатушкащото се шаси — и все пак навъртаха километри, макар и не много.

Пътищата бяха лоши. Сега всички пътища бяха лоши. Старият стремеж към равни, гладки и почти полирани магистрала бе изчезнал преди много години. От тях нямаше нужда. Трафикът сега се състоеше най-вече от коли и камиони, които приличаха на полусамолети. Нямаше нужда от добри пътища за превозни средства, които никога не докосваха земята.

Повърхността на старата магистрала беше напукана и осеяна с дупки. Бе трудно за износените гуми. Пък и нови гуми също нямаше да свършат кои знае каква работа, дори и Райли да можеше да си ги позволи. Подходящият вид гуми за разнебитения му камион бе изчезнал от пазара и можеше да бъде намерен само с голям късмет.

Съществуваше и още една постоянна грижа — намирането на бензин. От близо петдесет години не съществуваха бензиностанции. Необходимостта от тях бе изчезнала, когато повечето превозни средства преминаха на атомна енергия. Затова двамата търсеха във всеки град сервиз, обслужващ ферми, или пък цистерни край някои ферми, тъй като селскостопанските машини бяха почти единствените, които все още работеха с бензин.

Спяха, както могат, и дремваха при всяка малка възможност. Хранеха се по пътя, като обикновено си купуваха хартиен плик със сандвичи или понички и кафе, което сипваха в едно старо канче.

Движеха се по своя път по старите магистрала. Тези пътища биваха все още използвани единствено поради причината, че планировката им бе добра и в действителност представляваха най-удобният и кратък път между две точки.

— Никога не бих се захванал с тази работа — каза Райли, — но заплащането беше добро и не се притеснявам да призная, че пари все още ми трябват.

— Вероятно всичко ще се оправи — увери го Блейн. — Може да закъснееш няколко дни, но иначе ще свършим чудесна работа.

— В случай че камионът не се разпадне.

— Е, просто не си имал кой знае какъв избор — отвърна Блейн.

Райли покри лицето си с избеляла носна кърпа, която преди явно бе имала червен цвят. После каза:

— Не става въпрос само за камиона и за естеството на работата, а за давлението върху самия човек.

Райли беше уплашен човек и Блейн видя, че страхът беше проникнал до мозъка на костите му.

Но това не е, помисли си Блейн, простата емоционална реакция на човек, уплашен от ужасяващата менажерия на тъмните и зли сили, от които може да си създаде каквито и да е страховити представи. Това беше нещо повече — нещо по-непосредствено от тайнствените нощни стракове.

За Блейн този мъж беше голям особняк — човешки екземпляр от някой средновековен музей; един човек, който се бои от тъмното и от въображаемите форми, с които го е населил; един човек, който се осланяше на нарисувани шестоъгълници и на заредена с едри сребърни сачми пушка. Беше чувал за подобни хора, но никога не бе срещал такъв. Или ако бе имало някои подобни сред хората от „Фишхуук“, то те се бяха прикривали зад своите си изкуствени маски.

Но ако Райли беше особняк за Блейн, то той също бе особняк за Райли.

— Не се ли страхуваш? — щеше да го попита той.

Блейн щеше да поклати глава.

— И не вярваш в тези неща?

— На мен — щеше да отвърне Блейн — те винаги са ми изглеждали малко глупави.

Райли щеше да възрази:

— Не са глупави, приятелю. Мога да те уверя в това. Познавам твърде много хора, чул съм твърде много истории, за които знам, че са верни. Когато бях момче и живеях в Индиана, там имаше един старец,

който бе намерен набучен на една ограда с разкъсано гърло. А около тялото имаше следи и миризма на сяр.

И ако не беше тази история, можеше да е която и да е друга — също толкова ужасяваща, мрачна и обвита в древен мистицизъм.

Но какво може да се направи, запита се Блейн. Как може да бъде намерено решение? Вярванията бяха дълбоко вкоренени в човешката природа. Не изцяло, особено в днешно време, но все пак достатъчно вътре в кръвта и ума на човека още от времето на пещерите. В човешката душа винаги бе съществувало някакво особено очарование от всички страховити, тайнствени явления. Настоящото положение бе създадено доброволно, почти с желание, от хора, за които светът бе станал едно твърде култивирано и банално място — без никаква заплаха, ако изключим атомните оръжия и ужасяващото недоверие в здравия разум на хората на власт.

Всичко бе започнало съвсем невинно, когато хората се насочиха към принципите на паранормалната кинетика за свое удоволствие и развлечение. Приблизително само за едно денонощие умствената сила се бе превърнала в мания, която бе заляла света. Нощните клубове смениха имената си, появиха се стряскащи модни тенденции, младежта си създаде нови жаргони, а телевизията завъртя безброй филми на ужасите по тази тема. Печатниците бълваха милиарди томове литература, която се занимаваше със свръхестественото. Появиха се нови култове, а и старите също процъфтяваха. Спиритическите сеанси възкръснаха след два века на забравата. Появиха се от дълбините на една по-ранна епоха, която се бе забавлявала с духове, но се бе отказала, когато хората бяха открили, че няма средно положение, щом става дума за духовния мир — или вярваш, или не.

Бяха се появили шарлатани и честни, но значително заблудени хора, които си създадоха имена и състояния от тази нова мания. Производителите бълваха все по-големи количества от нови стоки и екипировка за упражняването на новото хоби — или новата мания, или новата наука, или новата религия (специфичният термин показва правопрпорционално сериозността, с която всеки отделен индивид я приемаше).

Разбира се, всичко беше погрешно, тъй като паранормалната кинетика не бе нещо свръхестествено. Нито пък — страховитото и тайнствено. Не се занимаваше с духове, дяволи или други

представители на тълпите забравени същества и явления, с които бяха изобилствали фантазиите на Средновековието. Вместо това паранормалната кинетика представляваше ново измерение на способностите на човека. Но хората, очаровани и възбудени от тази нова играчка, я бяха възприели напълно погрешно.

Както винаги, бяха прекалили. Бяха се заиграли в погрешното си възприятие до такава степен, че въпреки многото предупреждения бяха забравили, че подобно възприятие всъщност е наистина неправилно. В крайна сметка бяха повярвали във всичко странно и измислено. Най-накрая го бяха приели като божествена истина. И сега вместо миналите забавления се бяха появили злобно ухилени фавни; вместо шегите имаше духове и призраци.

И така срещу всичко това се появи ответна реакция. Неизбежната реакция на фанатизираните реформатори, придружена от неумолимата жестокост и заслепеност, която съжителства с всяка фанатична реформа. Сега безкомпромисни и уплашени хора преследваха своите паранормални съседи и приемаха това за своя мисия.

А паранормални съседи имаше много, но те се движеха маскирани или пък се криеха. През цялата човешка история бе имало много паранормални, но повечето никога не бяха подозирали това, никога не бяха и помисляли, че имат в себе си сили, които са достатъчни, за да достигнат звездите. Това бяха просто по-особени, странни хора, които биваха приемани от своите съседи толерантно, като безобидни. Разбира се, бе имало малцина, които донякъде биваха „действащи“, но дори те не вярваха напълно в своите действия или пък използваша силите си неправилно, защото не можеха да ги проумеят. А по-късно, когато може би разбираха, никой от тях не се осмеляваше да ги използва, тъй като примитивният бог на науката заклеймяваше всичко това като пълна глупост.

Но когато онези упорити хора от Мексико бяха показали, че не е пълна глупост, тогава хората дръзнаха. Тези, които имаха способностите, се почувстваха свободни да ги използват и да ги развиват. Други, които никога не бяха подозирали, че ги притежават, внезапно ги откриха и също ги пуснаха в употреба. В някои случаи тези способности биваха използвани за добри и сигурни цели, но в други биваха изхабявани погрешно или напразно. Имаше, разбира се, и

такива, които практикуваха това свое новооткрито умение за недостойни шеги. Имаше и някои, които го използваха изцяло за зло.

И сега добрите стари моралисти и приведените пред амвона и облечени в черно реформатори със свъсени вежди искаха да премахнат паранормалната кинетика заради злото, което бе причинила. Те използваха психологията на страха. Въздействаха върху вродените суеверия, спекулираха с идеи и схващания за мрака, дълбоко врязани в паметта на хората. Бяха разпръснали страха из цялата страна — страх, който се усещаше дори и във въздуха. Това бе плътна, тежка миризма, която запушваше ноздрите и насълзяваше очите.

— Ти си щастливец — каза Райли на Блейн. — След като не се боиш от тях, може би си в безопасност. Едно куче ще ухапе човек, който се страхува от него, но ще оближе ръката на този, който не се бои.

— Тогава всичко е много просто — отговори му Блейн. — Не се страхувай.

Но това явно беше невъзможно за човек като Райли.

Нощ след нощ той седеше на дясната седалка, докато Блейн шофираше, като от време на време потреперваше от ужас и стискаше в ръка пушката, заредена с едри сребърни сачми.

Имаше звуци и гледки, които определено навяваха страх — бухането на бухал, притичването на лисица през пътя, въображаема сянка встрани. Всичко се превръщаше в зла прокоба през по-мрачните нощи, когато воят на койотите приличаше на вой на банши^[1], преследващ жертвата си.

Но имаше и нещо друго, нещо повече от въображаем страх. Това бе сянката с форма на човек, която се извиваше в бавен танц на някой от клоните по дърветата край пътя. Това бяха почернелите руини на крайпътната ферма, чийто опушен комин се издигаше в небето като обвиняващ пръст. Това беше и пушекът от малкия огън, на който Блейн се бе натъкнал, следвайки един поток в търсене на извора, докато Райли се бореше с гранясалите свещи на камиона. Блейн се беше движил тихо и те го бяха чули твърде късно, за да изчезнат, преди да успее да ги зърне как бягат като духове нагоре по залесените склонове на издигащия се планински масив.

Той беше приближил малкия утъпкан кръг на лагера със слабия огън и прекатурената тенджерка край него. Четири полусготвени

пъстърви лежаха в изпотъпканата трева, а наоколо имаше разстлани одеяла и завивки, които явно служеха за легла. Отстрани имаше грубо направен от храсти заслон против дъжд.

Блейн беше коленичил до огъня и беше изправил тенджерката. Бе вдигнал рибата, беше я изтърсил от полепналите тревички и клонки и я бе върнал в тенджерката. Беше си помислил да повика криещите се, да се опита да ги успокои, но знаеше, че е безполезно, защото те му нямаха никакво доверие.

Те приличаха на преследвани животни. Преследвани животни в тези велики Съединени американски щати, които дълги години бяха ценили свободата и в последно време се бяха издигнали като истински шампион в целия свят по отстояването на човешките права.

Той клечеше там, разкъсван от гняв и жалост, и почувства, че очите му се насълзяват. Сви юмруци, изтри очи и мокрите му кокалчета оставиха мръсни черти по лицето му.

Той клечеше там, разкъсван от гняв и жалост, и почувства, че очите му се насълзяват. Сви юмруци, изтри очи и мокрите му кокалчета оставиха мръсни черти по лицето му.

Беше стоял там известно време, но после се бе изправил и се бе върнал по потока, забравил, че търси извора, който без съмнение отстоеше само на няколко фута от лагера.

Когато се върна при камиона, той не спомена нищо на Райли.

Те пропътуваха планини и пустини, докато най-после достигнаха големите равнини, където вятърът режеше като нож, без да имаше нито един хълм, който да го спре, без нито едно дърво, което да му се изпречи. Един гол къс земя, който се простираше гладък чак до хоризонта.

Блейн се взе, седнал отпуснато на седалката до Райли, като се поклащаше при друсането на камиона. Слънцето прежуряше, вятърът бе сух, а далеч на север над пресъхналото корито на някаква река се издигаха и виеха облаци прах.

Райли шофираше, приведен над кормилото, с присвити рамене, за да е готов за всяка дупка или бобун на пътя. Лицето му беше напрегнато, а от време на време нервен тик присвиваше мускулите на бузата му.

Дори и през деня, мислеше си Блейн, този човек се страхува и продължава безкрайната си надпревара с мрака.

Дали това има нещо общо с товара на камиона, чудеше се той. Нито веднъж Райли не беше споменал какво кара, нито пък беше прегледал съдържанието на каросерията си. На страничната врата на камиона висеше голям катинар, който се люшкеше и дрънчеше, докато камионът подскачаше по пътя.

В един или два случая Блейн за малко щеше да попита, но някаква неопределена сдържаност предотвратяваше въпроса. Тя не бе породена от нещо, което Райли бе казал или направил, или пък от неговия начин на поведение, а по-скоро от тактичността, която Блейн бе свикнал да проявява в подобни случаи.

А и в края на краищата това не беше негова работа, помисли Блейн. Не го засягаше какво има в камиона. Интересуваше го само самият камион — с всяко завъртане на колелата си той го отнасяше по-близо към мястото, където трябваше да отиде.

— Ако осъществим добър пробег през нощта, на сутринта ще стигнем реката — каза Райли.

— Мисури?

Райли кимна.

— Стига пак да не се повреди нещо. Стига всичко да мине добре. Но през тази нощ те срещнаха магьосниците.

[1] дух от староанглийските предания, чийто вой предвещава смърт — бел.прев. ↑

14.

Първото, което видяха от тях, бе един проблясък в лъча светлина, хвърлен от фаровете върху пътя, а след това ги видяха да летят на фона на луната. Всъщност не летяха, защото нямаха крила. Просто се движеха във въздуха както риба се движи във вода. Бяха толкова грациозни, колкото само летящо създание може да бъде.

В първия момент можеха да бъдат взети за молци, прелитащи през светлината, или пък за нощни птици, реещи се в небето. Но след като разумът преодолееше крайното недоверие и типичната за хората рационалност, вече не можеше да има съмнение какво представляват те.

Това бяха летящи хора. Левитатори. Бяха магьосници, група магьосници.

На седалката до себе си Блейн видя Райли да подава пушката през прозореца. Блейн се хвърли върху спирачката.

Пушката гръмна, звукът от изстрела изтрещя в кабината като гръмотевица.

Колата се плъзна и спря напътно на пътя. Блейн сграбчи Райли за рамото и го извади от равновесие. С другата си ръка му издърпа пушката.

Хвърли един поглед към лицето на Райли и видя, че той е обезумял от страх. Зъбите му тракаха, а в ъгълчетата на устата му имаше малки пръски пяна. Очите му се въртяха и гледаха диво, а лицето му бе замръзнало със стегнати и опънати мускули като някаква трагикомична маска. Разперените му пръсти се опитваха отново да сграбчат пушката.

— Успокой се! — изрева Блейн. — Това са само левитатори.

Но тази дума не означаваше нищо за човек като Райли. Всеки здрав смисъл и всяка способност за разбиране бяха изчезнали сред гръмотевиците от ужас, които разтърсваха ума му.

И още докато говореше на Райли, Блейн долови гласовете на нощта — беззвучни гласове, които достигаха до него — една смесица

от гласове, които достигаха до него.

Приятелю — един от нас е улучен (червена линия, спускаща се по нещо като рамо) — не е страшно — той има (пушка, чието дуло се навежда и внезапно се превръща в доста меланхоличен и твърде фалически символ). — Спокойно — нашият приятел взе пушката. Хайде ние да пипнем другия (това ръмжащо куче, завряно в ъгъла, този пор с вдигната опашка, тази гърмяща змия, извиваща се и готова за удар).

Чакайте! — викна Блейн. — Чакайте! Всичко е наред. Няма да има повече стрелба.

Той натисна с лакът дръжката и отвори вратата. Отблъсна Райли от себе си и почти падна въвн от кабината, все още стиснал пушката. Отвори оръжието, куршумите изскочиха, после хвърли пушката на пътя и облегна гръб на камиона.

Изведнъж нощта се изпълни с мъртвешка тишина, с изключение на стенещите звуци, които издаваше Райли от кабината.

Всичко е наред — каза Блейн. — Вече няма никаква опасност.

Те се появиха, спускайки се от небето, като че ли скачаха от някаква скрита платформа, но се приземяваха леко на краката си.

Движеха се бавно, прокрадваха се мълчаливо в обгръщащата ги нощ.

Това беше най-глупавото нещо, което можехте да направите — каза им Блейн. — Следващия път на някой от вас ще му пръснат главата (обезглавен човек, който се щура насам-натам с кървящ врат).

Той видя, че всички са млади — нямаха още двадесет години. Бяха облечени в нещо като бански костюми. Той долови чувството на радост и полъха на шега, идващи от тях.

Приблжиха се внимателно и той потърси други белези, но такива нямаше.

Кой сте вие? — попита един от тях.

Шепърд Блейн от „Фишхуук“.

А къде отивате?

В Южна Дакота.

С този камион?

И с този човек. Искам да го оставите на мира.

Той стреля по нас. Улучи Мари.

Нищо страшно — обади се Мари. — Просто драскотина.

Той е един уплашен човек — каза Блейн. — Използва куршуми от сребро.

Той почувства веселието, което ги обзе при мисълта за сребърните куршуми.

И долови странността на ситуацията — окъпаната в лунна светлина нощ, пустият път, спряната напърно на магистралата кола, самотният вятър, който виеше над прерията, и те двамата — той и Райли, заобиколени не от сиукси, команчи или „чернокраки“, а от паранормални тийнейджъри, излезли малко да полудуват през нощта.

Трябваше ли да ги винят или осъждат заради това, питаше се той. Ако в този малък акт на предизвикателство те можеха да придобият някаква самоувереност в изпълнения си с преследване и подозрителност живот, ако чрез това си държание усещаха нещо, което напомняше на човешко достойнство, тогава това не беше нищо друго освен нормално човешко действие и не подлежеше на осъждане.

Той изучаваше лицата им — тези, които можеше да види, макар и размазани в светлината на луната и фаровете. В тях се четеше някаква нерешителност. Това бяха лица на косъм от уплахата.

От кабината все още се носеха стенанията на умствено агонизиращ човек.

А после:

„Фишхуук“? (Високите сгради на хълма, издигащи се на много акри — масивни, величествени, вдъхновяващи...)

Точно така — отвърна Блейн.

Едно момиче излезе от скупчилата се групичка и се доближи до Блейн. После му протегна ръка.

Вие сте приятел — каза тя. — Един неочакван приятел. Всички ние съжаляваме, че ви причинихме неприятности.

Блейн пое ръката ѝ и почувства натиска на здравите, силни млади пръсти.

Но щем рядко срещаме някой по пътищата — обади се друг.

Просто се веселяхме — каза трети. — Имаме твърде малко възможности за веселие.

Зная — съгласи се Блейн — колко малко могат да бъдат тези възможности.

Днес празнуваме Халоуийн — обясни четвърти.

Халоуийн? О, да, разбирам. (Първо хлопане по затворени кепенци, градинска врата, увиснала на дърво, шестоъгълен знак, обърнат наопаки).

Добре е и за останалите. Те сами си го търсят.

Съгласен съм — каза Блейн, — но е опасно.

Не много. Те всички са твърде наплашени.

Но това не променя положението.

Мистър, то няма как да се промени.

Но защо не сте във „Фишхуук“? — попита момичето, което стоеше пред Блейн.

Той я огледа и откри, че е красива — сини очи, златиста коса и форми, които в миналото биха й донесли победи в конкурси за красота — един от старите езически обичаи, които за щастие бяха забравени с навлизането на манията по паранормалната кинетика.

Не мога да ви кажа. Съжялявам, но не мога да ви кажа.

Неприятности? Опасност!

Не, поне не в момента.

Ние можем да ви помогнем.

Няма нужда — отговори Блейн с възможно най-безразличния си глас — толкова безгрижно, колкото можеше.

Можем да ви отведем където искате.

Аз не съм левитатор.

Не е необходимо да сте. Ние можем (вие ще летите във въздуха, носен от двама левитатори, които ще ви държат за ръцете).

Блейн потрепери.

Не, благодаря. Мисля, че това не е за мен.

Някой отвори вратата на кабината, а друг влезе вътре и хвърли Райли на земята.

Камионджията запълзя но колене и лакти, като не преставаше да хлипа.

Оставете го на мира! — кресна Блейн.

Момичето се извърна. Мислите й бяха отсечени, ясни:

Стойте настрана от него. Не го докосвайте. Не му правете нищо.

Но, Анита...

Казах да не му правите нищо.

Той е долен мръсник. Използва сребърни куршуми.

Не!

Те се отдръгнаха.

Трябва да тръгваме — каза Анита на Блейн. — Ще се оправите ли сам? Имате предвид с него? Тя кимна.

Мога да се справя с него — успокои я той.

Казвам се Анита Андрюс. Живея в Хамилтън. Телефонният ми номер е 276. Впишете го в паметта си.

Вписан е — отговори Блейн, показвайки ѝ думите и цифрите.

Ако се нуждаете от помощ...

Ще ви позвъня.

Обещавате ли?

Обещавам.

Райли се хвърли напред, взе пушката и после, докато се изправяше на крака, затърси с една ръка патрони в джоба си.

Блейн скочи към него. Сграбчи го малко над колената, като удари рамото си в земята, и като обви тялото му с едната си ръка, безуспешно се опита да сграбчи пушката с другата.

Още докато скачаше, той викна:

Махайте се оттук! Всички!

Удари се в земята и се плъзна с лице надолу по напукания паваж. Почувства как камъните раздраха кожата му и разкъсаха дрехите му. Но той още държеше Райли и го повлече към земята.

Блейн спря да се хлъзга и, без да вижда, размаха ръка, за да хване пушката. Цевта ѝ се люшна надолу и го удари в ребрата. Той изпсува и се протегна да я хване, но Райли я беше вдигнал, готов за нов удар. Блейн отчаяно замахна в мрака и юмрукът му докопа мека плът. Чу се звук, пушката се спусна надолу и мина на инч от лицето му.

Ръката му се изви и я хвана. Блейн задърпа и заизвива оръжието и пушката се освободи.

Той се търкулна встрани с оръжието в ръка и се изправи на крака.

На фона на светлината видя Райли, който се беше втурнал като бик към него, с разперени ръце, присвити рамене и уста, която бе по-скоро ръмжаща цепнатина в лицето му.

Блейн вдигна пушката и я запокити в тъмнината тъкмо когато Райли почти го беше докопал. Отдръпна се, но не достатъчно. Едната от шункоподобните ръце на Райли го сграбчи за бедрото. Блейн се

извъртя и се отскубна, като стъпи встрани. Райли се опита да овладее своя бяг, но не успя. Отчаяно изви тяло, инерцията му го понесе напред и той с трясък се блъсна в предницата на камиона.

После се прегъна и се свлече като труп на земята. Блейн стоеше и го наблюдаваше, но Райли не помръдна.

Тишината поглъщаше нощта. Бяха останали само двамата. Всички останали си бяха тръгнали. Той и Райли бяха сами със скапаната таратайка.

Блейн вдигна глава към небето, но там нямаше нищо друго освен луната, звездите и самотния прериен вятър.

Обърна се пак към Райли и установи, че той е жив. Беше се изправил до седнало положение, прегърнал предницата на камиона. Рана разсичаше челото му — там, където бе срещнал металната част. Шофьорът вече нямаше желание да се бие. Беше останал почти без дъх, а в очите му имаше див блясък.

Блейн тръгна към него и му заговори:

— Проклет глупак! Ако беше стрелял по тях отново, те щяха да се нахвърлят върху нас и да ни разкъсат на парчета.

Райли го гледаше втренчено и устата му се отваряше, но от нея излизаше само една дума:

— Ти... ти... ти...

Блейн пристъпи и му протегна ръка, помагайки му да се изправи, но Райли се дръпна и се притисна плътно към камиона, като че ли искаше да проникне в самия метал.

— Ти си един от тях! — викна шофьорът. — Досетих се още преди време...

— Ти си луд!

— Но ти си от тях! Страхуваш се да не видят. Въртиш се само около камиона. Винаги аз ходя за кафе и храна. Ти никога не си ходил. Винаги аз купувам бензин. Никога ти.

— Камионът е твой — отвърна Блейн. — Ти имаш пари, а аз не. Знаеш, че съм без пукнат цент.

— И начинът, по който дойде при мен — продължи да вие Райли. — Излезе от гората. Сигурно си прекарал нощта като тях, в гората! А и никога не повярва на нищо, в което вярват обикновените хора.

— Единствената причина за това е, че не съм глупак — каза Блейн. — Не съм по-паранормален от теб самия. Мислиш ли, че ако

бях, щях да се кандилкам толкова време с твоя раздрънкан камион?

Наведе се, сграбчи Райли и го изправи на крака. Разтърси го така, че главата му се залюля напред-назад, като му кресна:

— Успокой се! Сега сме в безопасност. Хайде да се махаме оттук.

— Пушката! Ти изхвърли пушката!

— По дяволите пушката! Качвай се в камиона.

— Но ти разговаря с тях! Чух те да разговаряш с тях!

— Не съм казал думичка.

— Не с устата си — противеше се Райли. — Не с езика си. Но те чух да говориш с тях. Не чух всичко, само отделни части. Казвам ти, че те чух.

Блейн го избута към камиона, като го крепеше с една ръка, докато с другата отваряше вратата на кабината.

— Качвай се вътре и млъквай — викна му рязко. — Ти и твоята проклета пушка! Със сребърните си куршуми! Със слуховите ти фантазии!

Вече беше твърде късно, каза си Блейн. Щеше да е безполезно да му обяснява. Щеше да е загуба на време да му показва или да се опитва да му помогне. Може би дори и да проумееше истината, Райли щеше да загуби последния останал му здрав разсъдък и окончателно да полудее, лутайки се в блатото на неясните догадки.

Блейн заобиколи камиона и се качи от другата страна. Запали мотора и отново насочи машината по магистралата.

Пътуваха в мълчание, като Райли се бе свил в ъгъла. Блейн чувстваше изучаващия му поглед.

Най-сетне Райли проговори:

— Съжалявам, Блейн. Предполагам, че си бил прав.

— Разбира се, че бях — отвърна Блейн. — Ако беше почнал да стреляш...

— Не това имах предвид — прекъсна го Райли. — Ако беше един от тях, щеше да изчезнеш с тях. Те биха могли да те закарат, където си поискаш, при това по-бързо от тази развалина.

Блейн се изхили.

— Просто за да ти докажа, утре сутринта аз ще отида за кафе и храна. Ако ми довериш парите си, разбира се.

15.

Блейн седеше на стола в закувалнята и чакаше мъжа да опакова половин дузина хамбургери и да напълни термоса с кафе. Там имаше само още двама клиенти и те не му обръщаха внимание. Единият бе свършил с яденето си и четеше вестник. Другият, приведен над чинията си, ровеше в някаква лепкава каша, която първоначално бе представлявала яйца и пържени картофи, но сега, изцяло размешана, приличаше на някаква кучешка храна.

Блейн отмести погледа си от мъжа и се взря през плътната стъклена маса, която покриваше две от стените на постройката.

Беше тихо утро, по улицата се движеха само няколко коли и един човек.

Вероятно е глупаво, каза си той, да прави толкова безразсъден и може би безсмислен опит да си възвърне доверието на Райли. Беше повече от сигурно, че независимо какво ще направи или какво ще каже Райли, шофьорът щеше да си остане все тъй пълен с подозрения.

Но, помисли си Блейн, нямаше да е задълго, тъй като те трябваше вече да са близо до реката и Пиер да е само на няколко мили на север. Беше смешно, че Райли въобще не му бе казал къде отива. Но не беше странно и пасваше напълно с останалото — явния страх на мъжа и потайността му, свързана с товара, който превозваше.

Блейн отново се завъртя гърбом към прозореца и загледа мъжа, който слагаше сандвичите в торбата и пълнеше термоса с кафе. Плати с петдоларовата банкнота, която му бе дал Райли, и прибра рестото.

Излезе на улицата и се насочи към масивната бензиностанция, където го чакаха Райли и камионът. Беше още твърде рано, за да се появи някой, който да ги обслужи, и те щяха да изядат закуската си, докато се покажеше човек от персонала. После щяха да напълнят резервоара и да поемат по пътя си, а това, помисли си Блейн, можеше да бъде последният му ден с камиона.

Защото щом веднъж стигнеха реката, той щеше да слезе и да поеме на север към Пиер.

Утрото бе хладно, даже мразовито. Въздухът пареше носа му, докато дишаше. Предстоеше още един хубав ден — още един октомврийски миг със специфичния си опияняващ въздух и с опушеното си небе.

Когато стигна улицата, на която се намираше бензиностанцията, той не видя камиона никъде.

Може би Райли го беше преместил. Но още докато си помисли това, Блейн усети, че не е прав. Осъзна, че е зарязан.

С цената на няколко долара, с цената на търсене на друга бензиностанция шофьорът се бе отървал от Блейн.

Ударът не беше твърде силен за него, тъй като той го бе очаквал. В края на краищата това беше едно поразително просто решение от страна на Райли, за да прекъсне съмненията си от предната нощ.

За да се убеди, че не греша, Блейн обиколи квартала.

Камионът не се виждаше никъде. Той бе зарязан.

Скоро градът щеше да се оживи, а преди да се случи това, Блейн трябваше да изчезне. Трябваше да намери някакво място, където да се скрие за през деня.

Спря за момент, за да се ориентира.

Беше сигурен, че най-близкият край на града е на изток, защото те бяха пътували една-две мили през южния му край.

Тръгна, като се движеше бързо — надявайки се, че не е чак толкова бързо, че да привлече вниманието на околните. Няколко коли минаха по улицата, един човек излезе пред къщата си да вземе сутрешния вестник, а после Блейн се размина с друг, който люлееше в ръка кошница. Никой от тях не му обърна внимание.

Къщите намаляха и той достигна последната улица на града. Тук свършваше прерията и земната повърхност се превръщаше в смесица от залесени могили и хълмове, всеки от които бе по-нисък от предходния. Блейн знаеше, че отвъд тях тече Мисури. Някъде там, където свършваше последният хълм, мощното течение се носеше по своя път, с променливите си пясъчни брегове и покритите с върби островчета.

Той пое през полето, изкачи една ограда и се спусна по склона на една стръмна долина, в чието дъно ромолеше малък поток. Малко по-нататък имаше вир с група върби, растящи край него.

Блейн легна и пропълзя на четири крака под върбите. Скривалището беше идеално. Намираше се далеч от града и нямаше с какво да привлече погледа. Поточето бе твърде плитко за риболов, а и твърде хладно за къпане. Тук нямаше кой да го смути.

Никой нямаше да почувства блестящото огледало, което Блейн носеше в ума си. Никой нямаше да викне „Стой!“. А паднеше ли нощта, той щеше да продължи.

Изяде три от сандвичите и пийна малко кафе.

Слънцето се издигна и проникна през върбите, създавайки плетеница от светлини и сенки.

От града се носеха приглушени звуци — ръмженето на камион, бръмченето на машина, лаят на няколко кучета, виковете на майка, прибираща децата си.

Бе изминало много време от онази нощ във „Фишхуук“, каза си Блейн, седнал в сянката на върбите и ровещ с пръчка в пясъка. Беше много далеч от къщата на Шарлин и от Фреди Бейтс. А до този момент той не бе имал време даже да се сети за това.

И тогава, и сега съществуваше един въпрос: дали бягството му от „Фишхуук“ беше разумно? Дали въпреки всичко казано от Годфри Стоун не беше по-мъдро да остане и да рискува с това, което се съдържаше в евентуалните планове на „Фишхуук“?

Като седеше и размишляваше, той се върна в светлата синя стая, където всичко се движеше. И отново видя тази стая така, сякаш бе вчера. Дори по-ясно. Чуждите звезди грееха бледо над помещението без покрив, а светлият син под бе гладък под търкалящите му се колела. Стаята бе пълна със странни предмети, които можеха да са мебели или произведения на изкуството, или пък някакви уреди, или кой знае какво.

Всичко отново се съживи пред него, въпреки че не трябваше. Всичко се върна — ясно и определено, без остри ръбове и без неясноти, без нищо вътре, но и без нищо оставено навън.

Розовото леко се разстиляше. Пробуди се и каза:

Значи пак се върна.

И той наистина се беше върнал.

Без машина или тяло, без никакви външни ограничения, без нищо друго освен голия си разсъдък, Шепърд Блейн се бе върнал при Розовото.

16.

Човек не може да види разсъдъка.

Но Розовото го видя или го усети, или поне разбра, че разсъдъкът е там.

И за Шепърд Блейн това не бе изненада или нещо свръхестествено. Струваше му се, че сякаш се прибира у дома, тъй като светлосиният цвят на стаята изглеждаше много по-уютен и познат от първия път.

Добре — каза Розовото, оглеждайки разсъдъка от горе до долу, — ти си подходящ партньор.

И, разбира се, беше така, помисли си тази част от разсъдъка, която все още бе Шепърд Блейн. Той, или поне част от него — може би половината — наистина се бе прибрал у дома. Защото той беше част от това извънземно, което стоеше пред него. Тази част не можеше да се определи в проценти, но бе факт. Той беше Шепърд Блейн, пътешественик от Земята, а също и копие на съществото, което обитаваше светлосинята стая.

И как се справяш? — съвсем учтиво попита извънземното. Сякаш не знаеше.

Има едно нещо — каза Блейн, бързащ да го схване преди момента, в който може би щеше да е принуден да си тръгне оттам. — Има само едно нещо. Ти си направил като огледало. Ние отблъскваме хората.

Но разбира се — отвърна извънземното. — Това е единственият възможен начин. На друга планета ще се нуждаеш от известна защита. Ти не би искал из теб да разузnavат интелекти. По този начин отблъскваш тяхното желание за разузnavане. Тук, у дома, от това, разбира се, няма нужда...

Но ти не разбираш — възрази Блейн. — Това не ни пази. То непрекъснато привлича вниманието върху нас. Това за малко не ни уби.

Няма такова нещо — грубо му каза извънземното. — Не съществува такова нещо като убийство. Нито смърт. Това е ужасна загуба. Макар че мога и да греша. Струва ми се, че имаше една планета, много отдавна...

Почти можеше да се чуе как рови в касетките на обърканата си памет.

Въпреки че имаше планета — каза то. — Имаше няколко планети. И беше много срамно. Не мога да го разбера. Няма никаква логика.

Мога да те уверя — съобщи му Блейн, — че на моята планета всичко умира. Абсолютно всичко.

Абсолютно всичко?

Е, не съм съвсем сигурен. Може би...

Виждаш ли? — каза съществото. — Дори на твоята планета това не е универсално.

Не зная. Струва ми се, че си спомням за съществуването на безсмъртни неща.

Искаш да кажеш „нормални неща“.

Смъртта има смисъл — настоя Блейн. — Тя е процес, функция, която е осъществила развитието на видовете и разликите между видовете на моята планета. Тя предотвратява пълното изчезване. Тя е гума, която изтрива грешките и осигурява нови начала.

Розовото се разположи удобно. Усещаше се как се разполага — педантично, самодоволно нагласяване за дълга и задоволителна размяна на идеи и може би спор.

Може да е така — каза то, — но звучи твърде примитивно. Това отново ни връща в тинята. Има по-добри начини. Дори има точка, от която нататък това развитие и подобряване, за което говориш, не е необходимо. Но, на първо място, ти доволен ли си?

Доволен?

Ами ти си подобро създаение сам по себе си. Увеличено създаение. Ти си част от себе си и част от мен.

И ти си част от мен.

Розовото като че ли се изсмия:

Но ти имаш само две части — себе си и мен, а аз съм толкова много неща, че не мога да почна да ти ги изреждам. Посетил съм много места, взел съм много неща, включително и много интелекти, а

някои от тях — няма значение, че ще го разбереш — не си струваха размяната. Но, знаеш ли, въпреки всичките мои посещения почти никой не е посещавал самия мен. Не мога да изкажа колко високо оценявам твоето посещение. Преди време едно друго същество ме посещаваше честичко, но това бе толкова отдавна, че едва си спомням. Впрочем вие измервате времето, нали? Повърхностното време, нали?

Блейн му каза как хората измерват времето.

Хм, сега... Да видим... — замърмори съществото, правейки бързи сметки наум, — това ще рече преди около десет хиляди ваши години.

Тогава е идвало онова създание, така ли?

Да — отвърна Розовото. — Ти си първият оттогава. И пръв дойде да ме посетиш. Не изчака аз да дойда. А имаше онази машина...

Защо ти трябваше да ме питаш как измерваме времето? Ти го знаеш. Ние разменихме умовете си. Ти разполагаш с всичко, което зная аз.

Разбира се — промърмори Розовото. — Разбира се, че го имам. Но не го бях изровил. Няма да ми повярваш, ако ти кажа колко е объркано всичко в мен.

А това е вярно, помисли си Блейн. Даже само с един разсъдък в повече самият той се чувстваше объркан. Той се запита...

Да, разбира се — обади се Розовото. — Ще ти се изясни с времето. Необходимо е известно време. Ще станеш единен интелект, а не два. Ще се обединиш. Ще станеш нещо като отбор. Това ти харесва, нали?

Малко е грубичка тая работа с огледалото.

Не съм искал да ти причинявам неприятности. Направих всичко, което бе по силите ми. Правя и грешки, но ги поправям. Ще отстраня огледалото, ще го премахна. Така по-добре ли е?

Да — отвърна Блейн.

Седя тук и правя посещения — каза Розовото. — Без да помръдна от това място, аз отивам, където пожелае. Ще се изненадаш колко малко умове, с които да желая да направя размяна, съм намерил.

Все пак за десет хиляди години сигурно си попадал на доста такива.

Десет хиляди години — стреснато повтори съществуването. — Десет хиляди години, приятелю мой, са само вчера.

То седеше там и мърмореше, връщайки се все по-назад в своите спомени. Най-сетне се отказа, без да бе достигнало началото.

И има толкова малко сред тях — оплака се то, — които могат да се справят с втори разум. Трябва да внимавам. Много същества смятат, че са обсебени. И някои могат да полудеят, ако направя размяна с тях. Ти вероятно разбираш.

Почти.

Ела — каза Розовото, — и седни до мен.

Едва ли ще се намери място, където да седна.

О, да, разбирам. Трябваше да се сетя за това. Добре, просто ела по-близо. Дошъл си за посещение, предполагам.

Естествено — отговори Блейн, без да знае какво друго да каже.

Тогава нека започнем посещенията си — с решителност каза съществуването.

Разбира се — отвърна Блейн, приближавайки се малко по-близо.

Откъде да започнем? Има толкова много места, толкова много времеви отсеци, толкова много различни същества. Това винаги е проблем. Предполагам, че се поражда от желанието за порядък, за ред в интелекта. Постоянно ме тормози мисълта, че ако подредя всичко, може да доловя нещо значително. Надявам се, че няма да имаш нищо против да ти разкажа за онези странни същества, които срещнах в края на галактиката!

Разбира се, че не.

Те са доста необикновени. Вместо да създават машини, както е при вашата цивилизация, те сами се превръщат в такива...

Седящо в светлата синя стая, с блестящите над нея далечни звезди, с неясния звук на пустинния вятър, идващ отвън и доловим само като шепот, Розовото разказваше — не само за съществата-машини, но и за много други. За племената насекоми, които робували на безспирната мелница на една сляпа икономическа мания и трупали в продължение на безкрайни векове огромни запаси храна, от които въобще не се нуждаели. За расата, която превърнала своите произведения на изкуството в основа на странна религия. За подслушвателните постове, попълнени с гарнизони от една галактическа империя, забравена преди много време от всички с

изключение на самите гарнизони. За фантастичните и сложни сексуални приготовления на една друга раса, която, изправена пред големи проблеми при създаването на потомство, не мислела за почти нищо друго. За планети, които почти никога не били познали живот и които се движели в своите орбити толкова неприветливи, сурови и голи, колкото са били в деня на своето създаване. И за други планети, подобни на врящи от химически реакции котли, които принуждавали ума да размишлява — дори без да разбира — как и от какво тези химически реакции сами по себе си създавали едно нестабилно, ефимерно съзнание, което в един миг представлявало живот, а в следващия се превръщало в поредния неуспешен опит за възникване на нова раса.

За това... и за още много неща.

Заслушан, Блейн осъзна истинската, фантастична стойност на това създание, на което се бе натъкнал — едно очевидно безсмъртно същество, което не помнеше началото си и нямаше ни най-малка представа за някакъв край. Едно създание със скитащ интелект, което чрез разсъдка си бе изследвало в продължение на милиони години безброй звезди и планети в тази и някои съседни галактики. Този интелект си бе създал гигантска картотека от разновидна информация, но не употребяваше тази информация по никакъв начин. И все пак, макар че всъщност нямаше никаква представа как да го употреби, то се терзаеше от неясната мисъл, че този склад от знания не бива да стои неизползван.

Това беше от този тип същества, които можеха вечно да стоят на слънце и да разказват ексцентрични истории от своето минало.

А за човешката раса, мислеше си Блейн, това бе една енциклопедия от галактически знания. Тук се прахосваше един атлас, включващ карти на безброй кубични светлинни години. Тук седеше такъв тип същество, което човешката раса можеше да използва. Тук, пред Блейн, стоеше една рецитираща уста, която можеше да донесе на човечеството невероятни печалби — печалби от креатура, която изглежда нямаше други чувства, освен смътното усещане за приятелство. Едно същество, което през годините на пасивно наблюдение бе износило до такава степен своите чувства — ако такива въобще бяха съществували, — че ги бе превърнало в прах. И не бе използвало никое от придобитите си знания, но, от друга страна, не бе

загубило от това. Защото след всичките си наблюдения, след безбройните си надничания през прозорците на галактиката то бе постигнало една невъзмутима търпимост и разбиране не на собствената си природа, не дори и на човешката природа, а на всяка природа. Това бе разбиране за самия живот, за съзнанието и интелекта. И съпричастие към всеки мотив, всеки морал и всеки стремеж — без значение колко изопачени биха изглеждали те в очите на друга форма живот.

И всичко това, осъзна с изненада Блейн, бе складирано по подобен начин в ума на едно човешко същество, на един Шепърд Блейн, който само ако можеше да го отдели, класифицира и подреди, после би могъл да го извади и да го използва по предназначение.

Заслушан, Блейн загуби всякакво усещане за време, всякаква представа за това кой е или къде е или пък защо е там. Беше се заслушал така, както едно момче би слушало омайващите разкази на някой древен моряк от далечна и непозната страна.

Стаята стана позната, Розовото беше приятел, а звездите вече не бяха чужди. Далечният вой на пустинния вятър беше люлчина песен, която той беше знаел винаги.

Мина много време преди да осъзнае, че слуша само вятъра и че приказките за „много далеч“ и „много отдавна“ са престанали.

Той се размърда почти сънено и Розовото проговори:

Това беше едно много хубаво посещение, може би най-хубавото, което съм имал.

Има едно нещо — каза Блейн. — Един проблем...

Ако става дума за щита, който нарече „огледало“, няма защо да се тревожиш. Махнах го. Вече няма какво да те издава.

Не е това. Става въпрос за времето. Аз — всъщност ние двамата — имаме някаква власт над времето. Това на два пъти ми спаси живота...

То е там — отговори Розовото. — Разбирането е в ума ти. Само трябва да го откриеш.

Но времето...

Времето — каза съществото — е най-простото нещо. Ще ти обясня...

17.

Блейн лежа дълго, проникнат от усещането за тяло. Защото сега той имаше тяло. Можеше да почувства атмосферното налягане, да долови движението на въздуха, когато докосваше кожата му, да усети пощипването на топлата вълна от потта по ръцете, лицето и кръста си.

Вече не беше в синята стая, тъй като там той нямаше тяло, а и вече не се чуваше шепотът на пустинния вятър. Вместо това се долавяше един постоянен дразнещ звук, подобен на пъшкане. И една миризма — стипчива, силна миризма, която изпълваше не само ноздрите му, но и цялото тяло.

Той леко повдигна клепачи, готов за всякакви възможни изненади, готов да ги спусне отново, ако бъде необходимо. Но имаше само белота — гладка и неизменна. Просто белотата на някакъв таван.

Главата му лежеше на възглавница, под него имаше чаршаф, а тялото му бе загърнато в някаква груба, дразнеща одежда.

Блейн изви глава и видя другото легло, върху което лежеше една мумия.

Времето, беше казало съществуването от онзи друг свят, времето е най-простото нещо. Беше казало още, че ще му обясни, но не го бе направило, тъй като той не бе останал да чуе.

Беше като сън, помисли си той. Като премисляше случилото се отново, то имаше нереалните, плоски очертания на сън. Но не беше никакъв сън. Той наистина бе попаднал в синята стая за втори път и беше разговарял със съществуването, което живееше в нея. Беше чул неговите разкази и още пазеше в ума си детайлите от тези разкази. Подробностите не изчезваха, както би станало, ако бе сън.

Мумията лежеше на леглото, омотана в бинтове. В тях имаше дупки за ноздрите и устата, но не и за очите. И докато дишаше, пъшкеше.

Стените бяха бели като тавана, подът бе от керамични плочки, а стерилността на мястото бе направо крецияща.

Той се намираше в болнична стая. Заедно с една пъшкаща мумия.

Почувства внезапен страх, но продължи да лежи тихо, докато това усещане го обземаше изцяло. Дори и в страха си знаеше, че е в безопасност. Имаше някаква причина да е в безопасност. Имаше причина и той просто трябваше да се сети каква е тя.

Къде другаде бе бил, запита се той. Къде другаде, освен в синята стая? Умът му се върна назад и той си спомни къде — в гъсталака в долчинката край града.

В коридора отвън се чува стъпки и един мъж в бяла престилка влезе в стаята.

Мъжът спря при вратата и погледна към него.

— Значи най-последно дойдохте на себе си — установи докторът. — Как се чувствате?

— Не много зле — отвърна Блейн, а всъщност се чувстваше отлично. Но това не беше от значение. — Къде ме намерихте?

Докторът отвърна с въпрос:

— Случвало ли ви се е нещо подобно и преди?

— Подобно на какво?

— На причерняване. На изпадане в кома.

Блейн поклати глава.

— Поне не си спомням.

— Сякаш бяхте станал жертва на някаква магия.

Блейн се засмя:

— Вълшебства, а, докторе? Докторът изкриви лице в гримаса.

— Не, не мисля така. Но човек никога не знае. Пациентите често си обясняват нещата по този начин.

Той прекоси стаята и седна на ръба на леглото.

— Аз съм доктор Уетмор. Вие сте тук от два дни. Някакви момчета ловили зайци на изток от града. Те ви открили. Вие сте били пропълзлял под някакви върби. Те помислили, че сте мъртъв.

— Значи вие сте ме довели тук?

— Не. Полицията. Те са отишли и са ви взели.

— А какво ми е? Уетмор поклати глава.

— Не знам.

— Нямам никакви пари. Не мога да ви платя, докторе.

— Това няма значение — докторът седеше, вгледан в него. — Но има нещо друго. У вас нямаше никакви документи. Помните ли кой сте?

— Разбира се. Казвам се Шепърд Блейн.

— А къде живеете?

— Никъде. Просто скитам напосоки.

— Как стигнахте до този град?

— Нищо не си спомням.

Той се изправи в леглото и седна.

— Вижте, докторе, какво ще кажете да ме изпишете оттук? Само заемам едно от леглата ви.

Докторът поклати глава.

— Бих искал да останете тук. Има някои изследвания...

— Само ще ви причиня излишни грижи.

— Никога не съм се сблъсквал със случай като вашия. Ще ми направите услуга, ако останете. Всъщност ви нямаше нищо. Искам да кажа — нищо съществено. Сърдечната ви дейност беше леко забавена, дишането ви не бе толкова дълбоко, температурата ви бе паднала с няколко десети. Но иначе всичко беше наред. С изключение на факта, че бяхте в кома. Без да има начин да ви събудим.

Блейн посочи мумията с глава.

— Той е доста зле, нали?

— Катастрофа на магистралата.

— Малко необичайно. Напоследък няма много подобни злополуки.

— Необичайни са обстоятелствата — обясни докторът. — Карал е стар камион. Една гума се е пръснала, докато карал с голяма скорост. На един от завоите над реката.

Блейн рязко погледна мъжа на съседното легло, но нямаше как да е сигурен. От него не се виждаше нищо. Дишането му бе придружено от същите пъшкания, чуваха се и хрипове, но нямаше как да разбере кой е той.

— Ако искате, мога да ви преместя в друга стая — предложи докторът.

— Няма нужда. Не смятам да се застоявам дълго.

— Бих искал да поостанете. Може да припаднете отново. И този път да не ви намерят.

— Ще помисля за това — обеща Блейн. Той отново легна.

Докторът се изправи и отиде до другото легло. Наведе се и се заслуша в дишането. Намери малко памук и попи с него устните на човека. После му промърмори нещо и се изправи.

— Имате ли нужда от нещо? — попита той Блейн. — Сигурно сте гладен?

Блейн кимна. Сега, когато помисли за това, разбра, че наистина е гладен.

— Обаче не е спешно.

— Ще кажа в кухнята. Все ще намерят нещо за вас — успокои го докторът.

Той се обърна и бързо излезе от стаята, а Блейн се заслуша в отсечените му резки стъпки, които се отдалечаваха по коридора.

И изведнъж разбра — или си спомни — защо сега е в безопасност. Бляскащият светлинен сигнал беше изчезнал, тъй като съществото от далечната звезда го бе махнало от него. Сега вече нямаше нужда да се крие, да се спотайва.

Лежеше, размишляваше за това и се почувства малко повече човек — въпреки че, ако трябваше да бъде искрен, никога не се бе чувствал нещо друго освен човек. Все пак сега за пръв път почувства под човечността напрежението на ново знание, което трябваше да усвои.

До него в другото легло мумията дишаше трудно, хриптеше и пъшкеше.

— Райли! — прошепна Блейн. Дишането не се наруши, нямаше никакъв знак, че го е познал.

Блейн се завъртя и протегна крака. Седна на края на леглото и спусна краката си на пода. Мозайката беше хладна. Той се изправи и грубият болничен халат се отри неприятно в бедрата му.

Стигна до другото легло и се наведе над омотаното бяло нещо, което лежеше там.

— Райли, ти ли си? Райли! Чуваш ли ме? Мумията се размърда.

Опита се да завърти глава към него, но безуспешно. Устните се задвижиха с усилие. Езикът се напрегна да оформи някакъв звук.

— Кажи... — каза той, провлачвайки думата в усилието си да я произнесе.

Опита отново.

— Кажи на Фин — изломоти този път.

Имаше още какво да каже. Блейн можеше да усети, че има още какво да каже. Зачака. Устните се помръднаха отново с голяма мъка, после още веднъж. Езикът се загърчи отчаяно в олигавената устна кухня. Но нямаше нищо повече.

— Райли!

Но отговор не последва.

Блейн отстъпи назад, докато ръбът на неговото легло не го удари и не го принуди отново да седне.

Стоеше там, втренчен в омотаната фигура, която не помръдваше на леглото.

Страхът, помисли си той, най-после бе докопал мъжа. Страхът, от който той бе бягал през половин континент. Може би това не бе страхът, от който бе бягал, а друг страх и друга опасност.

Райли изпъшка и задиша тежко.

И ето, мислеше си Блейн, там лежеше един човек, който имаше да предаде на друг, наречен Фин, някаква информация. Кой и къде беше Фин? И какво общо имаше той с Райли?

Фин?

Имаше един Фин.

Отдавна, много отдавна, той беше чувал името на Фин.

Блейн седеше вцепенен на леглото и си спомняше какво знае за Фин.

Въпреки че можеше да става въпрос и за друг Фин.

Тъй като Ламбърт Фин също беше един от пътешествениците на „Фишхуук“, изчезнал по подобен начин на този на Годфри Стоун. Това обаче се бе случило много години преди изчезването на Стоун, много преди самият Блейн да се бе появил във „Фишхуук“.

И сега той представляваше едно нашепвано име, една легенда, един смразяващ герой в една смразяваща история — една от няколкото истории на ужаса във „Фишхуук“.

Защото, както разказваше историята, Ламбърт Фин се бе завърнал един ден от звездите като ужасяващ маниак!

18.

Блейн лежеше по гръб на леглото и се взираше в тавана. Лек ветрец нахлуваше през прозореца, а по стената играеха непостоянните сенки на листата от едно дърво навън. Трябва да е упорито дърво, помисли си Блейн, едно от последните, които все още не бяха загубили листата си, въпреки че беше краят на октомври.

Той се заслуша в глухите шумове, които идваха от смълчаните коридори. Острата антисептична миризма все още тегнеше във въздуха.

Трябваше да се измъкне оттук, мислеше си той. Трябваше да продължи пътя си. Но накъде? Към Пиер, разбира се — към Пиер и Хариет, ако Хариет беше там. Но самият Пиер беше улица без изход. Доколкото Блейн знаеше, това беше безцелно. Доколкото можеше да знае, това беше само едно място, към което да бяга.

Защото той все още бягаше — в сляпо и отчаяно усилие. Той бягаше от онзи момент, когато се бе върнал от звездната си мисия. А най-лошото беше, че бягаше без цел, бягаше само за да бъде в безопасност, за да се спаси.

Чувстваше много болезнено липсата на цел. Тя го караше да се чувства празен човек. Превръщаше го в частица, носена от вятъра, която нямаше своя собствена воля.

Той лежеше и оставяше болката да прониква в него — както и горчивината и съмнението — съмнението дали беше разумно да бяга от „Фишхуук“, дали това беше най-правилното решение.

После си спомни Фреди Бейтс — неговата изкуствена усмивка, блясъка в очите му и пистолета в джоба му. И разбра, че не можеше да има съмнение. Това беше най-правилното решение.

Но все някъде трябваше да съществува нещо, на което да се опре, нещо, за което може да се хване, някаква искрица надежда или обещание, за което да се залови. Не можеше вечно да се носи без никаква цел. Трябваше да дойде време, когато да може да спре бягството си и да отпусне крака.

На съседното легло Райли ту пъшкеше, хриптеше и гъргореше, ту замлъкваше.

Нямаше смисъл да стои тук, както искаше докторът, каза си Блейн. Докторът не можеше да открие нищо, а и Блейн не можеше да му каже нищо. В оставането му нямаше полза за никой от двамата.

Той отново стана от леглото и се насочи към това, което приличаше на гардероб.

Отвори вратата му, видя, че наистина е гардероб, и забеляза собствените си дрехи в него. Бельо не се виждаше, но панталоните и ризата му висяха на една закачалка. Под тях бяха оставени обувките му. Якето бе паднало до закачалката и лежеше в измачкана купчина на пода.

Блейн съблече болничния халат и се протегна за панталоните. Обу ги и ги пристегна здраво на кръста си.

Тъкмо щеше да облече и ризата си, когато тишината го сепна — мирната, спокойна тишина на есенния следобед. Спокойствието на жълтите листа, улегналостта на омарата, паднала над далечните хълмове, и разкошното богатство на сезона.

Но в тишината имаше нещо нередно.

Трябваше да се чуват пъшкането и хриптенето на мъжа от съседното легло.

Със свити рамене, сякаш отбиваше удар, Блейн зачака тези звуци, но звуци нямаше.

Той се завъртя и пристъпи към леглото, после се спря. Сиря, понеже нямаше смисъл да се приближава повече. Увитото тяло на Райли лежеше тихо и неподвижно, а диханието на устните му бе замръзнало завинаги.

— Докторе! Докторе! — извика Блейн и се втурна към вратата, макар да разбра още докато викаше, че се държи глупаво и че действията му са безполезни.

Стигна до вратата и спря. Опря ръце в касата и се наведе напред, подавайки глава в коридора.

По него се задаваше докторът. Беше забързал крачка, но не тичаше.

— Докторе — прошепна Блейн. Докторът стигна до вратата. Протегна ръка и бутна Блейн обратно в стаята. После се насочи към леглото.

Наведе се, постави стетоскопа си върху мумията и се отдръпна.

Погледна строго към Блейн и го попита:

— Къде сте тръгнал?

— Той е мъртъв. Дишането му спря и мина много време...

— Да, мъртъв е. За него въобще нямаше надежда. Даже гобатианът не можа да му помогне.

— Гобатиан? Значи това сте използвали? И затова е целият омотан?

— Той беше потрошен — каза докторът. — Като хвърлена на пода играчка, върху която после някой е скочил. Той беше...

Изведнъж лекарят спря и се втренчи в Блейн. Паузата беше дълга и тягостна. После онзи запита:

— Какво знаете за гобатиана?

— Чувал съм за него — отвърна Блейн. И наистина бе чувал, каза сам на себе си.

— Извънземно лекарство — каза докторът. — Използвано от раса насекоми. Войнствена раса насекоми. То прави чудеса. Може да възстанови смазано и изпочупено тяло. Може да лекува кости и органи. Може да създава нова тъкан.

Той погледна надолу към увития мъртвец, после отново към Блейн.

— Чели ли сте литература по въпроса?

— Само някаква реклама — излъга Блейн. — В някакво списание.

И отново можа да види кипящата лудост на онази покрита с джунгли планета, където се бе натъкнал на това лекарство, използвано от насекомите — макар че, в интерес на истината, те не бяха точно насекоми и това, което използваша, не беше точно лекарство.

Помисли си, че всъщност не е необходимо да се хваща за думата. Терминологията, винаги трудна, бе станала направо невъзможна с излизането към звездите. Използваха се само приблизителни определения, които после си оставаха завинаги. И това беше най-добрият начин.

— Ще ви преместим в друга стая — каза докторът.

— Няма нужда — отвърна Блейн. — Точно си тръгнах.

— Не можете да си тръгнете — отсече докторът. — Няма да го позволя. Не мога да поема отговорност за вас. На вас ви има нещо —

нещо много лошо. И няма кой да се грижи за здравето ви — нито приятели, нито други хора.

— Ще се справя. Досега винаги съм се справял.

Докторът го доближи.

— Имам чувството, че не ми казвате истината — поне не цялата истина.

Блейн се дръпна от него. Посегна към гардероба, взе ризата си и я облече. Напъха крака в обувките, вдигна якето и затвори вратата на гардероба. След това се обърна.

— Сега — каза той — просто се мръднете встрани, ако обичате. Аз си тръгвам.

Някой се приближаваше по коридора. Може би, помисли си Блейн, това е човекът с храната, която докторът беше обещал. Може би трябваше да я изчака, тъй като се нуждаеше от нея.

Но по коридора идваше повече от един човек — чуваха се стъпките поне на двама. Може би някой, който бе чул виковете му, идваше към стаята да види дали не е необходима помощ.

— Бих желал да промените решението си — каза му докторът. — Освен че се нуждаете от помощ, съществуват и някои формалности...

Блейн не чу нищо повече, защото идващите бяха стигнали до вратата и стояха пред нея, оглеждайки стаята.

Харriet Куимби заговори с невероятно хладнокръвие:

— Шеп, как се озова тук? Търсихме те навсякъде.

А телепатичната връзка го удари като камшик:

Давай! Бързо! Казвай какво е станало!

Само ме изискай, това е всичко (ядосана жена, която безцеремонно повлича след себе си блудния син). Ако направиш това, те ще ме пуснат. Намерили са ме лежащ гол под някаква върба...

(Пияница, който някак се е вмъкнал в контейнера за отпадъци и не е успял да се измъкне, с килната над едното ухо шапка, с ярък и светнал нос като неонova реклама, с разместен поглед, показващ умерена изненада.)

Не, не това, замоли се Блейн. Просто проснат под дървото, мъртъв за целия свят. Той мисли, че ми има нещо...

Има ти...

Но не това, което той...

Заговори и Годфри Стоун, меко, приятелски, с полуоблекчена-полузагрижена усмивка:

— Значи пак старите неприятности. Твърде много алкохол, предполагам. Знаеш, че докторът ти каза...

— Ами! — запротестира Блейн. — По дяволите, само едно-две сръбвания. Не чак толкова, че...

— Леля Една е бясна — каза Хариет. — Представяше си какво ли не. Знаеш как й работи фантазията. Беше убедена, че си изчезнал завинаги.

Годфри! Годфри! Бога ми, три години...

Успокой се, Шеп. Не му е сега времето. Нека първо те измъкнем оттук.

Доктор Уетмор попита:

— Вие познавате ли този човек? Роднина ли ви е?

— Не — отвърна Стоун. — Просто сме приятели. Леля му Една...

— Е, добре, да тръгваме — обади се Блейн. Стоун погледна въпросително към лекаря и Уетмор кимна.

— Спрете на регистратурата — каза той — и му вземете пропуска. Аз ще им се обадя. Там ще поискат имената ви.

— Никакъв проблем — отговори Стоун. — И, много ви благодаря.

— О, моля ви, няма за какво.

Блейн спря при вратата и се обърна към доктора:

— Съжалявам. Не казах истината. Но се срамувам от нея.

— Всеки — отвърна докторът — има моменти, от които се срамува. Не сте единствен.

— Довиждане, докторе.

— Довиждане. И се пазете.

Тримата — Блейн, Стоун и Хариет — тръгнаха по коридора един до друг.

Кой беше в другото легло? — попита Стоун. Един човек на име Райли.

Райли!

Шофьор на камион.

Райли! Той беше човекът, когото търсехме. И случайно попаднахме на теб.

Стоун спря и почти се завъртя да тръгне обратно.
Няма смисъл — каза Блейн. — *Той е мъртъв.*
А камионът му?
Разбил се е. Изскочил е от пътя.
— О, Годфри — извика Хариет.
Той поклати глава към нея и й каза:
— Няма смисъл. Няма никакъв смисъл.
Хей, какво става!
Ще ти разкажем всичко. Но първо нека се махнем оттук.
Стоун го хвана за лакътя и го поведе напред.
Само един въпрос. Как Ламбърт Фин е замесен във всичко това?
— Ламбърт Фин — каза Стоун гласно — днес е най-опасният човек на света.

19.

— Не мислите ли, че трябва да изминем още известно разстояние? — попита Хариет. — Ако докторът заподозре нещо...

Стоун насочи колата по алеята към мотела.

— Защо да подозира нещо?

— Ще се замисли. Той е озадачен от това, което се е случило с Шеп. Ще започне да се чуди какво всъщност е станало. В края на краищата нашата история не звучеше кой знае колко достоверно.

— Мисля, че се справихме добре за малкото време, което имаме да обменим телепатична информация.

— Но сме само на десет мили от града.

— Бих искал да се върна там довчера. Трябва да прегледам останките от камиона на Райли.

Той спря колата пред сграда, на която пишеше „офис“.

— Искаш сам да си навреш главата в торбата — възпротиви се Хариет.

Мъжът, който метеше стълбите, се приближи до автомобила.

— Добре дошли, приятели — каза той сърдечно. — Какво може да направи за вас „Плейнсман“?

— Имате ли две свободни свързани бунгала?

— Късметлии сте — отговори мъжът. — Добро временце имаме напоследък.

— Да, времето е много хубаво.

— Но може да се застуди в някой от следващите дни. Зимата идва. Спомням си, когато тук валя сняг...

— Но не и тази година — каза Стоун.

— Не, тази година не. Казахте, че искате две свързани бунгала?

— Ако е възможно.

— Завийте вдясно и карайте направо. Номера десет и единадесет. Ще взема ключовете и веднага ще ви ги донеса.

Стоун включи реактивния двигател и колата се хлъзна надолу по пътя. Имаше други коли, паркирани близо до стаите на собствениците

им. Хора разтоварваха багаж. Други седяха в шезлонги на малките веранди пред бунгалата. В далечния край на алеята четирима старчоци шумно играеха на подкови.

Колата спря пред номер десет и леко се спусна на земята.

Блейн слезе и отвори вратата за Хариет.

Беше хубаво, помисли си той, беше почти като да си у дома. Беше с тези двамата — двама, които бе загубил, но сега отново бяха заедно. Нямаше значение какво можеше да се случи — той отново беше сред своите.

Мотелът се намиреше на стръмнината над реката и от мястото, където стоеше, Блейн можеше да види обширната пустош, простираща се на юг и на север — голите, кафеникави възвишения и ерозията по залесените дерета и ровове, които стигаха до долината на реката. Там плетеницата от дървета се прекъсваше от приличащата на разтопен шоколад река, виеща се разсеяно, сякаш все още не беше решила къде точно иска да спре. Тя оставяше зад себе си като белези на нерешителността си отделни вирове, езерца и блата в толкова неравни интервали, колкото е възможно за една река.

Във въздуха витаеха чистота и просторност, които завладяваха въображението. Носеше се дъх на свежест, съществуваеше усещане за пространство.

Управителят на мотела се появи с лек бяг по алеята, като люлееше връзка ключове. Отключи вратите и ги разтвори.

— Всичко е в пълен порядък — каза той. — Ние сме много внимателни. Има капаци за всички прозорци, а ключалките са най-добрите възможни. В килера ще намерите комплект от шестоъгълни знаци и талисмани за щастие. Преди това ги инсталирахме ние, но разбрахме, че някои от нашите гости имат свои идеи за най-доброто им приложение.

— Много предвидливо от ваша страна — каза Стоун.

— Добре е човек да е на уютно и сигурно място — отвърна управителят.

— А къде ще ни упътиш да хапнем, приятелю? — попита Стоун.

— Разполагаме с ресторант отпред...

— Ще го посетим — намеси се Хариет. — Направо умирам от глад.

— Бихте ли спрели на път за натам — каза управителят, — за да попълним регистрационната книга, ако нямате нищо против?

— Разбира се — отвърна Хариет.

Той ѝ подаде ключовете и се затича обратно по алеята, кимайки и покланяйки се на наемателите от другите бунгала.

— Хайде да влезем — каза Стоун.

Той отвори вратата и направи път на Хариет и Блейн, после сам влезе и затвори след себе си.

Хариет хвърли ключовете на едно шкафче и огледа стаята.

— А какво се случи с теб? — попита тя Блейн. — Аз се върнах на онова място край границата и градът беше в паника. Беше се случило нещо ужасно. Така и не разбрах какво. Трябваше бързо да се махна оттам.

— Избягах им — каза Блейн. Стоун му подаде ръка.

— Направил си го по-добре от мен. Измъкнал си се съвсем чисто.

Ръката на Блейн бе погълната от голямата шепа на Стоун и задържана там — не разтърсена нагоре-надолу, а просто стисната.

— Хубаво е, че отново сме заедно — каза Стоун.

— Ако не ми беше позвънил онази нощ — отвърна Блейн, — щяха да ме пипнат неподготвен. Спомних си какво ми беше казал. И не ги чаках да сложат ръка върху мен.

Стоун пусна ръката му и те застанаха един срещу друг, като се гледаха. Този Стоун беше по-различен от онзи, когото Блейн помнеше. Стоун винаги е бил голям човек и все още беше такъв, но сега големината му не бе само физическа и външна — още при вида му се усещаше и едно безспорно величие на духа. А също и новопоявила се твърдост.

— Не съм сигурен, че съм ти направил услуга с появяването си — каза му Блейн. — Пътувах бавно и оставях много следи. Много е вероятно някоя от хрътките на „Фишхуук“ вече да е по петите ми.

Стоун направи пренебрежителен жест, почти нетърпелив, сякаш казваше, че „Фишхуук“ вече няма значение.

Той прекоси стаята и седна на един стол.

— Какво стана с теб, Шеп?

— Бях заразен.

— Също и аз — каза Стоун.

Той замълча за миг, сякаш в мислите си отново се връщаше към онова време, когато бе избягал от „Фишхуук“.

— Когато оставих телефона — продължи той, — те вече ме чакаха. Тръгнах с тях. Нямаше никаква друга възможност. Заведоха ме на едно място... *(обширно, просторно място на морския бряг с една огромна, безразборно построена сграда — бяла, толкова бяла, че чак блести — с небето, което е толкова синьо, че те заболяват очите; синева, която поема и отразява яркостта на слънцето и въпреки това е толкова дълбока, че можеш да се взираш в нея, докато се загубиш в далечината. А около разхвърляното здание има и други постройки, които се губят пред голямото поради по-скромните си размери. Обширната тревна площ расте толкова буйно, че човек се досеща, че това е възможно единствено чрез постоянно напояване. Отвъд зеленината на моравата лежи снежнобялата ивица на пясъчливия морски бряг и синьозелената маса на океана, с пръски пяна високо във въздуха — там, където вълните се разбиват в скалите по брега. А над плажа се виждат многото шарени чадъри...)*

— По-късно разбрах, че това е Байа в Калифорния. Мястото е диво, а прочутият курорт е разположен в самия център на тази пустош... *(Флагчетата на игрището за голф, които плющят от морския бриз, белите четириъгълници на тенискорта, верандата с гостите, които седят лениво и разговарят в очакване на количките с алкохол и подносите със сандвичи, облечени в безупречни ваканционни тоалети.)* Там имаше условия за риболов, за каквито никога не си и мечтал, за лов по хълмовете и за плуване през цялата година...

— Трудно поносимо — тихо се обади Хариет.

— Не — отвърна Стоун, — хич не беше трудно поносимо. Не и за шест седмици. Или дори за шест месеца. Там имаше всичко, което един мъж би желал. Имаше и храна, и пиене, и жени. И най-дребното ти желание биваше изпълнено. Пари не бяха необходими. Всичко бе бесплатно.

— Да, но мога да си представя как човек би... — обади се Блейн, но Стоун го прекъсна.

— Разбира се. Крайната безполезност. Сякаш някой те е взел като възрастен и те е превърнал пак в момче, което може единствено да си играе. И все пак „Фишхуук“ бяха учтиви. Дори както мразиш, отхвърляш и се бунтуваш срещу това, можеш да прозреш техния

замисъл. Всъщност те не са направили нищо против нас. Не са извършвали престъпления, нито са пренебрегвали задълженията си — поне не към повечето от нас. Но те не биха могли да рискуват да продължат да ни използват, нито пък да ни оставят свободни, защото, както разбираш, върху името на „Фишхуук“ не трябва да има и най-малко петънце. Никога не трябва да се разбере, че са пуснали по света човек с извънземна жилка, с разум или чувства, които се различават дори минимално от нормалните. И така те ни дават една дълга ваканция — на място, достойно да бъде обитавано от милионери.

И в това се състои хитростта. Ти ненавиждаш това място и все пак не можеш да го напуснеш, защото здравият разум ти казва, че ще си пълен глупак, ако го направиш. Живееш в сигурност и разкош. Проблем с безопасността не съществува. Мислиш за бягство — въпреки че не го приемаш като бягство, защото всъщност нищо не те спира. И така, докато се умориш. После откриваш стражите и постовете. Едва тогава научаваш, че всеки път и всяка пътечка са охранявани. Пък и да избягаш пеша е равносилно на самоубийство заради прекосяването на околната пустош. Постепенно откриваш хората, които те наблюдават през цялото време — хора, които са там като гости, но всъщност са агенти на „Фишхуук“, които държат всички под око и дебнат за някакъв знак, че се готвиш или дори само мислиш за бягство.

Но всъщност решетките, които те държат вътре, са разкошът и лекият живот. Трудно е да се откажеш от подобно нещо. И във „Фишхуук“ знаят това. Това е, казвам ти, Шеп, най-солидният и здрав затвор, който човекът някога е измислял.

Ала като всеки друг затвор и той те прави силен и търпелив. Кара те да се бориш, за да станеш силен и търпелив. Достатъчно силен, за да вземеш решение, и достатъчно търпелив, за да осъществиш плана си. Когато научиш за шпионите и пазачите, ти ставаш хитър и предпазлив, и същите тези шпиони и пазачи те тласкат към бягството. „Фишхуук“ просто са прекалили, като са създали защитна система на място, където тя не е необходима. Ако бъде оставено на теб, ти би могъл да бягаш всяка втора седмица и после да се връщаш, влачейки се обратно, разбрал колко трудно е навън. Но когато разбереш, че има физически бариери, когато разбереш за стражите, пушките и кучетата, тогава ти приемаш това като

предизвикателство, всичко се превръща в игра и залагаш собствения си живот...

— Но — прекъсна го Блейн — не би могло да има твърде много бягства, нито дори твърде много опити. Иначе „Фишхуук“ щеше да измисли нови условия. Никога не биха оставили нещата така.

Стоун хищно се усмихна.

— Прав си. Нямах много, които да успеят. А малцина въобще се опитаха.

— Ти и Ламбърт Фин.

— Ламбърт — каза сухо Стоун — беше моето всекидневно вдъхновение. Той избягал няколко години преди аз да бъда отведен там. Имало е и един друг, години преди Ламбърт. И до ден днешен никой не знае какво се е случило с него.

— Е, добре — какво се случва с човек, избягал от „Фишхуук“ или просто бягащ от „Фишхуук“ — попита Блейн. — Как свършва той? Ето ме мен, с два-три долара в джоба, които дори не са мои, а на Райли. Без документи, без професия или занаят. Как бих могъл...

— Говориш така, като че ли съжеляваш, че си избягал.

— Има моменти, в които наистина съжелявам. Само моменти обаче. Ако имах възможност да го направя отново, щях да постъпя другояче. Щях да го планирам предварително. Щях да прехвърля известни суми в някоя друга страна. И да си изкарам нови документи. Щях да изуча някакво занимание, което да ми осигури финансова независимост.

— Но ти никога не си вярвал истински, че ще ти се наложи да бягаш. Ти знаеше, че се е случило с мен, но си мислел, че никога няма да се случи и с теб.

— Предполагам, че е горе-долу така.

— И имаш чувството — каза Стоун, — че си се превърнал в неудачник.

Блейн кимна.

— Добре дошъл в клуба на неудачниците.

— Искаш да кажеш...

— Не, не като мене. Аз имам задача. Много важна задача.

— Но...

— Говоря — обясни Стоун — за една голяма част от човечеството. Не зная точно колко милиона са.

— Да, разбира се, винаги е имало...

— Отново грешиш — каза Стоун. — Става въпрос за паранормалниците, човече, паранормалниците. Паранормалниците, които не са във „Фишхуук“. Не може да си пропътувал почти хиляда мили и...

— Видях — прекъсна го Блейн. Обзе го някакъв студ, вледеняващо усещане, което не беше нито страх, нито омраза, а част и от двете. — Видях какво става.

— Това е голяма загуба — продължи Стоун. — Ужасна загуба не само за паранормалниците, но и за цялата човешка раса. Има хора, които са преследвани, които са вкарвани в гета, които са ругани и мразени. А през цялото време именно в тях се крие голямата надежда на човечеството. Ще ти кажа и нещо друго. Не трябва да бъдат обвинявани само тези консервативни, фанатизирани, не признаващи нищо диваци, които се мислят за нормални човешки същества. Виновна е и „Фишхуук“. Защото тази агенция въведе паранормалната кинетика само за свои собствени егоистични и частни цели. Те се грижат по най-добрия начин за паранормалници като теб и мен, които биват наемани, за да им вършат работата. Но са отвърнали лице от останалите. Не са показали с нищо, че се интересуват какво ще стане с тях. Трябва само да им протегнат ръка, но не го правят и така изоставят останалите паранормалници в положението на криещи се в горите диви животни.

— Страхуват се, че...

Стоун не остави Блейн да се доизкаже.

— Просто не им пука. Това положение идеално им изнася. „Фишхуук“ започна като човешки кръстоносен поход. Но се превърна в един от най-големите монополи, които светът някога е познавал — монопол, който не е възпрепятстван от никакви наредби или ограничения, освен тези, които сам си поставя.

— Гладна съм — обади се Хариет.

Стоун не ѝ обърна внимание. Наведе се в стола си и продължи:

— Има милиони подобни изгнаници. Необучени. Преследвани в момент, когато трябва да им се окаже най-голяма подкрепа. Те разполагат със способности, от които в настоящия момент човечеството има най-голяма нужда. Те имат нетренирани и скрити

възможности, които ще донесат повече благо, ако бъдат развити, отколкото въобще някога е донесла „Фишхуук“.

Имаше време, когато съществуваше необходимост от „Фишхуук“. Без значение какво може да се случи и какво се е случило, светът дължи на „Фишхуук“ повече, отколкото може да ѝ върне. Но дойде моментът, в който вече не се нуждаем от агенцията. Днес „Фишхуук“, като пренебрегва паранормалниците, които не са сред нейните членове, се е превърнала в спирачка на прогреса на човечеството. Употребата на ПК не трябва повече да бъде монопол на „Фишхуук“.

— Но при съществуването на тези ужасяващи предразсъдъци — каза Блейн, — тази сляпа нетърпимост...

— Съгласен съм — отвърна Стоун, — но част от нея е заслужена. ПК е била употребявана по най-срамен начин за егоистични и низки цели. Тя е била овладяна и с нея се е спекулирало в условията на един стар свят, който вече е мъртъв. И по тази причина паранормалниците имат комплекс за вина. Подложени на сегашните преследвания и измъчвани от вкорененото дълбоко в тях чувство за вина, те не могат да действат ефективно нито за свое собствено добро, нито за доброто на човечеството. Но няма съмнение, че ако могат да действат открито и ефикасно, без натиска на обществената цензура, те могат да направят много повече от „Фишхуук“. И ако им бъде позволено да направят това, ако само могат да бъдат оставени да покажат, че ПК, която не е на „Фишхуук“, може да действа за човешкото благополучие, тогава те ще бъдат приети и вместо цензура ще получат подкрепа и одобрение. И в този ден, Шеп, човекът ще направи голяма крачка напред.

Но ние трябва да покажем на света, че ПК е човешка способност, а не способност на „Фишхуук“. И по-нататък — ако това бъде осъществено — цялата човешка раса ще стане отново нормална и ще възвърне самоуважението от миналите времена.

— Говориш за нещо — обади се Блейн, — подобно на културна революция. Това е процес, който се нуждае от време. В края на краищата, разбира се, всичко може да стане от само себе си — след около стотина години.

— Не можем да чакаме! — викна Стоун.

— Едно време са съществували религиозни различия — изтъкна Блейн. — Войните между протестанти и католици, между исляма и

християнството. Къде е всичко това сега? Отминала е старата борба между комунистическите диктатури и демокрацията...

— „Фишхуук“ помогна за това. „Фишхуук“ стана могъща трета сила.

— Нещо винаги помага — продължи Блейн. — Надеждата не може да умре. Условиата и събитията се подреждат така, че вчерашните спорове се превръщат в научен проблем, предъвкван единствено от историците.

— Сто години — каза Стоун. — Ти би чакал сто години?

— Няма да е необходимо — намеси се Хариет. — Ти вече си го започнал. И Шеп ще ти помага.

— Аз?

— Да, ти.

— Шеп — каза Стоун, — моля те, изслушай ме.

— Слушам те — отговори Блейн и студът отново се надигна в него заедно с чувството за извънземност. Тук се криеше опасност.

— Аз съм започнал — заговори Стоун. — Създадох една група от паранормалници — можеш да ги наречеш тайна организация, отряд или комитет — една група, която създава предварителни планове и стратегии за определени опити и изследвания. Тези опити ще демонстрират благата, които свободните, независими от „Фишхуук“ паранормалници могат да донесат на свои познати...

— Пиер! — възкликна Блейн, поглеждайки към Хариет.

Тя кимна.

— И си имала това наум още от самото начало. На партито у Шарлин ти каза, че един стар познат, стар приятел...

— Лошо ли направих?

— Не, не мисля.

— Щеше ли да продължиш — попита тя, — ако знаеше за това?

— Не знам, Хариет. Наистина не знам. Стоун стана от стола и направи една-две крачки към Блейн. Протегна двете си ръце и ги постави на рамената му. Пръстите му се стегнаха.

— Шеп — тържествено каза той, — Шеп, това е важно. Тази дейност е необходима. „Фишхуук“ не може да е единственият контакт на човечеството със звездите. Не може една част от човешката раса да е свободна от земята, а друга да остане вързана за нея.

В мрака на стаята очите му бяха загубили твърдостта си. Бяха станали тайнствени от блясъка на непроронени сълзи.

Гласът му бе мек, когато заговори отново.

— Има някои звезди — каза той почти шепнешком, сякаш говореше на себе си, — които хората трябва да посетят. Да разберат какви висоти може да достигне човекът. Да спасят собствените си души.

Хариет припряно взе чантичката и ръкавиците си.

— Не ме интересува — обяви тя. — Отивам да ям. Умирам от глад. Вие двамата идвате ли?

— Да — каза Блейн. — Идвам. После изведнъж се сети, че няма пари. Тя долови мисълта му и нежно се засмя.

— Ние черпим. Нека да го наречем частична отплата за времето, когато хранеше и двама ни.

— Не е необходимо — каза Стоун. — Той вече е на заплата. Намери си работа. Какво ще кажеш, Шеп?

Блейн не отговори.

— Шеп, с мен ли си? Нуждая се от теб. Не мога да се справя без теб. Ти си различието, от което се нуждая.

— С теб съм — отвърна кратко Блейн.

— Добре тогава — намеси се отново Хариет.

— След като това е уредено, да вървим да хапнем.

— Вие двамата вървете сами — каза Стоун.

— Аз ще пазя крепостта.

— Но, Годфри...

— Трябва да пообмисля някои неща. Един-два проблема.

— Хайде — каза Хариет на Блейн. — Той иска да размишлява.

Озадачен, Блейн тръгна с нея.

20.

Хариет се отпусна уверено и удобно в стола си, докато чакаха да им донесат поръчките.

— Сега — настоя тя — ще ми разкажеш всичко. Какво стана в оня град? И по-нататък? Как попадна в тази болнична стая?

— По-късно — отклони я Блейн. — По-късно ще имаме време да ти разкажа всичко. Но първо ми кажи какво му е на Годфри.

— Имаш предвид защо остана в стаята да мисли?

— Да. И още — тази негова странна мания. И погледът в очите му. Начинът, по който говори за хора, отиващи до звездите, за да спасят душите си. Прилича на стар отшелник, който е имал видение.

— Така е. Точно това е станало. Блейн я зяпна с удивление.

— Случило се е на онова последно изследователско пътешествие. Върна се потресен. Беше видял нещо, което силно го разтърси...

— Зная — каза Блейн. — Там има неща, които са...

— „Ужасни“ ли искаше да кажеш?

— Ужасни, разбира се. Отчасти. Напълно неприемливи е подобър израз. Процеси и мотиви, и нрави, които са абсолютно невъзможни в светлината на човешкото знание и морал. Напълно безсмислени неща, които е невъзможно да си представиш. Една каменна стена по отношение на човешките разбираня. И това те плаши. Стоиш съвсем сам, заобиколен от неща, които никога не са били част от твоя свят.

— И все пак устояваш?

— Винаги съм устоявал. Необходима е определена умствена настройка — една настройка, която „Фишхуук“ въвежда в теб завинаги.

— При Годфри е било различно. Било е нещо, което той е разбрал и познал. Може би просто го е разпознал твърде добре. Било е доброта.

— Доброта?

— Неясна дума — каза Хариет. — И много обобщаваща. Сантиментална, но това е единствената дума, която пасва.

— Доброта — повтори Блейн, сякаш опитваше вкуса на думата.

— Едно място — продължи Хариет, — където няма алчност, омраза, нито надигаща се лична амбиция, която да създаде омраза и алчност. Едно идеално място с идеална раса. Един обществен рай.

— Не разбирам...

— Помисли малко и ще разбереш. Виждал ли си някога нещо — някакъв предмет, картина, статуя или гледка — толкова хубаво и идеално, че да те боли, като го гледаш?

— Да, един-два пъти.

— Добре тогава. Картината или статуята е нещо извън човешкия живот. То е само емоционално преживяване. Всъщност не е свързано с теб. Можеш да си живееш добре през остатъка от живота си, без да го видиш никога повече, макар че ще си го спомняш от време на време и болката отново ще се връща заедно със спомена. Но представи си една форма на живот — начин на живот, който сам би могъл да живееш — толкова красив, че ти причинява болка също като картината, само че хиляди пъти по-силно. Това е видял Годфри, с това е контактувал. Затова се върна потресен. Чувстваше се като изцапано малко момченце, което вижда от прозореца на влака една приказна страна — истинска, действителна, жива приказна страна, която може да докосне, ако се протегне, но от която не може никога да бъде част.

Блейн дълбоко си пое въздух и бавно въздъхна.

— Значи това — каза той. — Това е, което иска Годфри.

— Ти не би ли искал?

— Предполагам. Ако го бях видял.

— Попитай Годфри. Той ще ти разкаже. Или не... като си помисля, по-добре не го питай. Така или иначе той сам ще ти разкаже.

— Той ли ти го разказа?

— Да.

— И ти си впечатлена?

— Аз съм тук.

Келнерката дойде с поръчките им — големи цвърчащи котлети с печени картофи и салатата. Тя постави кана кафе в центъра на масата.

— Това изглежда добре — каза Хариет. — Винаги съм гладна. Помниш ли, Шеп, първия път, когато ме покани на среща?

Блейн се усмихна.

— Никога няма да го забравя. Ти и тогава беше гладна.

— А ти ми купи роза.

— Струва ми се, че да.

— Ти си мило момче, Шеп.

— Ако си спомням правилно, ти беше журналистка. Как...

— Все още работя по един сюжет.

— „Фишхуук“. Това е сюжетът ти.

— Част от него — съгласи се тя, връщайки се към котлета си.

Известно време се храниха без много разговори.

— Има и още нещо — каза най-после Блейн. — Какво общо има Фин? Годфри каза, че той е опасен.

— Какво знаеш за Фин?

— Не много. Напуснал е „Фишхуук“ преди аз да се набутам там. Но се носеха слухове. Бил се върнал полудял. Нещо му било станало.

— Наистина — каза Хариет. — И той започнал да проповядва по света.

— Да проповядва ли?

— Ужасно и пречистващо проповядване. Клонящо към библия, само че без библия. За злото сред звездите. Човек трябвало да остане на Земята. Това било единственото сигурно място за него. Сред пространството се криело злото. А паранормалниците били пуснали на свобода това зло...

— И хората са приели това?

— Да. Погълнали са го в самата си същност. Харесало им се без остатък. Разбираш ли, те не можели да притежават звездите. Така че за тях било удовлетворение да разберат, че звездите крият злото.

— Предполагам, че и паранормалниците са се превърнали в зло. Те са духове и върколаци...

— И призраци — продължи Хариет, — и вещици, и харпии. Каквото и зло да се сетиш, те са това.

— Този човек е шарлатанин.

Хариет поклати глава.

— Не е шарлатанин. Той е толкова сериозен, колкото и Годфри. Той вярва в злото. Защото го е видял.

— А Годфри е видял доброто.

— Да. Всичко е толкова просто. Фин е точно толкова убеден, че човекът няма работа сред звездите, колкото и Годфри, че човекът ще намери там спасение.

— И те двамата се борят с „Фишхуук“.

— Годфри иска да сложи край на монопола, но да запази структурата. Фин отива по-далеч. „Фишхуук“ е незначителна за него. Неговата мишена е ПК. Той иска да я премахне от лицето на земята.

— Значи Фин се бори срещу Стоун.

— Безпокои го. Няма как да се бори срещу него. Годфри се крие добре, за да може някой да му нанесе удар. Но Фин е разбрал за него и го смята за ключовата фигура, която може да вдигне паранормалниците на крака. И ако можеше, би го пречукал.

— Не изглеждаш много притеснена.

— И Годфри не е. Фин е просто още един проблем, още една пречка.

Те излязоха от ресторанта и тръгнаха по павираната ивица, водеща към бунгалата.

Речната долина лежеше в черна и виолетова сянка, а реката приличаше на потъмнял бронз в чезнещата дневна светлина. Върховете на възвишенията отвъд долината все още бяха докоснати от слънчевата светлина, а високо в небето се рееше един ястреб, чиито криле хвърляха сребристи отблясъци, докато тялото му се поклащаше на фона на синевата.

Те стигнаха до вратата на бунгалото и Блейн я отвори, като направи път на Хариет и влезе след нея. Едва бе минал прага, когато тя се блъсна в него, отстъпвайки назад.

Той чу забързаното ѝ дишане, а тялото ѝ бе свито и напрегнато, опряно в неговото.

Като погледна над рамото ѝ, той видя Годфри Стоун, проснат на пода с лице надолу.

21.

Още докато се навеждаше над него, Блейн знаеше, че Стоун е мъртъв. Той някак бе станал по-малък, беше се получило едно пълно смалване на човешката форма. Като че ли животът е бил основната изпълваща я съставка. Сега Стоун представляваше по-малко от шест фута отпуснато тяло, облечено в измачкани дрехи. Неподвижността му беше ужасяваща.

Блейн чу зад себе си как Хариет затваря вратата и пуска резетата. А сред тяхното тракане му се стори, че чува хлипане.

Наведе се, за да огледа тялото по-отблизо и в мрака успя да съзре по-тъмния блясък на косата на мястото, където кръвта бе текла от черепа.

Кепенците на прозорците заскърцаха и застанаха, затваряйки се, докато Хариет дърпаше лостовете, които ги държаха.

— Може ли сега да светнеш? — попита Блейн.

— Ей сега, Шеп.

Ключът за осветлението щракна, от тавана се разнесе светлина и тогава Блейн можа да види какъв мощен удар бе разбил черепа.

Нямаше нужда да търси пулс, нито да слуша туптенето на сърцето. Никой не можеше да оживее с раздробен по този начин череп.

Погледна към Хариет и поклати глава, като се учуди на спокойствието ѝ. После се сети, че в дните ѝ на репортер насилствената смърт вероятно не ѝ е била непозната.

— Бил е Фин — каза тя с тих и нисък глас — толкова тих, че човек можеше да усети усилието, с което тя си налагаше да запази спокойствие. — Не самият Фин, разбира се. Някой негов наемник. Или някой, който доброволно се е съгласил. Някой от зяпналите го негови последователи. Има много хора, които биха направили каквото и да е за него.

Тя прекоси стаята и клекна от другата страна на тялото. Устните ѝ бяха застинали в права, строга линия. Лицето ѝ имаше напрегнато и

сурово изражение. По него се спускаше и една мокра ивица от единствената се отронила сълза.

— Какво да правим сега? — попита той. — Предполагам, че трябва да повикаме полицията.

Тя направи отрицателен жест с ръка.

— Не, никаква полиция. Не можем да си позволим да се забъркаме в това. Точно това желаят Фин и хората му. А и се обзалагам, че някой вече е звъннал в полицията.

— Мислиш, че убиецът...

— Разбира се. Защо не? Само един глас, който съобщава, че в бунгало номер десет на мотел „Плейнсман“ е убит човек. И после бързо затваря слушалката.

— За да хвърли подозрението върху нас?

— За да хвърли подозрението върху спътниците на Годфри. Макар че е възможно дори да знаят кои сме. Онзи доктор...

— Не знам. Може и той да е.

— Слушай, Шеп, след всичко, което се случи, съм почти сигурна, че Фин е в Белмонт.

— Белмонт ли?

— Градът, в който те открихме.

— Значи така се казва.

— Нещо става тук. Нещо важно. Първо оня Райли и камиона, после...

— Но какво да правим ние?

— Не можем да им позволим да открият Годфри тук.

— Можем да докараме колата отзад и да го изнесем през задната врата.

— Вероятно някой пази там. Така ще ни спипат веднага.

Тя ядно закърши ръце. После продължи:

— Ако оставим Фин на спокойствие сега, той вероятно ще осъществи всичките си замисли. Не бива да му позволим да ни отстрани. Трябва да го спрем.

— Ние ли?

— Ти и аз. Ти пое по стъпките на Годфри. Сега всичко зависи от теб.

— Но аз...

Очите ѝ изведнъж проблеснаха.

— Ти беше негов приятел. Чу неговата история. И му каза, че си с него.

— Разбира се — отговори Блейн. — Но започвам на сляпо. Не зная какво е положението, нито пък какво да правя.

— Спри Фин. Разбери какво прави и го спри. Или поне го задръж, барикадирай се...

— Престани с твоето милитаристично мислене. С барикадите си и разположените линни за отстъпление. *(Истинска жена — генерал с огромни ботуши и куп медали, висящи на копиеподобни гърди.)*

Престани!

Ти си репортерка. И мислиш само за работата си.

— Шеп — каза тя, — млъкни. Как мога да мисля за работата си? Аз вярвах в Годфри. Вярвах в това, което правеше.

— Мисля, че аз също. Но всичко е толкова ново, толкова неочаквано...

— Може би просто трябва да зарежем всичко и да бягаме.

— Не! Почакай. Ако зарежем всичко и побегнем, положението ще е почти същото, както да ни спипат тук.

— Но, Шеп, няма начин...

— Може и да има — прекъсна я той. — Намира ли се наоколо град на име Хамилтън?

— Ами да, само на около една-две мили оттук. Край реката.

Той скочи на крака и огледа стаята. Телефонът се намираше на нощната масичка между леглата.

— Какво...

— Една приятелка — обясни Блейн, — която срещнах. Която може да ни помогне. На около миля или две, така ли?

— Да, Хамилтън е там. Ако това е...

— Това е.

Той бързо стигна до телефона и вдигна слушалката. Набра оператора.

— Искам да се свържа с един номер в Хамилтън. Какъв е кодът?

— Какъв е номерът, сър?

— 276.

— Аз ще го избира вместо вас. Блейн се обърна към Хариет и попита:

— Навън стъмни ли се?

— Стъмваше се, когато пуснах кепенците. Той чу мъркането на сигнала по линията.

— Ще се нуждаят от тъмнината. Няма да могат да...

— Не зная — каза Хариет. — Не зная какво се опитваш да направиш.

— Ало — каза някакъв глас в слушалката.

— Анита там ли е?

— Да — отвърна гласът. — Един момент. *Анита, за теб е. Някакъв мъж.*

Това е невъзможно, помисли си Блейн. Просто не може да бъде постигнато. Вероятно си въобразяваше.

— Ало — каза Анита Андрюс. — Кой е?

Блейн. Шепърд Блейн. Помните ли ме? Аз бях заедно с мъжа с пушката. Със сребърните куршуми.

Да, помня ви.

Значи е възможно, каза си той. Не си го беше въобразил. Можеше да използва телепатия по телефона!

Казахте, че ако се нуждая от помощ...

Да?

Сега се нуждая от помощ. (Едно тяло на пода; полицейска кола, приближаваща се по пътя със светещи фарове и виещи сирени; знакът, на който пишеше „Плейнсмен“; номерът на вратата на бунгалото.) Анита, кълна ти се, че нямам вина. Не мога да ти обясня в момента. Не мога да го оставя да го открият тук. Но не съм виновен.

Ние ще го отнесем.

На доверие?

На доверие. Ти постъпи справедливо спрямо нас онази нощ.

Побързайте!

Веднага. Ще доведе още неколцина.

Благодаря ти, Анита.

Но тя вече беше тръгнала.

Той стоеше там, със слушалката пред лицето, като я гледаше втренчено. След малко полека я постави на място.

— Долових част от разговора — каза Хариет. — Това е невъзможно!

— Разбира се — отвърна Блейн. — Телепатична връзка по жица. Не е необходимо да ми го казваш.

Той се втренчи в мъжа на пода.

— Това е едно от нещата, за които говореше той. По-велико е, отколкото „Фишхуук“ някога може да стане, казваше той.

Хариет не отговори.

— Чудя се какви ли други способности притежават — каза Блейн.

— Тя каза, че ще дойдат за Годфри. Как ще дойдат? И кога?

В гласа ѝ се долавяше истерия.

— Те летят — обясни ѝ той. — Те са левитатори. Магьосници. — Блейн се изсмя горчиво.

— Но ти...

— Откъде ги познавам ли? Те ни направиха засада една вечер. Просто бяха излезли да полудуват. Райли имаше пушка...

— Райли!

— Мъжът в болницата, нали си спомняш? Който умря. След някаква катастрофа.

— Но, Шеп, ти бил ли си с Райли? Как си попаднал на него?

— Просто ме взеше. Боеше се през нощта и искаше да има някой с него. Поправихме онзи разнебитен камион и...

Тя го гледаше уплашено.

— Почакай — каза той. — Вие споменахте нещо за него в болницата. Казахте, че...

— Че го търсим. Годфри го беше наел, а той закъсняваше и...

— Но...

— Какво има, Шеп?

— Говорих с него, преди да умре. Той се опита да ми предаде някакво съобщение, но не успя да го произнесе. Съобщението беше за Фин. Тогава за пръв път чух отново за него.

— Всичко се обърка — каза Хариет. — Всяко проклето нещо. Звездната машина... — Тя спря и застана до него. — Но ти не знаеш за звездната машина. Или знаеш?

Той поклати глава.

— Като онези във „Фишхуук“ ли е? Онези, които ни помагаша сред звездите.

— Точно това пренасяше Райли в камиона си — кимна тя. — Годфри бе уредил получаването ѝ и трябваше някак да я закара до Пиер. Затова нае Райли...

— Контрабандна звездна машина! — каза Блейн с известно страхопочитание. — Знаеш ли, че всяка държава има закони срещу притежаването на подобни машини? Те са легални само ако са на „Фишхуук“.

— Годфри знаеше всичко това. Но се нуждаеше от нея. Опита се да построи една, но не можа. Не разполагаше с никакви планове.

— И откъде ли би могъл да разполага?

— Шеп, какво ти е?

— Не знам. Всъщност нищо. Само съм леко объркан може би. Знаеш, че бях въввлечен във всичко това насила.

— Винаги можеш да избягаш.

— Хариет, знаеш много добре, че ми е писнало да бягам. Няма къде да отида.

— Винаги можеш да се присъединиш към някоя бизнесгрупа. Ще те приемат с радост. Ще ти дадат работа и ще ти плащат много пари за това, което си научил във „Фишхуук“.

Той поклати глава, спомняйки си купона у Шарлин — Далтън, седнал там с протегнати крака, с коса, прилична на разбъркано птиче гнездо, с уста, която предъвкваше пурата. Далтън, който каза: „Като консултант ти ще струваш много пари.“

— Е, поне би могъл да опиташ — каза Хариет.

— Няма да мога да го преглътна. Освен това дадох обещание. Казах на Годфри, че съм с него. А и не ми харесва начинът, по който са тръгнали нещата. Не ми харесва хора да ме водят на бесилката, защото съм паранормалник. Не ми харесват някои от нещата, които видях по пътя и...

— Ти си озлобен. И имаш право да си.

— А ти?

— Не. Само съм уплашена. Уплашена до мозъка на костите си.

Ти — уплашена? Една упорита репортерка...

Той се обърна към нея, спомняйки си нещо — мястото, където сляпата старица продаваше розите. Онази нощ той бе видял лицето на Хариет Куимби без маска. Сега беше вторият път.

Лицето ѝ му казваше истината. Упоритата репортерка можеше понякога да бъде просто една уплашена жена.

Той разтвори обятия и тя направи крачка към него. Блейн я притисна силно и усети, че тя е нежна и крехка, че плътта ѝ е не твърда, не изтъкана от стоманена амбиция, а съвсем обикновена човешка плът.

Всичко ще се оправи, каза той. Всичко ще е наред.

Й се учуди на внезапната нежност и покровителство, които изпита, които със сигурност изглеждаха странни, почти извънземни, независимо какви бяха отношенията му с жената в неговите прегръдки.

Но камионът се е разбил и шофьорът е мъртъв и полицията или може би дори Фин са взели звездната машина. А сега Годфри лежи мъртъв и полицията идва и...

Ще ги надвием всичките, каза ѝ той. Няма какво да ни спре...

В далечината се чу сирена — вой, разкъсван от прерийния вятър.

Тя отскочи от него.

— Шеп, те идват!

— Задната врата! — каза бързо Блейн. — Тичай към реката. Ще се скрием в пещерите по брега.

Той се хвърли към вратата и докато пръстите му търсеха резето, чу чуване. Дръпна резето, рязко отвори вратата и в лъча светлина, който идваше от стаята, се изправи Анита Андрюс заедно с други младежки лица зад гърба си.

— Тъкмо навреме — каза Блейн.

— Това ли е тялото?

— Ето там.

Те бързо влязоха. Сирената се чуваше доста по-близо.

— Той беше наш приятел — каза Хариет с несигурен тон. — Това е ужасен начин...

— Мис — прекъсна я Анита, — ние ще се погрижим за него. Ще му отдадем всички почести...

Сирената се превърна в постоянен вой, който сякаш изпълваше стаята.

Бързо! — каза Анита. — Летете ниско. Не е необходимо силуетите ни да се очертават на фона на небето.

Още докато говореше, стаята се изпразни и тялото изчезна от пода.

Тя се поколеба за миг, гледайки към Хариет и Блейн.

Някой ден ще ми обясните ли всичко?

Някой ден, отговори Блейн. И благодаря.

Няма защо. Ние, паранормалниците, винаги си помагаме. Иначе ще ни затрият.

Тя се шмугна край Блейн и той почувства допира ѝ, ум, докосващ се до ум. И изведнъж се появи усещане за светулки във вечерния мрак и ароматът на люляци в меката омара над реката.

После тя изчезна, предната врата се затвори и някой чукаше по нея.

Седни, каза Блейн на Хариет. Дръж се колкото можеш поестествено. Без да си притеснена. Отпусната. Ние просто седим и си говорим. Годфри е бил с нас, но е отишъл до града. Някой е дошъл и той е поел с него към града. Ние не знаем кой е той. Трябва да се върне след час или два.

Разбрах, отвърна Хариет.

Тя седна на един стол и отпусна небрежно ръце в скута си.

Блейн тръгна към вратата, за да пусне закона.

22.

Белмонт започваше да се заключва. Всички къщи, край които те минаваха, бяха здраво залостени, а в търговската зона светлините на магазините гаснеха.

Една-две преки по-нагоре неоновата табела на някакъв хотел все още светеше ярко в мрака, а точно до него мигащият надпис на бар „Дивия запад“ обявяваше, че посетителите са добре дошли дори в този час.

— Не смятам, че заблудихме много успешно онези полицаи — каза Хариет.

— Може би не — съгласи се Блейн. — Но поне ги спряхме. Не успяха да открият нищо.

— За миг помислих, че ще ни отведат.

— И аз. Но ти седеше там и учтиво ги подиграваше. А това не се понася лесно. Радваха се, че могат да се махнат. Сигурно са се почувствали като глупаци.

Той насочи колата към мигащия надпис на бара.

— Може би трябва да започнем оттук.

— Същото е като всяко друго място. Но изглежда, че е единственото отворено заведение наоколо.

Барът беше празен. Барманът се бе подпрял на лакът и лениво търкаше въображаеми мокри петна е някаква кърпа.

Блейн и Хариет се изкатериха на столове срещу него.

— Какво да бъде? — попита той. Те поръчаха.

Той взе чаши и се протегна за бутилките.

— Нещо не върви тази вечер — подхвърли Блейн.

— Време е да затварям — отвърна мъжът. — Те не се заседяват. Почне ли да се смрачава, хората гледат да са на сигурно място. В този град всички правят така.

— Опасен град?

— Не, не особено. Всичко е заради полицейския час. Тук се спазва много стриктно. Има патрули из целия град и ченгетата са

строги. Наистина го спазват.

— А вие? — попита Хариет.

— О, аз нямам проблеми, мис. Момчетата ме познават. Знаят какви са обстоятелствата. Знаят, че трябва да вися тук в случай че някой закъснял клиент като вас се отбие. Най-вече от хотела. Знаят, че трябва да почистя бара и да изгася светлините. Дават ми още малко време след вечерния час.

— Звучи доста строго — каза Блейн. Барманът енергично поклати глава.

— Всичко е заради собствената ни безопасност, мистър. Хората тук нямат акъл. Ако нямаше полицейски час, те щяха през цялото време да стоят навън, където нещо може да ги докопа.

Той спря да пълни чашите и каза:

— Сега се сетих, че имам нещо ново. Може би ще пожелаете да го опитате.

— Какво по-точно? — попита Хариет.

Той се протегна и взе една бутилка, като я вдигна, за да им я покаже.

— Нещо ново — продължи той. — Направо от „Фишхуук“. Донесли са го от някакво далечно място. Сок от дърво или нещо подобно. Сигурно е фракано с въглеродород. Взех няколко бутилки от агента в Търговския пункт на агенцията. Просто за проба. Реших, че някой може да го хареса.

Блейн поклати глава.

— За мен не. Бог знае какво има вътре.

— За мен също не — каза Хариет. Барманът със съжаление върна бутилката обратно.

— Не ви се сърдя — каза той, докато им сервираше вече приготвените напитки. — Аз самият вече го опитах. Просто за проба, иначе не пия. Не че имам нещо против пиенето — добави той бързо.

— Разбира се — успокои го Хариет.

— Има странен вкус — продължи барманът. — Не е лошо, знаете ли? Но не е и хубаво. Има вкус на плесен. Може обаче да ви хареса след една-две чашки.

Той млъкна за миг, опрял се на бара.

— Знаете ли какво се чудих?

— Не, ни най-малко — обади се Хариет.

— Цял следобед се чудих дали този агент не е направил сам напитката. Просто като мръсна шегичка, а?

— О, едва ли би се осмелил.

— Е, предполагам, че сте права, мис. Но всички тия представители на „Фишхуук“ са много странни типове. Хората си нямат много общо с тях — поне не общуват постоянно, — но въпреки това те успяват да знаят повече от всеки друг какво става в града. Сигурно слухтят по цял ден, защото знаят и най-новите клюки. И — каза барманът, слагайки ударение върху това ужасно престъпление и обществено прегрешение — те никога не ти казват нищо.

— Абсолютно нищичко — ентусиазирано се съгласи Хариет.

Барманът потъна в мълчание, умислен за нещо.

Блейн реши да даде един изстрел напосоки.

— Имаше много хора из града. Нещо важно ли се е случило напоследък?

Барманът се настани в удобна за разговор поза и гласът му поверително се сниши:

— Значи не сте чули?

— Не. Пристигнахме тук едва преди няколко часа.

— Добре, мистър. Ще ви прозвучи невероятно, но е самата истина — имаме си звездна машина.

— Какво?

— Звездна машина. Едно от ония съоръжения, които паранормалниците използват, за да пътуват до звездите.

— Никога не съм чувал за тях.

— И не е било необходимо. Те са законни само във „Фишхуук“.

— Значи тази е незаконна?

— Да. Щатската полиция я открила в старото депо до магистралата. Онова в западния край на града. Може би сте минали край него на идване.

— Не си спомням.

— Е, няма значение, там се намира. И след това за капак на всичко знаете ли кой се появява? Не друг, а Ламбърт Фин.

— Искате да кажете самият Ламбърт Фин?

— Самият той. Сега е горе в хотела. Ще организира голям митинг утре край депото. Чух, че полицията се съгласила да донесе звездната машина, за да може всички да я видят, докато той

проповядва за нея. Казвам ви, мистър, ще има какво да се чуе. Ще изсипе повече проклетия, отколкото някога сте чували през живота си. И ще струпа всичко върху ония паранормалници. Ще ги натика в скривалищата им. Няма да смеят да си покажат носовете навън.

— Вероятно няма много от тях в такъв град?

— Е, да — каза барманът, натъртвайки всяка дума, — няма много в самия град. Но малко по-далеч, край реката, има едно градче, наречено Хамилтън. Там има само паранормалници. Нов град, който те сами основаха, идвайки откъде ли не. Подобни места си имаха име — трябва да го зная, но не мога да се сетя. Като местата, дето са държали евреите в Европа.

— Гето.

Барманът ядосано удари по плота с ръка.

— Ами да! Как не можах да се сетя! Да, мистър, това е думата. Гето. С тази разлика, че едно време е било в най-бедната част на града, а сега е в провинцията, в най-бедната част на провинцията. Земята по реката не става за нищо. Няма място за построяването на град. Но на ония паранормалници там им харесва. Докато те не закачат никого, никой няма да закача и тях. Докато си стоят там, ние ще ги оставим на мира. Знаем къде са, а и те знаят, че знаем. И ако нещо стане, ние знаем къде да ги търсим.

Той погледна часовника.

— Ако искате още по едно, имате време да го глътнете.

— Не, благодаря — каза Блейн и сложи две банкноти на барплота. — Задръж рестото.

— О, мерси, сър. Много ви благодаря. Докато се смъкваха от столовете, той добави:

— Ако бях на ваше място, щях да побързам да се подслоня някъде, ченгетата ще ви приберат, ако ви спипат.

— Ще ви послушаме — каза Хариет. — И благодаря за разговора.

— Удоволствието беше мое. Заповядайте пак, когато искате.

Пред бара Блейн отвори вратата на колата на Хариет, после заобиколи и седна зад волана.

— Към депото, а? — попита той.

— Шеп, какво ще правим там? Само ще си навлечем неприятности.

— Ще измислим нещо. Просто не можем да оставим машината там, за да може Фин да произнесе реч над нея.

— Предполагам, че ти си мислиш, че просто ще я измъкнем?

— Не, едва ли. Тя е твърде голяма и неудобна. Но трябва да има някакъв начин. Трябва да я измъкнем от Фин. Трябва да се справим някакси.

— Сигурно има охрана.

— Не вярвам, Хариет. Няма човек, който би стоял на стража. Градът е доста напласен.

— И ти си като Годфри — каза тя. — И двамата постоянно си пъхате главата в торбата.

— Често мислиш за Годфри, нали?

— Да, много често.

Той запали мотора и подкара колата по улицата.

Старото депо беше тъмно и тихо и нищо не показваше, че наоколо има някой. Минаха бавно два пъти край него, за да го огледат, но и двата пъти беше все същото — просто едно голямо депо, една реликва от дните, когато магистралите е трябвало да се поддържат, когато е имало нужда от машини, които да оправят пътищата.

Блейн изкара колата от пътя, леко я прекара през един върбалак, спря я и угаси фаровете.

Тишината се склочи над тях. Мракът равномерно пулсираше.

— Хариет — каза Блейн.

— Да, Шеп?

— Ти стой тук. Не мърдай. Аз ще погледна там.

— Няма да се бавиш, нали? Нищо не можеш да направиш.

— Няма да се бавя. Имаме ли фенерче?

— Да, има едно в жабката.

Той чу как тя тършува в тъмнината. Ключалката на жабката изщрака и отвътре блесна слаба светлина. Фенерчето лежеше сред купчина от пътни карти, слънчеви очила и други дреболийки.

Тя му го подаде. Блейн го включи за проба — работеше. Изгаси го и излезе от колата.

— Стой тихо — каза той.

— А ти — предупреди го тя — внимавай.

23.

Депото беше по-голямо, отколкото изглеждаше от магистралата. Беше заобиколено от високо избуяли, но увехнали и изсъхнали плевели, които тихо шумоляха и при най-слабия повей на вятъра. Изграждаха го плоскости от гофрирана ламарина, които намираха широко приложение в строежа на подобни сгради допреди около стотина години, когато на Алдебаран VII бе открита меката пластмаса. Покрити с мръсотия и стари паяжини прозорци тук-там нарушаваха металната повърхност. Две отварящи се нагоре врати почти изпълваха предната стена на депото.

На изток се виждаха тъмните очертания на града, открояващи се на бледата светлина на небето, която подсказваше изгряването на луната.

Блейн внимателно обиколи постройката, търсейки как да влезе вътре. Не откри никаква удобна пролука. Двете врати бяха заключени. Имаше няколко плоскости, които се бяха пооткачили, но ламарината бе твърде здрава, за да можеше да я огъне нагоре и да влезе под нея.

Той разбра, че има само един начин да проникне вътре.

Отиде до този ъгъл на депото, който беше най-близо до улицата, и се послуша. Не се чуваше нищо, освен грубият шепот на плевелите. Магистралата бе пуста и той знаеше, че вероятно ще си остане такава. Не се мяркаше никаква светлина — нито една лампа, нито един прозорец не проблясваха в далечината. Сякаш той и депото се намираха в един безжизнен свят.

Блейн бързо се дръпна от ъгъла и се приближи до един прозорец. Свали скъсаното си яке и го уви около юмрука си.

После удари и прозорецът се пръсна. Удари още няколко пъти, за да отстрани стъклата, останали по рамката. След това внимателно отстрани парчетата, които можеха да го наранят, докато се промъкваше през прозореца.

Отново се върна до ъгъла и постоя там няколко секунди. Нощта беше тиха и неподвижна.

Пропълзя през счупения прозорец и се вмъкна в депото, като внимателно се запуска, докато не почувства пода под краката си. Извади фенерчето от джоба си и го включи. Светлината се плъзна из празната вътрешност на депото.

И там, до вратата, стоеше разбитият, изпотрошен камион, намерил най-последно заслужения си покой. Там беше и блестящата звездна машина, която той бе превозвал.

Като вървеше толкова леко, колкото можеше, Блейн се доближи до машината и я освети. За него тя беше нещо добре познато — машина, която във „Фишхуук“ беше опознал детайлно. В нея има някаква странна красота, каза си той, докато стоеше и я гледаше. Сякаш в повърхността ѝ можеше да се види отражението на звездните простори на вселената, които биваха достигани с нейна помощ.

Но тя беше стара — един от най-старите модели на „Фишхуук“, заменен преди около десет години. Почти нямаше съмнение, че идва точно от „Фишхуук“. Вероятно много от старите модели, сходни с този, бяха струпани в някой почти забравен склад, само защото това бе по-лесно, отколкото да ги разрушават. Подобни неща трябваше или да се складират под ключ, или да се разрушават. Не можеше просто да бъдат изхвърляни. В тях беше ключът към монопола на „Фишхуук“ и не трябваше да попадат в чужди ръце.

Това обаче все пак бе станало и звездната машина тази вечер беше тук — няма доказателство за една от най-умните и ловки машинации, в които „Фишхуук“ бе участник.

Блейн се опита да си представи как бе успял Стоун и уважението му към него нарасна още повече. Тази афера сигурно бе коствала пари, доверени агенти и за нея е бил необходим план, който да предвиди всички възможни провали.

Зачуди се дали и доколко Хариет бе замесена в тази история. Тя не бе имала никакви скрупули в акцията, целяща да го измъкне от „Фишхуук“, както и в нейното собствено измъкване. Тя е, помисли си той, точно типът жена, която може да организира подобно нещо — овладяна и спокойна, с прилични познания за всички онези вътрешни дела, които позволяват на „Фишхуук“ да работи с идеалната точност на часовник.

Стоун бе възлагал големи надежди на тази машина, а сега те се бяха изпарили. Сега Стоун бе мъртъв, а звездната машина лежеше в

това изоставено депо, за да послужи като доказателство на един човек, толкова изпълнен с омраза, че би унищожил паранормалната кинетика до корен.

Фин наистина можеше добре да си послужи с тази машина. Макар тя да бе наричана така, не беше типът машина, с който от векове бяха свикнали хорските умове. Нямаше движещи се части, нито видима функция. Не бе създадена да работи с нещо материално, а с човешкия ум. Действаше по-скоро символично, отколкото с енергия — и все пак работеше. По същия начин, по който молитвената броеница бе въздействала на искрено вярващите — векове преди появата на идеята за нещо подобно у паранормалния човек.

Ако вече нямаше надежда, мислеше Блейн, машината не можеше да остане. Той дължеше на Стоун поне това. Дължеше му някаква малка отплата за обаждането му онази нощ.

Знаеше, че има начин. Стига да можеше да го измъкне от пенещото се море извънземно познание, което бушуваше в главата му.

Блейн го потърси и откри, а с намирането му се докосна до друго знание — толкова прецизно подредено и картотекирано, че изглеждаше така, сякаш някой педантичен чиновник бе работил в разбъркания му ум.

Стоеше слаб и разтреперан от откриването на тази картотека, защото не беше разбрал за нейното създаване. Но това беше човешкият подход, каза си Блейн. Това беше доказателство за бунта на човешкия ум срещу пълния безпорядък на масата информация, която съществото от онази далечна планета бе вложило в интелекта му.

Съществото, или поне част от него, все още бе в ума му и той го затърси сред картотеката, но не го откри. От него нямаше и помен, но пък имаше нещо друго, нещо твърде нередно.

Стреснат, той проследи тази нередност и я идентифицира. Подуши я ужасено и разбра: умът му вече не бе изцяло човешки. И сред прилива на ужас се зачуди как все още бе запазил достатъчно чиста човечност, за да проумее подобна ситуация.

Той слепешком протегна ръка, сграбчи ъгъла на звездната машина и здраво се залови за него.

Всичко произлизаше от факта, че той си оставаше човек, или поне човек в по-голяма степен на повърхността. А под нея имаше смесване на две индивидуалности, смесване на знанията и вероятно —

на морала и мотивацията на две различни форми на живот. Това звучеше логично, тъй като Розовото не се беше променило, беше си останало същото проснато, отпуснато същество; по него нямаше и следа от човек, макар че вътре се преплитаха някаква човешка част и още Бог знае какво.

Той пусна машината и прокара ръка по гладката като стъкло повърхност на металната ѝ конструкция.

Имаше начин — стига само да можеше да го направи. Сега той имаше познанията, но не знаеше дали има уменията.

Времето, беше му казало Розовото — времето е най-простото нещо. Но все пак, помисли си Блейн, не беше толкова лесно да се управлява — нищо, че Розовото говореше така.

Стоеше и размишляваше, докато това, което трябваше да направи, не му стана наистина пределно ясно.

Миналото не струваше като посока, към която да се насочи, защото машината вече е била там. Тя бе оставила дълга и ясна следа именно в миналото.

Но с бъдещето беше друго. Ако можеше да бъде преместена в бъдещето, настоящият момент и всеки следващ щяха да станат минало за машината. Всичко, което останеше, щеше да е само една призрачна следа от нея — и смях, подигравка и усещане за магия, които нямаше да са точен обект за една вълнуваща тълпите реч от човек на име Ламбърт Фин.

Освен това, помисли си Блейн, това щеше да му изкара акъла.

Той се протегна с ума си, за да обгърне машината, но от това нямаше полза. Не му достигаше здравина, за да я отнесе. Затова той си почина и после опита отново.

В депото имаше нещо странно и извънземно, което той не бе забелязал. В хрущенето на плевелите, идващо от счупения прозорец, имаше някаква неясна заплаха. Въздухът бе остър и в него се долавяше нещо, което накара косъмчетата по врата му да настръхнат. Беше твърде смущаващо, защото изведнъж му се стори, че е загубил всяка връзка с този свят, в който се намираше, и че нищо — нито земята, на която стоеше, нито въздуха, който дишаше, нито дори собственото му тяло — не му е познато. В тази липса на познати усещания се таеше ужас; тази промяна на познатото, което вече не помнеше, в това непознато, за което нямаше критерий, беше наистина страховита. Но

всичко щеше да е наред, ако успееше да пренесе този странен предмет, който държеше в ума си, тъй като именно той бе причината Блейн да загуби мрака, топлината и сигурността. И ако свършеше тази работа, той можеше да се върне обратно към спомените за други дни и бавното възприемане на нова информация.

Предметът, въпреки цялата си странност, беше лесен за управление. Корените му не бяха твърде далеч в миналото, а координатите му пасваха задоволително и той почти беше успял. Но не биваше да бърза. Трябваше да прояви търпение. Затова изчака координатите да щракнат точно на място, после бавно и внимателно измери времето усилие и чак накрая придаде на нещото движение в точно необходимата степен. И то се озова именно там, където той искаше.

После се гмурна обратно в мрака и топлината и попадна в мъглива пустота, лишен от всичко с изключение на човешката си същност.

Там нямаше нищо — нищо освен самия него и звездната машина. Той протегна ръка и я докосна — беше напълно осезаема. Докъдето му стигаше погледът, тя беше единственото осезаемо нещо.

Защото самата мъгла, ако това беше мъгла, имаше някакво нереално качество. Сякаш самото ѝ съществуване бе своего рода камуфлаж.

Блейн стоеше тихо и се боеше да помръдне. Боеше се, че и най-малкото движение може да го запокити завинаги в някаква черна дупка.

Защото, осъзна той, това беше бъдещето. Беше място, което не притежаваше нито едно от познатите му пространствени измерения. Беше място, в което още нищо не се беше случило. Една безкрайна празнота. Нямаше нито светлина, нито мрак — нищо освен празнота. И никога не бе имало нищо. Нищо не бе дори възнамерявало да заеме това място — до този момент, когато той и машината се бяха втурнали тук като нашественици, прескочили своето време.

Той бавно изпусна дъх и също така бавно вдъхна — но нямаше какво да вдиша!

Обгърна го мрак, кръвта бясно запулсира в слепоочията му и той отчаяно се протегна да сграбчи нещо — каквото и да е — в това място, където нямаше какво да се сграбчи.

Още докато го правеше, извънземното се появи отново — едно стреснато и уплашено извънземно, а в мозъка му непрестанно се мяркаше плетеница от странни символи, които дори в агонията на ума си той прие за някаква ексцентрична математика.

Изведнъж отново имаше въздух за дишане и солидна опора под краката и той долови миризмата на плесен от вътрешността на депото.

Блейн отново си бе у дома заедно с извънземното. То се беше скрило обратно в тъмнината и топлината на собствения му мозък.

Провери ума си — всичко беше наред. Бавно отвори очи и видя само мрак. Сети се за фенерчето, което все още стискаше в ръка. Мракът обаче не бе толкова плътен, колкото преди. През счупения прозорец се процеждаше светлина от изгрялата луна.

Той насочи фенерчето, натисна контактния бутон и светлината блесна. Машината стоеше пред него, но странна и нематериална — само призракът на машина, следата, която бе оставила при преместването в бъдещето.

Той вдигна свободната си ръка и избърса чело с ръкава на якето си. Всичко бе свършило. Той бе направил това, за което бе дошъл. Беше нанесъл удар от името на Стоун, беше спрял Фин в намеренията му.

Тук вече нямаше обект на проповед; нямаше макет, върху който Фин да произнася речи. Останала бе само подигравката на същата тази магия, срещу която Фин се беше борил дълги години.

Внезапно Блейн долови движение зад гърба си и се извърна толкова бързо, че изгърва фенерчето, което падна и се търкулна по пода.

От мрака се обади глас:

— Шеп — каза гласът с искрена сърдечност, — ти го направи отлично.

Блейн застина, обзет от отчаяние.

Защото разбра, че това е краят. Беше стигнал там, докъдето можеше. Най-сетне бе свършил бягането си.

Той познаваше този сърдечен глас. Никога нямаше да го забрави.

Мъжът, стоящ в мрака на депото, беше старият му познат Кърби Ренд!

24.

Ренд беше просто едно тъмно петно, когато пристъпи напред и вдигна фенерчето от земята. Изви се, за да освети машината и в потока светлина се видяха малки пращинки, които танцуваха в центъра на нейната сянка.

— Да — каза Ренд. — Направи го превъзходно. Не зная как и защо, но ти най-вероятно си знаел.

Той изключи фенерчето и за миг те останаха мълчаливи в мрака, разреждан само от проникващата през прозорците лунна светлина.

После Ренд проговори:

— Предполагам знаеш, че „Фишхуук“ ти дължи благодарност за това.

— Престани — грубо отвърна Блейн. — Много добре знаеш, че не го направих заради „Фишхуук“.

— Въпреки това излиза, че поне в тази област интересите ни съвпадат. Не можем да позволим тази машина да бъде тук. Нито да попадне в неподходящи ръце. Разбираш това, нали?

— Прекрасно.

Ренд въздъхна:

— Очаквах неприятности, а „Фишхуук“ по-малко от всичко желае неприятности. Особено когато не са на нейна територия.

— Не е имало никакви неприятности — каза Блейн, — които да обезпокоят „Фишхуук“.

— Радвам се да го чуя. А ти, Шеп? Как си?

— Не много зле, Кърби.

— Това е хубаво. Много хубаво. Кара ме да се чувствам добре. А сега, предполагам, трябва да се махаме оттук.

Кърби тръгна към счупения прозорец и спря до него, обръщайки се към Блейн.

— Първо ти, аз ще те следвам. И бих те помолил като приятел да не се опитваш да бягаш.

— Не се бой — сухо отвърна Блейн и бързо се покатери през прозореца.

Разбира се, можеше да побегне, но това щеше да е крайно глупаво, тъй като Ренд без съмнение имаше оръжие и щеше да си послужи с него по най-ефикасния начин, дори и на лунна светлина. Освен това при изстрели можеше Хариет да дотича на помощ, а тогава Ренд щеше да стане наистина враждебен. Иначе, каза си Блейн, почти молейки се за това, Хариет щеше да остане на скрито в горичката. Щеше да види какво става и да измисли някакъв изход.

Хариет беше единствената му надежда.

Той скокна от прозореца и отстъпи встрани, за да може и Ренд да се измъкне.

Ренд тупна на земята и се извърна към него прекалено бързо, като истински ловец, след което се успокои и се изхили.

— Това с машината беше ловък трик, Шеп. Много ефектен. Някой ден трябва да ми обясниш точно как го направи. Да свиеш звездна машина не е толкова проста работа.

Блейн преглътна удивлението си. Надяваше се лунната светлина да не е издала изражението на лицето му.

Ренд приятелски го хвана за лакътя.

— Колата е по-надолу — каза той. — Точно до пътя.

Те тръгнаха заедно през плетеницата от плевели. Земята изглеждаше различно — сега вече беше не мрачна и страховита, а някакво вълшебно място, изрисувано от лунната светлина. Вдясно от тях спеше градът — маса от тъмни къщи, които по-скоро приличаха на хълмове, с бледите очертания на голи дървета, наредени като стари бояджийски четки, щръкнали в небето на изток. На север и на запад се простираше сребърната прерия, равна, безлюдна и необятна.

А точно до пътя се намираше върбовата горичка.

Блейн хвърли един бърз поглед натам и видя само дърветата. Не се виждаше светлина, отразена от метал. Направи още една-две крачки, погледна отново и този път се убеди, че не греша. Във върбалака нямаше никаква кола. Хариет беше изчезнала.

Умно момиче, помисли си той. Тя беше доста схватлива. Вероятно се бе махнала още когато Ренд се е показал. Сигурно бе разбрала, че единственият начин да бъде полезна е засега да изчезне и да изчака по-подходящ момент.

— Предполагам — каза Ренд, — че не си отседнал никъде.

— Да.

— Опасен град — продължи Ренд. — Те вземат насериозно тия истории с вещици и върколаци. Ченгетата ме спряха два пъти. Предупредиха ме да се скрия. Строго ми обясниха, че е за мое собствено добро.

— Всички са много възбудени — каза Блейн. — Ламбърт Фин е тук.

— О, да, нашият стар приятел.

— Не и мой. Никога не съм го срещал.

— Симпатичен човек. Много симпатичен.

— Зная много малко за него. Само това, което съм чул.

Ренд изгрухтя.

— Предполагам, че ще можеш да прекараш нощта в Пункта. Представителят на агенцията сигурно ще ти намери някакво местенце. Няма да се изненадам, ако изрови и някоя бутилка. Изведнъж почувствах нужда от няколко дози алкохол.

— И аз бих поел една — каза Блейн. Нямахме смисъл да се бие, а също и да бяга. Трябваше да продължи с тях и да чака своя шанс. Те се опитват да те извадят от равновесие, каза си той, ти също. И през цялото време знаеш, че това е една учтива, но смъртоносна игра.

Въпреки това Блейн се учуди защо въобще се притеснява. След последните няколко седмици „Фишхуук“ изглеждаше приемливо място. Дори ако го изпратеха в курорта за интернирани, щеше да е по-добре от перспективите, откриващи се пред него в този град на Мисури.

Те стигнаха до колата, спряна край пътя, и Блейн изчака Ренд да седне зад кормилото, след което сам се пхна вътре.

Ренд запали мотора, но не включи фаровете. Подкара машината и се понесе над пътя.

— Полицията едва ли може да направи нещо повече — каза той — от това да ни закара до някакъв подслон. Но все пак ми се струва, че няма смисъл да се срещаме с тях, ако можем да ги избегнем.

— Така е — отвърна Блейн.

Ренд заобиколи центъра на града, промъквайки се по страничните улички. След известно време намали и се плъзна по една алея. Влезе в някакъв паркинг и сиря.

— Пристигнахме. Хайде да вървим да пийнем.

Задната врата се отвори при почукването му и те влязоха в задното помещение на Търговския пункт. Блейн видя, че по-голямата част от пространството се използва като склад, но един ъгъл бе обзаведен като място за живеене. Там имаше легло, печка и маса. В този ъгъл гореше масивна каменна камина, а пред нея бяха разположени удобни столове.

Близо до вратата, която водеше към предната част на магазина, се намираше голям, подобен на кутия предмет. В него Блейн, макар никога да не го бе виждал, незабавно разпозна транзомашината за превоз и пренасяне на стоки и хора. Тя позволяваше на широката мрежа от търговски пунктове на „Фишхуук“ да се простира по цялото земно кълбо. Чрез тази кутия можеше почти мигновено да бъде доставена всяка стока, от която имаше нужда.

Това беше машината, за която Далтън беше говорил онази вечер на купона у Шарлин — машината, която според думите му можеше да затрие световния транспорт, ако „Фишхуук“ някога решише да я пусне в масова продажба.

Ренд махна с ръка към един от столовете и каза на Блейн:

— Разполагай се удобно. Грант ще намери някоя бутилка. Намира ти се, нали, Грант?

Агентът се ухили:

— Знаете, че ми се намира. Как иначе бих могъл да живея на подобно място?

Блейн седна в един от столовете пред огъня, а Ренд се настани срещу него. Той потри ръце, припомняйки на Блейн:

— Разделихме се над една бутилка. Бих казал, че единственото, което подобава, е да възобновим срещата си над друга.

Блейн почувства в себе си надигащо се напрежение, породено от усещането, че е попаднал в капан. Но все пак се усмихна на Ренд.

— Знаеш ли с какво време разполагах онази нощ? С осем гадни, кратки минути. Това беше всичко, с което разполагах.

— Грешно си пресметнал, Шеп. Имаше точно дванадесет минути. Момчетата малко се забавиха, докато извадят касетката със записа.

— А Фреди? Кой някога би си помислил, че Фреди работи за теб?

— Ще се изненадаш — иронично отбеляза Ренд, — ако разбереш кои други също работят за мен.

Седяха отпуснато пред пламтящия огън и се преценяваха един друг.

Най-сетне Ренд не издържа:

— Защо не ми кажеш, Шеп? Не получих всички отговори. Не мога да проумея всичко. Ти си попаднал в онази ситуация отвъд Плеядите и се премълчал всичко...

— Премълчал?

— Разбира се. Премълчал си. Всичко и изцяло. Знаем, че си получил нещо и изпратихме там и други. Но онова твоє същество само седи, гледа ги и толкова. Опитаха се да говорят с него, но то оставаше нямамо. Правеше се, че не ги чува, че не разбира...

— Братство — обясни Блейн. — Ние минахме през определени обичаи. Ти не би разбрал.

— Мисля, че разбирам. Доколко си извънземен, Шеп?

— Изпитай ме и ще видиш.

— Не, благодаря — потрепери Ренд. — Виждаш ли, аз вървах по следата, която беше оставил. Тя тръгваше от Фреди и ставаше все по-странна и по-странна.

— И какво смяташ да правиш?

— Проклет да съм, ако зная. Агентът донесе бутилка и две чаши.

— А за теб? — попита го Ренд.

— Имам да подреждам едни стоки отпред — поклати глава Грант. — Ако нямате нищо против...

— Разбира се, че нямаме. Продължавай си работата. Само едно нещо...

— Какво е то, сър?

— Питам се дали мистър Блейн може да прекара нощта тук?

— Разбира се. Въпреки че няма да му е много удобно.

— Няма значение — каза Блейн.

— Бих ви предложил моето легло, сър, но откровено казано, то не е за препоръчване. Свикнете ли с него, да, но в началото...

— Не съм и мислил да ви го отнемам.

— Мога да ви донеса одеяла и вие ще можете да легнете на пода. Повярвайте ми, това е за предпочитане пред моето легло.

— Благодарен съм на каквото и да е. Ренд вдигна бутилката и я отвори.

— След малко ще донеса одеялата — каза агентът.

— Благодаря ти, Грант — изпрати го Ренд.

Мъжът излезе. Вратата, водеща към предната част на помещението, плавно се затвори зад него.

Ренд наля алкохол в чашите.

— Всъщност — каза той, — ако не искаш, може да не спиш тук.

— Не?

— Връщам се във „Фишхуук“. Посредством транзото. Можеш да дойдеш с мен.

Блейн замълча. Ренд му подаде питието.

— Е, какво ще кажеш?

— Изкарваш всичко прекалено лесно — засмя се Блейн.

— Може би — Ренд отпи една глътка и се отпусна в стола си. — Мога да разбера извънземната част. Това е професионален риск за всеки пътешественик. Но какво общо има звездната машина? Разбира се, ти си бил съучастник на Стоун.

— Ти знаеш, че Стоун е мъртъв.

— Не, не бях чул за това.

Но гласът му не звучеше убедително.

И изведнъж от интонацията на Ренд Блейн интуитивно разбра, че Кърби не се интересува дали Стоун е мъртъв и дали Фин е в града. Всичко беше само заради него. А можеше и да е по-лошо. Може би Ренд беше доволен да разбере, че Стоун е мъртъв, може би до голяма степен одобряваше действията на Фин. Защото монополът на „Фишхуук“ се крепеше на един непаранормален свят, на това, че милионите хора в целия свят бяха принудени да търсят „Фишхуук“, когато искаха да търгуват със звездите. И затова „Фишхуук“ и Ренд, осъзна Блейн с нещо като шок, може би дори с желание гледаха как кръстоносния поход на Фин се движи към своя фатален край.

А ако това беше истина, то можеше ли вместо Фин „Фишхуук“ да е нанесла смъртоносния удар върху Стоун?

Той отблъсна тази мисъл с отвращение, но тя заседна в ума му. Защото ситуацията се оказа много по-сложна от една обикновена борба между Фин и Стоун.

Може би най-добре щеше да е веднага да отрече всякаква връзка със звездната машина, помисли си Блейн. Може би трябваше да отрече още в депото, когато Ренд за пръв път бе споменал за нея. Но ако кажеше истината, ако сега кажеше на Ренд, че не бе имал представа за звездната машина допреди няколко часа, можеше да загуби всякаква възможност за пазарлък. А дори и да му кажеше, Ренд сигурно нямаше да му повярва, защото той все пак беше помогнал на Райли да поправи камиона, който я бе пренесъл през почти цялото разстояние от Мексико до тук.

— Отнело ти е много време да ме догониш — каза Блейн. Може би вече си отхлабил желязната си хватка. Или просто беше удивен?

Ренд се намръщи.

— Ние почти те бяхме изтървали, Шеп. Стигнахме до следите ти в оня град, където без малко щяха да те обесят.

— Ти дори си бил там онази вечер, а?

— Е, не лично аз, но имаше мои хора.

— И щеше да позволиш да ме обесят?

— Ами да ти кажа честно, мненията за това бяха разделени. Но ти сам взе решение...

— Но ако не бях...

— Мисля, че по-скоро щяхме да позволим да те обесят. Естествено, имаше вероятност да ни насочиш към звездната машина, ако те отървем. Но бяхме убедени, че ще можем и сами да си я открием.

Ренд блъсна чашата си в масата и викна:

— Това беше лудост. Да пренасяте такава машина в оня капан за мишки. Защо...

— Много просто — каза Блейн. — И ти прекрасно знаеш отговора. Никой не би бил толкова луд. Ако ти откраднеш нещо ценно, ще го отнесеш възможно най-бързо колкото се може по-далеч...

— Всеки би постъпил така — Ренд видя Блейн да му се усмихва и на свой ред оголи зъби. — Шеп, дай да играем на чисто. Едно време бяхме добри приятели. Може би все още е така.

— Какво искаш да знаеш?

— Само преди малко ти отнесе машината някъде.

Блейн кимна.

— И можеш да я върнеш обратно.

— Не — каза Блейн. — Напълно съм убеден, че не мога. Аз просто... е, просто изиграх шега на един човек.

— Може би на мен?

— Не, на Ламбърт Фин.

— Ти не го харесваш, нали?

— Никога не съм го виждал.

Ренд вдигна бутилката и още веднъж напълни чашите. Изпи половината от съдържанието на своята и се изправи.

— Трябва да тръгна — каза той, поглеждайки часовника си. — Един от купоните на Шарлин. Не бих го изпуснал за нищо на света. Сигурен ли си, че няма да дойдеш? Шарлин ще се радва да те види.

— Не, благодаря. Ще остана тук. Поздрави Фреди от мое име.

— Фреди — каза Ренд — вече не е сред нас. Блейн се изправи и отиде с Ренд до транзото.

Ренд отвори вратата. Вътрешността на машината приличаше на товарен асансьор.

— Жалко — каза Ренд, — че не можем да използваме такива машини в космоса. Щеше да се освободи много човешка енергия.

— Предполагам, че работите над това.

— О, разбира се. Въпросът е само в подобряване на управлението — Той протегна ръка. — До скоро, Шеп. Пак ще се видим.

— Довиждане, Кърби. Не, ако зависеше от мен.

Ренд се усмихна, влезе в машината и затвори вратата. Нямаше никакви мигащи светлини — нищо, което да показва, че транзото е влязло в действие.

И все пак Блейн знаеше, че Кърби Ренд вече се е върнал във „Фишхуук“.

Той се обърна и тръгна обратно към стола си.

Вратата откъм магазина се отвори и Грант влезе в стаята. През рамото му беше праметнато раирано наметало.

— Сега открих това — каза той, — бях забравил за него.

Той вдигна наметалото и го разтърси.

— Не е ли красиво.

Наистина беше. Цялото бе от някаква кожа, която блестеше на огъня, сякаш някой я бе обсипал с малки диаманти. На цвят беше

златисто-жълта с черни ивици, които минаваха диагонално. Приличаше повече на коприна, отколкото на кожа.

— Тук е от години — обясни Грант. — Един човек лагеруваше край реката и ми го поръча. „Фишхуук“ имаше трудности при намирането му, но най-накрая го достави. Както знаете, сър, те винаги успяват.

— Да, зная.

— Но след това мъжът не се появи повече. А кожата бе толкова красива, че не можех да я върна. Оставих я тук, преструвайки се, че някога ще мога да я продам. Никога няма да мога да го направя, разбира се. Струва прекалено много за беден градец като този.

— От какъв материал е?

— Най-топлата, лека и мека кожа на света. Използват я при лагеруване. По-добра е от спален чувал.

— Нямахте нужда — възпротиви се Блейн. — Просто едно одеяло...

— Трябва — настоя Грант. — Ще ми доставите удоволствие, сър. Условията тук са толкова лоши, че чак се срамувам. Нека поне зная, че спите в нещо толкова разкошно...

— Добре — засмя се Блейн и протегна ръка.

— И благодаря.

Грант му подаде наметалото и Блейн го претегли на ръка, като не вярваше, че може да е толкова леко.

— Имам още малко работа — каза агентът.

— Ако не възразявате, ще отида да я довърша. Можете да се разполагате за сън, където пожелаете.

— Вървете — отвърна Блейн. — Първо ще си довърша питието. Не бихте ли изпили едно с мен?

— По-късно. Винаги си сръбвам преди лягане.

— Ще ви оставя бутилката.

— Лека нощ, сър. Ще се видим сутринта. Блейн отново седна на стола си, с наметалото, проснато в скута му. Потупа го с ръка — то беше толкова топло и меко, че оставяше впечатление за живост.

Той вдигна чашата и мързеливо се зае с алкохола, чудейки се на Ренд.

Кърби Ренд беше може би най-опасният човек на Земята, въпреки думите на Стоун за Фин. Ренд беше най-опасната личност —

подъл булдог, копой, който изпълняваше нарежданията на „Фишхуук“ като че бяха свещени заповеди. Нито един враг на „Фишхуук“ не можеше никога да е в безопасност от Ренд. И все пак той не бе настоял Блейн да тръгне с него. Беше отправил просто любезна покана, сякаш само спазваше учтивостта на общуването и не бе показал нито несъгласие, нито явно разочарование при отказа на Блейн. Нито пък бе опитал да употреби сила, макар че това, каза си Блейн, можеше и да се дължи на факта, че не знаеше с какво точно си има работа. При преследването очевидно бе имал много възможности да го хване, както и да разбере, че човекът, когото преследва, разполага със способности, изцяло непознати на „Фишхуук“.

Затова бе действал бавно и предпазливо и се бе прикрил с фалшива небрежност, която обаче не бе заблудила никого. Защото Блейн знаеше, че Ренд не е човек, който се предава.

Блейн бе убеден, че той крие нещо — нещо скрито толкова добре, че въобще не се беше показало.

Нямаше съмнение, че има капан, вече поставен и заложен.

Блейн седеше спокойно на стола и довършваше питието в чашата си.

Може би беше глупаво да остане тук, в Пункта. Може би щеше да е по-добре, ако просто стане и си тръгне. Но това можеше да е именно нещото, което Ренд очакваше от него да направи. Може би капанът беше навън, а не в Пункта. Изглеждаше напълно възможно тази стая да е единственото сигурно място в целия свят за тази нощ.

Той имаше нужда от подслон, но не и от сън. Може би трябваше да остане тук, но не и да заспива. Можеше да легне на пода, увит в наметалото, и да се престори, че спи, а в това време да наблюдава Грант. Ако в тази стая имаше капан, Грант беше този, който щеше да го задейства.

Блейн сложи чашата си на масата до тази на Ренд и премести шишето до тях. Стисна наметалото под мишница и отиде до огъня. Вдигна ръжена и разбута горящите дървета, за да съживи гаснещия огън.

Реши да легне тук, точно до огъня, за да може светлината от него да му е в гръб и да осветява цялата стая.

Внимателно разстла наметалото на пода, свали якето си и го сгъна за възглавница. Събу обувките си и легна върху наметалото. То

беше меко и податливо, почти като матрак, въпреки че не бе толкова плътно. Уви се в него и то плавно се съедини като спален чувал. Създаваше удобство, каквото Блейн не бе изпитвал от момчешките си години, когато се сгушваше в леглото си в студените зимни нощи.

Лежеше и се взираше в мрака към склада, който заобикаляше отделеното за битови нужди пространство. Можеше да различи бледите очертания на варели, бали и кутии. И лежейки там, в тишината, ненарушавана от нищо, освен от случайното изпращяване на огъня, той долови лекия аромат, който изпълваше стаята — неподдаващия се на описание аромат на извънземни предмети. Не беше остра миризма, нито екзотична, нито стряскаща по някакъв начин. Беше миризма, която просто не съществува на Земята. Смесеният аромат на подправки и тъкани, дървесина и храни, както и на всички останали неща, които бяха събрани от звездите. Той знаеше, че това тук е само една малка част, само нещата, сметени за необходими за един от малките пунктове. Но един пункт, който благодарение на транзото, стоящо в ъгъла, разполагаше с огромните ресурси на гигантските складове на „Фишхуук“.

И това беше само една малка част от обмена със звездите — само това, на което можеш да сложиш ръка, това, което можеш да купиш или притежаваш.

А съществуваше и онази по-голяма, невидима, почти неосъзната част от работата на „Фишхуук“ — осигуряването и събирането (а също и натрупването) на идеи и познания, извлечени от дълбините на вселената. В университетите на „Фишхуук“ учени от всички части на света пресяваха тези знания и се стремяха да ги свържат и изучат, както и да ги приложат — в някои случаи. В годините, които предстояха, тези знания и идеи щяха да оформят развитието и евентуалната съдба на цялото човечество.

Но имаше и още нещо. На първо място стояха откритите знания и идеи, но после идваха секретните файлове с теории и факти, държани под ключ или в най-добрия случай разглеждани от заслужаващи най-високо доверие експерти и съвети.

Защото „Фишхуук“ не можеше в името на човечеството, а и заради своите собствени интереси да показва всичко, което бе открила.

Имаше определени нови подходи, философии, идеи, наречете ги, както искате, които, макар и валидни в своите специфични обществени

структури, не бяха човешки в абсолютно никакъв смисъл. Нито пък бяха приложими с каквото и да е въображение към човешката раса и човешкото стойностно възприятие. Имаше и други, които макар да пасваха, трябваше да бъдат внимателно изучени за възможни странични ефекти върху човешкото мислене, преди да бъдат въведени, без значение до каква степен, в човешката култура. Съществуваха и трети вид — такива, които бяха изцяло приемливи, но не можеха да бъдат употребени преди по-малко от примерно век. Това бяха толкова напредничави и революционни идеи, че трябваше да изчакат, докато човешката раса узрее за тях.

Сигурно някъде тук се основаваше част от решението на Стоун да започне своя кръстоносен поход за премахването на монопола на „Фишхуук“, за връщането на правото на паранормалните извън „Фишхуук“ да получат наследството, което им принадлежи.

В това Блейн беше съгласен с него, защото смяташе, че не е справедливо всички резултати на ПК да бъдат вечно прокарвани през строгия контрол на един монопол, който за един век съществуване бе загубил треската на своята вяра и силата на стремежа си към всечовешко благо. „Фишхуук“ бе отдала всички сили в търговската бъркотия, каквато нито едно човешко същество и нито една епоха не бяха познавали преди.

Според всяко правило на честта паракинетиката принадлежеше на самия човек, а не на група хора, нито на корпорация, нито дори на нейните откриватели и техните наследници — защото откриването на ПК, или по-скоро осъзнаването ѝ, без значение с какъв термин го наричаха, не можеше в никакъв случай да бъде дело на един човек или отделна група. ПК бе нещо, чиято същност беше в общото ѝ притежание. Тя бе наистина чисто природно явление — просто по-странна природна даденост, отколкото са например вятърът, дървото или водата.

Зад Блейн изгорелите дърва се разпаднаха с яростен пукот. Той се обърна да ги погледне...

Или по-скоро се опита.

Но не можа.

Имаше нещо нередно.

По един или друг начин наметалото го бе увило твърде здраво.

Той изпъна ръце встрани, за да го разхлаби, но всъщност не можа да ги изпъне и то не се разхлаби.

По-скоро се стегна. Усети го, че се стяга. Ужасен, той се опита да се изправи, да седне.

Не успя.

Наметалото го държеше в нежна, но неподатлива прегръдка.

Беше така успешно обездвижен, сякаш бе вързан с въже. Наметалото, без той да знае, се бе превърнало в усмирителна риза, която го държеше здраво.

Той тихо легна по гръб и усети, че го побиват ледени тръпки. По челото му се стичаше пот и влизаше в очите му.

Защото той беше в капан.

Беше се опасявал от капан.

Беше стоял нащрек.

И все пак по своя собствена воля и без да подозира, той беше затворил капана около себе си.

25.

Ренд беше казал: „Пак ще се срещнем“, когато се сбогуваше и влизаше в транзото. В гласа му се усещаше задоволство и увереност. Имал е причини за това, горчиво си помисли Блейн. Беше планирал всичко. Знаел е точно какво ще се случи и е предвидил абсолютно всичко — използвайки единствения начин да залови човек, от когото донякъде се бои, тъй като не знае какво може да очаква.

Блейн лежеше проснат на пода, обездвижен от увитото около него наметало — макар че всъщност това не беше наметало. Най-вероятно беше едно от онези странни открития, които „Фишхуук“ бе счела да запази скрити и да използва за свои собствени цели. Предвиждайки, без съмнение, че за този предмет могат да се намерят някои уникални приложения.

Блейн претърси паметта си, но там нямаше нищо — нищо, което дори да подсказва за нещо подобно, за тази може би паразитна форма на живот, която може вечно да лежи отпуснато като наметало, но която се събужда за хищното си съществуване, когато се докосне до нещо топло и живо.

Сега го беше пипнала и може би след малко щеше да започне да се храни с него или каквото друго реши. Той знаеше, че е безполезно да се бори, защото при всяко движение на тялото му това нещо около него само щеше да се затяга.

Отново затърси в паметта си някаква следа за това нещо, но успя да открие само едно място — да види едно място, една мрачна, намираща се в безпорядък планета с объркана плетеница от растителност и странни обитатели, които плющяха, пълзяха и се тътреха. Видяно неясно през мъглите от спомени, мястото вдъхваше ужас, но най-стряскаща беше почти пълната увереност, че макар да го откри, той няма никакъв спомен за това място. Никога не го беше посещавал и не бе говорил с някой, който го е посетил. Можеше да е нещо, което бе взел от димензиното — от някой момент на почивка

преди много години, — заровено дълбоко в паметта му и неподозирано до този момент.

Картината ставаше все по-ясна и светла, като че ли някъде в мозъка му някой изтриваше обектива, за да получи по-ясен образ. Сега той можеше да види в смразяващи разсъдъка детайли формата на живот, която обитаваше хаотичната джунгла. Тя беше отвратителна и ужасяваща, придвижваше се с пълзене и от нея лъхаше една заучена, хладна жестокост — жестокостта на невежеството и незачитането, създадена само от примитивен глад и примитивна омраза.

Блейн лежеше вцепенен от ужаса на това място, защото му се струваше, че всъщност е там, че част от него лежи на пода пред камината, а останалата част съвсем реално е сред гнусната джунгла.

Стори му се, че чу шум, че останалата част от него чу шум и пак тя погледна нагоре към нещо, подобно на дърво, макар и твърде чепато, бодливо и противно, за да прилича на нормално дърво. На един от клоните му той видя наметалото с блестящия по него пръснат диамантен прах, готово да се хвърли върху него.

Той изкрещя или му се стори, че крещи, и планетата с нейните обитатели изчезна, сякаш ръката в ума му бе преместила обектива в друга посока.

Блейн отново беше до камината. Беше се върнал в склада, с транзото, изправено в ъгъла. Вратата, водеща към магазина, се отвори и Грант влезе.

— Мистър Блейн — каза той тихо. — Мистър Блейн, буден ли сте? Блейн не отговори.

— Очите ви са отворени, мистър Блейн. Има ли ви нещо?

— Не, нищо — каза Блейн. — Просто лежах и размишлявах.

— Хубави неща ли си мислехте, мистър Блейн?

— Да, наистина. Много хубави.

Грант бавно се прокрадна напред, сякаш дебнеше нещо. Стигна до масата и взе бутилката. Вдигна я и отпи, след това я остави обратно.

— Мистър Блейн, защо не станете? Можем да поприказваме и да изпием още една-две чашки. Не разговарям с много хора. Идват тук и пазаруват, но не говорят с мен, поне не повече от необходимото.

— Не, благодаря. Чувствам се съвсем удобно.

Грант седна на един от столовете пред камината и каза:

— Срамота е, че не се върнахте във „Фишхуук“ с мистър Ренд. „Фишхуук“ е толкова интересно място.

— Напълно сте прав — отвърна Блейн почти машинално, без да му обръща особено внимание.

Защото сега той разбра — разбра откъде се е сдобил с онзи спомен, откъде е взел менталната картина на онази друга картина. Бе го получил от картотеката на Розовото. Самият той, разбира се, никога не бе посещавал планетата, но Розовото бе ходило там.

В спомена се съдържаше повече от вълшебния образ на мястото. Имаше още и файл с информация за планетата и живота на нея. Но твърде объркана, без да е още подредена и много трудно достижима.

Грант се хилеше на стола си. Протегна се и потупа с пръсти наметалото. То издаде звук като заглушен барабан.

— Е, харесва ли ви, мистър Блейн?

— Ще разбереш, когато те докопам.

Грант стана от стола и се върна при масата, като подигравателно обиколи проснатия на земята Блейн. Взе бутилката и отпи още една глътка.

— Няма да ме докопаш, защото само след минутка ще те хвърля в транзото и ще те върна във „Фишхуук“.

Отпи отново, след което остави бутилката на масата и продължи:

— Не зная какво си извършил. Не зная защо те преследват, но изпълнявам заповедта.

Пак вдигна бутилката, но размисли и я тласна обратно към центъра на масата. После се доближи до камината и се изправи над Блейн.

Появи се друга картина, от друга планета, където някакво същество вървеше по нещо като път. Съществото не приличаше на нищо, което Блейн бе срещал преди. Наподобяваше ходещ кактус, но не беше кактус, а едва ли беше изобщо някакво растение. Но нито съществото, нито пътят бяха от някакво значение. Най-важното бе, че дузина наметала следваха съществото по петите, подскачайки странно по това, което можеше да е път.

Ловни кучета, помисли си Блейн. Кактусът бе ловецът, а наметалата бяха неговите кучета. Или пък беше трапер и това бяха неговите капани.

Опитомени наметала, може би взети от някой космически търговец и достатъчно устойчиви на звездната радиация, за да бъдат донесени на тази планета и използвани за нещо полезно.

Може би наметалото, което го бе омотало в момента, е било открито и докарано във „Фишхуук“ точно от тази планета.

В ума му витаеше и нещо друго — нещо като фраза, може би на езика на кактуса. Беше му абсолютно непозната, езикът му доста се измъчи при произнасянето ѝ. Звучеше съвсем безсмислено. Но докато Грант се навеждаше над него, Блейн извика фразата с цяло гърло.

При вика му наметалото се разхлаби и вече не го държеше. Блейн се търкулна към краката на мъжа, който се навеждаше към него, извъртайки рязко тялото си.

Грант се препъна и падна с лице към пода, ръмжейки от ярост. Блейн запълзя на колена и лакти, освободи се от тялото на агента и скочи на крака.

Грант се вдигна от земята. От носа му бавно закапа кръв. Кокалчетата на едната му ръка също кървяха на местата, където ги беше одрал.

Той бързо пристъпи напред, а лицето му се разкриви от двоен страх — страхът от човека, успял да се освободи от наметалото, и страхът, че е провалил задачата си.

После се втурна към Блейн с приведена глава и изпънати напред ръце. Беше едър и силен и беше тласкан от крайно отчаяние, което го правеше двойно по-опасен, тъй като нямаше да мисли за рисковете, на които се излага.

Блейн се завъртя, но не достатъчно. Една от протегнатите ръце на Грант го докопа за рамото, хлъзна се по него, пръстите задрачиха яростно и се заключиха около крайчеца на ризата на Блейн. Платът за миг устоя, след което се сцепи и разкъса с тихо пращане.

Грант се изви, после отново се хвърли напред, а в гърлото му се надигаше ръмжене. Блейн, със здраво забити в пода пети, бързо изпъна юмрука си и почувства сътресението при сблъсъка му с кост и плът, долови потреперването на тялото на Грант, докато едрият мъж се люшпа назад.

Блейн удари отново и отново, чувствайки ръката си като механичен чук от лакътя надолу. Ударите разтърсваха и отблъскваха Грант назад неумолимо и безмилостно.

Макар че бе ядосан, водеше го не гняв, нито страх или злоба, а простата и ясна логика, че това е единственият му шанс, че трябва да довърши мъжа пред себе си, ако не иска сам да пострада.

Беше нанесъл един силен и точен удар и сега не трябваше да спира. Тъй като не беше кой знае колко як бияч, щеше да загуби всичко, ако позволеше на Грант да възвърне равновесието си, ако му дадеше възможност отново да атакува или дори да нанесе единствен удар.

Грант беше гроги от ударите и махаше слепешком ръце из въздуха, клатушкайки се напред-назад. Уверено и безпощадно Блейн се прицели в брадичката му.

Ударът му избумка кухо и главата на Грант се отметна назад. Тялото му се отпусна и той се плъосна на пода като парцалена кукла.

Блейн отпусна ръце. Усети паренето но местата, където бе разранил кокалчетата на ръцете си, и приглушената, тъпа болка в мускулите.

Обзе го лека изненада — че е успял да направи такова нещо; че той, със собствените си два юмука, бе превърнал едрия мъжага в отпусната кървава купчина.

Беше нанесъл първия точен удар, а това си беше чисто и просто късмет. Беше открил ключа, отварящ наметалото, а дали и това не беше късмет?

Замисли се и разбра, че това не е било късмет, а резултат на полезната и пълна информация от картотеката, вложена в мозъка му от отдалеченото на пет хиляди светлинни години същество. Фразата просто е била команда за наметалото да пусне това, което е хванало. Преди време, при менталните си скитания из невъобразими местности, Розовото е събирало значително количество информация за кактусовия народ. И от тази удивителна купчина с най-различни факти невероятно пронизателният мозък, принадлежащ на човешкия индивид, бе успял да подбере точно този, който в дадения момент бе означавал оцеляване.

Блейн стоеше и се взираше в Грант. Той не помръдваше.

Какво да правя сега, запитва се Блейн.

Разбира се, трябваше да се измъкне от това място по най-бързия възможен начин. Защото всеки момент от транзото можеше да се появи

някой от „Фишхуук“, чудейки се защо той още не е доставен — прилежно опакован и смирен.

Трябваше отново да бяга, помисли си Блейн с горчивина. Бягството беше единственото, с което можеше да се справи наистина добре. Вече бягаше от седмици, но край така и не се виждаше.

Той знаеше, че някой ден ще трябва да спре. Някъде трябваше да се изправи срещу преследвачите си, ако не за друго, то поне за да спаси самоуважението си.

Но времето за това още не бе дошло. Тази нощ той отново щеше да побегне, но този път щеше да бяга с цел. Тази нощ щеше да спечели нещо от бягството си.

Обърна се да вземе бутилката от масата и се натъкна на пълзящото по пода наметало. Яростно го срита и то немощно се сви в ъгъла до камината.

Блейн грабна бутилката в ръка и отиде до купчината стоки, подредени в склада. Откри една бала, опипа я и установи, че съдържанието ѝ е меко и сухо. Изля отгоре ѝ остатъка от бутилката и я хвърли в стаята.

После взе с ръжена няколко въглена от камината и ги хвърли върху напоената с алкохол стока.

Малки сини пламъчета заблизаха балата, като постепенно се разрастваха с прашене.

Блейн знаеше, че това е достатъчно.

След около пет минути цялото място щеше да е в пламъци. Складът щеше да се превърне в пещ. Транзото щеше да се стопи и връзката с „Фишхуук“ щеше да изчезне.

Той се наведе и сграбчи ръката на Грант. Повлече го към вратата. Отвори я и го изнесе навън, на около тридесет фута от сградата.

Грант простена, опита се да се изправи и отново припадна. Блейн се наведе и го отдалечи на още около десет фута, след което го пусна. Грант измуча и се загърчи, но беше твърде смазан, за да се изправи.

Блейн спря за момент и погледна назад. С голямо задоволство откри, че прозорците на Търговския пункт грееха с червенината на бумтящия огън.

Блейн се обърна и бавно се отдалечи по алеята.

Сега, каза си той, е идеалният момент да се обади на Фин. Само след малко градът ще разбере за пожара, а полицията ще е твърде

заета, за да се занимава с някакъв човек на улицата, който нарушава полицейския час.

26.

Група хора стояха на стълбите пред хотела и гледаха към пожара, който бушуваше в нощното небе само на две преки разстояние. Не обърнаха никакво внимание на Блейн. Наоколо не се виждаше и полиция.

— Пак е работа на ония реформатори — каза един човек.

Друг до него кимна.

— Да се чудиш как им работят мозъците. През деня ходят да търгуват там, а през нощта се промъкват и подпалват пункта.

— Кълна се — каза първият, — че не разбирам защо „Фишхуук“ ги търпи. Не трябва да стои със скръстени ръце.

— Във „Фишхуук“ не им пука. Прекарах пет години там и да знаеш — мястото е доста странно.

Репортери, помисли Блейн. Хотелът е тъпкан с журналисти, дошли да отразяват утрешната реч на Фин. Погледна към мъжа, прекарал пет години във „Фишхуук“, но не го позна.

Блейн се качи по стълбите и влезе в празното фойе. Пъхна юмруците си в джобовете на якето, за да не види някой подутите му и окървавени кокалчета.

Хотелът беше стар, а мебелите във фойето не бяха сменяни от години. Мястото беше овехтяло и старомодно и издаваше слабата неприятна миризма на много хора, прекарвали кратки часове под покрива му.

Няколко души бяха насядали тук-там, четяха вестници или просто гледаха с притеснено изражение наоколо.

Блейн хвърли поглед към часовника над рецепцията и видя, че е 11:30.

После се насочи към асансьора.

— Шеп!

Блейн рязко се извърна.

Един мъж се бе надигнал от голямо кожено кресло и прекосяваше фойето към него.

Блейн го изчака да се приближи, а в това време по гърба му сякаш лазеха насекоми с малките си крачка.

Мъжът протегна ръка.

Блейн извади десницата от джоба си и му я показа.

— Паднах. Препънах се в тъмното. Човекът погледна ръката му и отвърна:

— Най-добре е да я измиеш.

— Това и смятам да направя.

— Позна ме, нали? Казвам се Боб Колинс. Срещали сме се няколко пъти във „Фишхуук“. В бара „Червения призрак“.

— Да, разбира се — каза смутено Блейн. — Сега се сетих. Просто не те познах веднага. Как си?

— Горе-долу. Жалко, че ме изтеглиха от „Фишхуук“, но човек все се натъква на разни спънки в тоя вестникарски бизнес.

— Тук си заради Фин, така ли? Колинс кимна и попита:

— А ти?

— Качвам се, за да се срещна с него.

— Ще си късметлия, ако успееш. Той е в 210 стая. Една горила седи точно пред вратата му.

— Мисля, че ще пожелае да се срещнем.

Колинс вирна глава.

— Чух, че си духнал. Но явно са били клюки.

— Правилно си чул.

— Не изглеждаш много добре — каза Колинс. — Не се обиждай, но имам няколко долара в повече...

Блейн се засмя.

— Може би ще приемеш поне едно питие?

— Не. Бързам да се срещна с Фин.

— С него ли си?

— Не точно...

— Виж, Шеп, ние бяхме добри познати във „Фишхуук“. Би ли ми казал какво знаеш? Каквото и да е. Ако се справя добре с този репортаж, могат и да ме върнат във „Фишхуук“. А това е най-голямото ми желание.

Блейн поклати глава.

— Виж, Шеп, носят се какви ли не слухове. Някакъв камион бил изскочил от пътя по-надолу край реката. В него имало нещо, нещо

много важно за Фин. Намекнал е това на пресата. Щял да ни покаже нещо сензационно. Искал да го видим. Говори се, че било звездна машина. Кажете ми, Шеп, може ли да бъде звездна машина? Никой не е сигурен.

— Не зная нищо.

Колинс се приближи до него, а гласът му се снижи до шепот:

— Това е много важно, Шеп. Ако Фин успее да го направи. Той мисли, че разполага със средство, което ще премахне паранормалниците — всеки от тях, както и въобще схващането за ПК. Знаеш, че е работил над това години. По доста противен начин, разбира се, но от години именно това е неговата цел. Проповядвал е омраза навсякъде из страната. Той е първокласен създател на фанатици. Нуждае се само от този номер, за да успее. Ако сега се справи, целият свят ще заиграе по свирката му. Ако успее, светът ще си затвори очите за начина, по който е успял. Всички ще изскочат от къщите си с вой, жадни за кръвта на паранормалниците.

— Забравяш, че и аз съм паранормалник.

— Едно време и Фин е бил.

— Има твърде много омраза — уморено каза Блейн. — Твърде много пренебрежение. Реформаторите наричат паранормалните хора „паранормалници“, а паранормалниците наричат реформаторите „рифъри“. А на теб не ти пука. Не те интересува какво става и какво ще става. Няма да излезеш и да преследваш някого до смърт. Но ще пишеш за това. Ще размажеш кръвта по страниците. Без да те интересува откъде е дошла, а просто защото е кръв.

— За Бога, Шеп...

— Затова ще ти кажа нещо. Можеш да напишеш, че Фин няма какво да покаже, нито какво да говори. Можеш да напишеш още, че е уплашен, че се е провалил...

— Шеп, ти ми се подиграваш!

— Той няма да се осмели да ви покаже това, с което разполага.

— Ас какво разполага?

— С нещо, което ако покаже, ще излезе пълен глупак. Казвам ти, няма да се осмели да го покаже. Утре сутринта Ламбърт Фин ще е най-уплашеният човек на света.

— Не мога да напиша това. Знаеш, че не мога...

— Утре по обед — каза му Блейн — всички ще са го написали. Ако започнеш сега, ще успееш за късните сутрешни издания. Ще направиш световна сензация, ако имаш куража да го напишеш.

— Будалкаш ли ме? Не ме ли...

— Помисли си добре — каза Блейн. — Това е истина, всяка думичка е истина. Ти решаваш. А сега трябва да тръгвам.

Колинс се поколеба, после каза:

— Благодаря ти, Шеп. Ужасно съм ти благодарен.

Блейн го остави, мина покрай асансьора и се заизкачва по стълбите.

Изкачи се на втория етаж и там, в края на левия коридор, един мъж седеше на облегал до стената стол.

Блейн уверено тръгна по коридора. Когато се приближи, пазачът килна стола си напред и се изправи, слагайки ръка на гърдите му.

— Почакайте, мистър.

— Трябва спешно да видя Фин.

— Той не желае да се среща с никого.

— Бихте ли му предали съобщение?

— Не и в този час, мистър.

— Кажете му, че идвам от името на Стоун.

— Но Стоун...

— Само му предайте това, което ви казах. Мъжът стоеше нерешително. После отпусна ръка и каза:

— Чакайте тук. Ще вляза да го попитам. И не опитвайте никакви номера.

— Добре. Ще почакам.

Блейн зачака, чудейки се дали постъпва разумно. В полутъмния, смърдящ коридор той изпита най-древното съмнение, породено от страха. Може би просто трябваше да се обърне и бързо да се отдалечи.

Мъжът излезе.

— Стойте неподвижно — каза той. — Трябва да ви претърся.

Опитните ръце опипаха Блейн, търсейки пистолет или нож. После горилата кимна удовлетворено:

— Чист сте. Можете да влезете. Аз ще стоя до вратата.

— Разбирам — отвърна Блейн.

Пазачът отвори вратата и Блейн влезе в апартамента. Пред него беше дневната, а в дъното се виждаше и спалнята.

В стаята имаше бюро, а зад него стоеше прав един човек. Беше облечен в черен костюм с бяло шалче около врата и беше доста висок. Имаше продълговато и костеливо лице, напомнящо за измършавял кон, но излъчваше някаква строга, неумолима решителност, която плашеше.

Блейн уверено тръгна напред и спря до бюрото с думите:

— Вие сте Фин.

— Ламбърт Фин — отвърна мъжът с кухия тон на опитен оратор, който не престава да бъде такъв дори когато си почива.

Блейн измъкна ръцете от джобовете си и ги подпря на бюрото. Видя, че Фин гледа към кръвта и мръсотията.

— Вашето име е Шепърд Блейн — продължи Фин — и аз знам всичко за вас.

— Включително и че възнамерявам да ви убия някой ден?

— Включително и това. Или поне имам подобно подозрение.

— Но това със сигурност няма да стане тази вечер — каза Блейн, — защото искам да видя лицето ви утре. Искам да видя дали ще понесете спокойно провала си.

— И затова ли пожелахте да ме видите? Това ли имахте да ми кажете?

— Звучи смешно, но сега не мога да се сетя за някаква друга причина. Всъщност не мога да ви кажа защо дойдох.

— За да предложите сделка, може би?

— Не съм и помислял за това. Няма нищо, което вие да можете да ми дадете.

— Може би не, мистър Блейн. Но вие имате какво да ми дадете. Нещо, за което бих платил превъзходно.

Блейн безмълвно се втренчи в него.

— Вие сте участвали в онази работа с машината. Можете да ми осигурите целите и мотивите. Можете да свържете отделните парчета. Да ми разкажете цялата история. Ще бъде добро доказателство.

Блейн се изсмя.

— Вече ме бяхте хванали веднъж. И ме оставихте да се измъкна.

— Заради онзи хленчещ доктор — разгневи се Фин. — Беше притеснен да не се вдигне шум и болницата му да не придобие лоша известност.

— Трябва да подбирате хората си по-добре, Фин.

— Не ми отговорихте — изръмжа той.

— За сделката ли? Ще ви излезе скъпо. Ужасно скъпо.

— Готов съм да платя. А вие се нуждаете от пари. Бягате с празни ръце, а „Фишхуук“ е по петите ви.

— Само преди час — каза му Блейн — от „Фишхуук“ ме бяха овързали, за да ме премахнат.

— Значи сте се отгървал — кимна Фин. — Може би ще се измъкнете и следващия път. И последващия. Но „Фишхуук“ никога не се предава. При това положение вие нямате шанс.

— Конкретно за мен ли говорите? Или по принцип? А самият вие?

— Конкретно за вас. Познавате ли някоя си Хариет Куимби?

— Доста добре.

— Тя — каза Фин с равен глас — е шпионин на „Фишхуук“.

— Вие сте съвсем луд! — викна Блейн.

— Спрете и помислете. Смятам, че ще се съгласите.

Те стояха и се гледаха един друг през бюрото, а тишината беше като трето присъствие в стаята.

Една ярка мисъл се надигна в ума на Блейн: защо да не го убие сега?

Щеше да се справи лесно. Съвсем просто беше човек да намрази Ламбърт Фин. Не само по принцип, но и лично, до мозъка на костите му.

Само трябваше да се замисли за омразата, която се носеше по страната. Само трябваше да затвори очи и да види бавно извъръцащото се тяло, наполовина скрито от листата; и напуснатият лагер с набучените колчета за навес и рибата за вечеря в тигана; и опушеният от огъня комин, насочен към небето.

Блейн леко повдигна ръце, но отново ги сложи на бюрото.

И после направи нещо съвсем неволно, без да го бе обмислял и планирал нито за секунда. И още докато го правеше, разбра, че го прави не той самият, а съществото, криещо се в мозъка му.

Защото той не можеше да го направи. Не можеше дори да си помисли за това. Нито едно човешко същество не можеше.

Блейн каза съвсем спокойно:

— Ще разменя ума си с твоя.

27.

Луната се бе вдигнала високо над възвишенията, които заобикаляха речната долина, а нейде там една противна кукумявка бухаше и сякаш се подхилкваше. Хихикането на кукумявката се разнасяше отчетливо в резливия нощен въздух, който загатваше за приближаващите зимни студове.

Блейн спря в края на горичката от тънки кедри, които покриваха земята, подобни на разрешени и приведени старци, и напрегнато се ослуша. Не се чуваше нищо освен хихикането на кукумявката и тихият шум на листата, които още не се бяха отронили от дърветата по хълма. Както и още един, но толкова слаб шум, че Блейн не бе сигурен дали наистина го чува — далечното ромолене на могъщата река, която упорито течеше сред осветените от луната възвишения.

Той се наведе, клекна ниско до земята, криейки се в сянката на приведените кедри, и отново си каза, че никой не го следва, никой не върви след него. Нито „Фишхуук“, тъй като с подпалването на пункта пътят му временно бе отрязан, нито Ламбърт Фин, защото точно в момента той би бил последният човек, който да го преследва.

Блейн без ни най-малко съжаление си спомни изражението в очите на Фин, след като размени част от ума си с неговия — стъкления поглед, разкриващ ужаса от това нагло поругаване, от това неизбежно оскверняване на могъщия проповедник и пророк, прикрил омразата си с мантия, която не бе изцяло религиозна, но бе толкова близо до религия, колкото Фин се бе осмелил да я създаде.

— Какво направи?! — бе викнал той, вкаменен от ужас. — Какво направи от мен?

Беше доловил хапещия хлад и извънземната страховита нечовечност на размяната. Бе вкусил омразата, идваща от Блейн.

— Същество! — бе отвърнал Блейн. — Ти вече си просто едно странно същество. Вече не си Фин. Сега ти си само отчасти човек. Част от мен и част от нещо, което срещнах на пет хиляди светлинни години отук. Искрено се надявам, че това ще те смачка.

Фин бе отворил уста и после я бе хлопнал като капан.

— Сега трябва да си тръгвам — беше продължил да му говори Блейн — и за да няма недоразумения, ти ще дойдеш с мен. С ръка на рамото, сякаш сме отдавнашни познати, срещнали се след дълга раздяла. Ще ми говориш като на стар приятел, защото ако не го направиш, ще успея да разглася какво точно представляваш. Фин се бе поколебал.

— Точно какво си — бе повторил Блейн. — И всички онези репортери ще чуят всяка моя дума.

Това се бе оказало достатъчно — дори повече от достатъчно — за Фин.

Той беше човек, който не можеше да си позволи да бъде замесен в някаква магьосническа история, дори и тя да беше самата истина. Той беше символ на праволинейния, непреклонен реформатор с каменното лице, който считаше себе си за пазител на нравствените стойности на цялата човешка раса и с него не трябваше да се свързва дори намек на скандал. За него не трябваше да се носи дори шепот на подозрение.

Така те двамата ръка за ръка бяха минали по коридора, по стълбите и през фойето, покрай журналистите, които ги наблюдаваха как се отдалечават.

Бяха тръгнали надолу по улицата, докато пунктът все още гореше в нощното небе. Бяха вървели по тротоара, сякаш се отдалечаваха, за да си разменят на спокойствие някаква важна информация.

После Блейн се бе шумгнал в някаква пресечка и бе побягнал на изток към възвишенията край реката.

И ето, помисли си той, че отново бягаше без никакъв план — просто още едно бягство. Все пак в промеждутъка между бягствата бе нанесъл един-два удара. Бе спрял Фин. Бе провалил ужасяващия му опит да разкрие „вероломството“ на паранормалниците и „опасността“, криеща се в тях. Бе объркал един разум, който, независимо какво щеше да прави Фин отгук-нататък, вече никога нямаше да е толкова ограничен и маниакално егоистичен, колкото бе досега.

Той продължаваше да се ослушва, но нощта бе тиха с изключение на реката, кукумявката и шумоленето на листата.

Блейн бавно се изправи на крака и в този миг чу друг звук, някакъв вой, който навяваше и представата за остри зъби. За секунда той остана като парализиран. Воят бе докоснал струните на несъзнателен страх, наследен от вековете. Страхът идваше от онези дни, когато човекът бе живял под непрекъснатата уплаха дори и от нощта.

Това бе куче, каза си той, а може би прериен вълк. Върколаци не съществуваха. Знаеше, че няма върколаци.

И все пак не можеше да се пребори с инстинктивното усещане, че трябва да бяга — лудешки, без да мисли, търсейки някакъв подслон срещу неясната опасност, промъкваща се в лунната светлина.

Стоеше напрегнат, чакащ отново да чуе воя, но той не се повтори. Тялото му се поотпусна, мускулите и нервите му се отхлабиха и той отново дойде на себе си.

Осъзна, че ако беше повярвал дори само наполовина, щеше да побегне. Беше съвсем просто — първо да повярваш, после да побегнеш. Именно това правеше хора като Фин толкова опасни. Те въздействаха върху човешкия инстинкт. Инстинктът на страха и следващата го омраза.

Той излезе от кедровата горичка и внимателно се заизкачва по възвишението. Беше разбрал, че повърхността е доста измамна на лунна светлина. Имаше полускрити камъни, които се търкулваха под краката. Имаше невидими дупки и неравности.

Отново се замисли за единственото, което го притесняваше — което не му бе дало покой от мига, в който бе разговарял с Фин.

Фин бе казал, че Хариет Куимби е шпионин на „Фишхуук“

Но това, разбира се, беше лъжа, защото именно Хариет му бе помогнала да избяга от „Фишхуук“.

И все пак — тя бе с него в онзи град, където без малко не го обесиха. Беше с него, когато Стоун беше убит. Беше с него и когато отиде в депото и Ренд го залови.

Опита се да пропъди тези мисли надълбоко в съзнанието си, но те не се задържаха там. Пропълзяха отново навън, за да го измъчват.

Беше смешно. Хариет не беше шпионин. Тя беше опитна репортерка и невероятно добър другар, беше хладнокръвна, способна и твърда. Блейн си призна, че би могла да бъде отличен шпионин, стига да поиска, но това беше чуждо на природата ѝ. У нея нямаше подлост.

Хълмът се прекъсваше от стръмен пролом, който се спускаше към реката, а на самия му ръб растеше малка група разкривени дръвчета.

Блейн заобиколи горичката и седна на земята.

Под него се виеше реката, чиито черни води бяха покрити на места със сребро. Далечната речна долина бе дори по-черна от самата река, докато височините маршируваха от двете ѝ страни пред погледа му като сребристи, прегърбени призраци.

Кукумявката беше замлъкнала, но ромонът на реката се бе усилил и ако човек се заслушаше внимателно, можеше да чуе как водата бълбука по пясъка и си проправя път през дървото, рухнало от брега и крепящо се със закотвени в почвата корени и потопена във водата корона.

Блейн реши, че мястото е добро за прекарване на нощта. Нямаше завивка или одеяло, но дърветата щяха да го подслонят и скрият. И щеше да е в по-голяма безопасност, отколкото там, където бе прекарал деня.

Пропълзя назад в храсталака, който растеше под дърветата, и си утъпка скривалището. Премести един-два камъка, изхвърли един паднал клон, пипнешком събра купчина листа в тъмнината и едва тогава се сети за опасността от гърмящи змии. Но реши, че за повечето от тях вече бе твърде студено.

Сви се на топка върху купа листа, но се оказа, че не е чак толкова удобно, колкото се бе надявал. Все пак търпеше се, пък и нямаше да прекара много време тук. Слънцето скоро щеше да се покаже.

Лежеше тихо в мрака, а случилото се през изминалия ден се завъртя в съзнанието му — едно умствено обобщение, което той безуспешно се опита да прекъсне.

Безкрайните макари от случки и впечатления се развиваха неумолимо и стряскаха с нереалността си, подобно на спомени, идващи в леглото на смъртник.

Само ако можеше да ги спре по някакъв начин, ако можеше да помисли за нещо друго...

И наистина имаше нещо друго — умът на Ламбърт Фин.

Блейн внимателно навлезе в него и се сблъска с една безмилостна плетеница от омраза, страх и злокобни планове, която се извиваше като купчина червеи. А в центъра на тази маса беше

абсолютният ужас — ужасът от онази друга планета, която бе превърнала този човек в крещящия маниак, слязъл от звездната си машина с тракащи зъби, облещени очи и сгърчени пръсти.

Беше отвратително, отблъскващо. Беше мрачно и сурово. Беше всичко, противоположно на човечността. Умът на Фин ломотеше, квичеше и виеше. Люлееше се като мъртвешка глава, нямаше чистота и яснота, не се различаваха детайли. Този ум създаваше непреодолимото усещане за бездънно зло.

Блейн се отдръпна с писък, който избухна в ума му, и сърцевината на ужаса бе изтрита.

Но тогава се появи друга мисъл — противоречива и убягваща.

Мисълта за Халоуийн.

Блейн я залови по-здраво, борейки се да не позволи на сърцевината на ужаса да се включи към безкрайната поредица от мисли.

Халоуийн — меката октомврийска нощ с малките вихрушки от листа над улицата. Уличните лампи, пълната луна, надвиснала над оголените върхари на дърветата — по-голяма отвсякога, сякаш приближила се да погледа веселието. Високите, пискливи детски гласове звъняха из улиците, а непрестанното топуркане на малки бягащи крачета идваше от веселите обиколки на градинките, където „духчета“ пицяха от удоволствие или си подвикваха едни на други. Светлините над вратите бяха запалени в сърдечна покана за маскираните като призречета, дребосъци и забулените фигури идваха и си отиваха, стиснали торби, които постепенно ставаха все по-големи и по-тежки.

Блейн можеше да си спомни всичко с подробности. Сякаш беше едва вчера, когато самият той бе щастливо дете, тичащо из града. Но всъщност, помисли си той, това беше доста отдавна.

Беше преди ужасът да бе нараснал и да се бе усилил. Беше, когато магията носеше забавление и Халоуийн беше празник. И родителите не се бояха да пускат децата си навън през нощта.

Днес подобен Халоуийн беше немислим. Сега на този ден вратите се заключваха два пъти, комините се запушваха, а по гредите над вратите се заковаха всесилните шестоъгълни знаци.

За съжаление всичко се промени, помисли си той. А беше толкова забавно. Като в онази нощ, когато той и Чарли Джоунс бяха

поставили бомбичка на прозореца на старчето Чандлър и човечецът бе изскочил с рев на престорен гняв и пушка в ръка. Те бяха побягнали с такава скорост, че за малко щяха да се прекатурят в помийната яма на семейство Люис.

Сега обаче бе настанало новото време. И това ново време го бе завладяло така, че той не можеше да мисли за нищо друго.

28.

Събуди се изтръпнал, замръзнал и объркан. Не помнеше къде се намира. Клоните се преплитаха над главата му и не приличаха на нищо, което бе виждал преди. Тялото го болеше от твърдата земя и студа, а Блейн гледаше клоните и постепенно започна да осъзнава кой е и къде е.

А и защо.

Мисълта за Халоуийн също я имаше. Той рязко се надигна и удари главата си в клоните.

Беше разбрал нещо повече от мисълта за Халоуийн.

Осъзна заговора за Халоуийн.

Седеше премръзнал, а вътре в него бушуваха ярост и страх.

Беше толкова сатанинско и толкова просто — план, типичен за човек като Ламбърт Фин.

План, който не трябваше да бъде оставен да се реализира. Защото ако той се осъществеше, щеше да се надигне нов прилив на омраза към паранормалниците и след като яростната реакция свършеше своето, щяха да се появят нови ограничаващи закони. Всъщност от тях можеше и да не се появи нужда, тъй като планът можеше да даде тласък на такова масово клане, което да премахне хиляди паранормалници. План като този за Халоуийн би могъл да премине в буря от обществена ярост, а светът познаваше доста подобни случаи.

Блейн знаеше, че има само една възможност.

Трябваше да се добере до Хамилтън, защото това беше най-близкото място, където можеше да получи помощ. Жителите на Хамилтън със сигурност щяха да му помогнат, защото ако планът се осъществеше, градът и населението му щяха да изчезнат.

А Халоуийн, ако не грешеше, беше вдругиден. Ако тръгнеше сега, разполагаше само с два дни, за да осуети заговора.

Изпълзя от храсталака и видя, че слънцето се подава над източните хълмове. Въздухът бе остър и чист, а склонът на

възвишението се спускаше полегато през галената от слънцето трева до тъмните води на реката. Той потрепера от утринния хлад и потри длани една в друга, опитвайки се да се стопли.

Хамилтън трябваше да е на север по реката, защото мотелът „Плейнсман“ се намираше по пътя на север от Белмонт, а оттам до Хамилтън имаше само една-две мили.

Той се запуска по склона и движението прогони студа от тялото му. Издигащото се слънце сякаш набираше сили и лъчите му носеха повече топлина.

Блейн достигна един пясъчен нос, който се вклиняваше в реката, и тръгна по него. Водата бе мътна от пясък и тиня и яростно клокочеше, докато течеше край ръба на пясъчната ивица.

Приблужи се до края на носа и клекна. Потопи шепите си и загреба малко вода, в която се вихреха дребни песъчинки. Вдигна ръце към лицето си и отпи — водата имаше вкус на разтворена глина. Когато затвори уста, по зъбите му изскърца пясък.

Но все пак беше вода, влага. Отново потопи ръце и отпи. Водата се оттичаше през пръстите му, без значение колко здраво ги бе стиснал, и за гърлото му оставаше съвсем малко.

Клекнал в тишината на утрото, той почувства такава самота и спокойствие, сякаш този ден бе първият от сътворението на света. Сякаш земята лежеше нова и чиста и още не бе имало време да се създаде историята от грижи, алчност и всички други отрови за човешката раса.

Някакъв плясък наруши тишината и той бързо се изправи на крака. Не се виждаше нищо — нито на брега, нито в реката, нито на обраслото с върби островче, което се намираше точно пред пясъчния нос. Животно е, помисли си Блейн. Норка или ондатра, видра или бобър, или може би риба.

Плясъкът се чу отново, иззад острова се подаде лодка и се насочи към носа. На кърмата ѝ седеше загърнат с пелерина човек, който гребеше по особен начин. Носът на лодката стърчеше високо над водата поради тежестта на човека и на прикрепения към кърмата извънбордов двигател.

Лодката бавно се приближи. В човека, който въртеше веслата, имаше нещо натрапчиво познато. Блейн знаеше, че някъде, някога бе

срещал този човек; по някакъв начин съдбите им се бяха преплитали в миналото.

Той навлезе в плитчината, хвана носа на лодката и я издърпа на брега.

— Бог с теб — каза лодкарят. — Как си тази сутрин?

— Отец Фланагън! — възкликна Блейн.

Старият свещеник се усмихна. Усмивката му беше много човечна и почти слънчева.

— Много сте се отдалечил от дома — каза Блейн.

— Отивам там, където ме прати милостивият Господ.

Отецът протегна ръка и потупа седалката пред себе си.

— Защо не поседнеш за момент? Да ми прости Бог, но съм толкова изтощен и смазан...

Блейн издърпа лодката още по-навътре в пясъка и се качи в нея. Седна на мястото, което свещеникът му бе посочил и протегна ръка. Отец Фланагън я пое с двете си сгърчени от артрит, но много меки ръце.

— Радвам се да ви видя, отче.

— А аз — отвърна свещеникът — съм напълно объркан. Защото трябва да ти призная, че тръгнах след теб.

— Струва ми се — каза Блейн полуобъркан и полууплашен, — че човек с вашите убеждения може да си намери по-добро занимание.

Свещеникът пусна ръката на Блейн, като не забрави да я потупа леко, и каза:

— Но, сине мой, всъщност е точно обратното. За мен не би могло да има по-добро занимание от това да вървя по следите ти.

— Съжалявам, отче, но не ви разбирам. Отец Фланагън се наведе напред, като постави съсухрените си юмруци върху колената си.

— Важно е да разбереш. Моля те, слушай внимателно, не се ядосвай и ме остави да се изкажа.

— Добре.

— Може би си чувал, че Светата майка църквата е закостеняла и скована, че се придържа към стари обичаи и древни разбирания, че се променя твърде бавно, ако въобще се променя, че е сурова и догматична...

— Да, чувал съм такива неща — каза Блейн.

— Но това не е истина. Църквата е модерна и се променя. Ако е била срещу промените, опазил ни Бог, тя не би оцеляла с цялата си слава и величие. Тя не се влияе от ветровете на обществените отношения и може да устои на променящите се човешки нрави. Но тя се адаптира, макар и доста бавно. А това забавяне се дължи на факта, че църквата трябва да е убедена.

— Отче, да не искате да кажете, че...

— Да. Попитах те, ако си спомняш, дали си магьосник и ти намери въпроса за много смешен...

— Разбира се.

— Това беше основен въпрос, един твърде прост въпрос, опростен с целта да може да се отговори само с „да“ или „не“.

— Тогава ще отговоря отново. Не съм магьосник.

Старият свещеник въздъхна.

— Продължаваш — каза той — да ме затрудняваш да ти кажа това, което трябва.

— Продължете — каза Блейн. — Ще се въздържам.

— Църквата трябва да знае — продължи отецът — дали паракинетиката е истинска човешка способност или е магия. Някой ден, може би след много години, църквата трябва да създаде закон за нея. Трябва да заеме позиция, както го е правила и преди в историята за всички нравствени стойности през вековете. Не е тайна, че един комитет от теолози проучва проблема...

— А вие? — попита Блейн.

— Аз съм само един от многото, на които е възложена изследователска роля. Ние просто събираме доказателства, които с времето си ще бъдат обстойно разгледани от теолозите.

— И аз съм част от вашите доказателства?

Отец Фланагън кимна тържествено.

— Все пак не разбирам нещо — каза Блейн. — Защо вашата вяра въобще трябва да има съмнения? Вие си имате вашите чудеса, които са изцяло документирани. А какво, питам ви, са чудесата, ако не проява на ПК? Някъде във вселената човешките и божествените сили трябва да се слоят. Това може би е вашият мост.

— Наистина ли вярваш в това, синко?

— Не съм религи...

— Зная, че не си. Каза ми, че не си. Но отговори ми: вярваш ли в това?

— Мисля, че да.

— Не зная дали мога изцяло да се съглася с теб — заговори отец Фланагън. — Идеята ти създава и впечатление за ерес. Но не е нито едното, нито другото. Въпросът е, че у теб има нещо странно, което не съм откривал у никой друг.

— Аз съм наполовина извънземен — горчиво отговори Блейн. — Никой друг човек не е изпитвал това преди. Вие не разговаряте само с мен, но и с едно същество, което далеч не е човешко — едно същество, което живее на планета, отдалечена отгук на пет хиляди светлинни години. Това същество е живяло милион или повече години. И ще живее още толкова или дори повече. То изпраща ума си да посещава други планети и въпреки посещенията си е твърде самотно. За него времето не е никаква загадка. Съмнявам се, че за него въобще съществуват някакви тайни. И всичко, което то знае, го зная и аз. Мога да употребя това знание по-добре от него, стига да имам възможността да изровя всичко, да го подреда и да го сортирам по лавиците в ума си.

Свещеникът бавно си пое дъх:

— Мислех си, че е нещо подобно.

— Така че вършете си работата — каза Блейн. — Вадете светената вода. Поръсете ме с нея и аз ще се превърна в облаче от мръсен пушек.

— Грещиш — отвърна отец Фланагън. — Грещиш, ако мислиш, че това е моята цел. И отношението ми. В силата, която те е изпратила сред звездите, не е имало зло, следователно не може да има нещо повече от случайно зло в това, което си абсорбирал оттам.

Сгърчената ръка се протегна и сграбчи рамото на Блейн със сила, която човек можеше да се закълне, че свещеникът не притежава.

— Ти носиш велика сила и огромно познание — продължи отец Фланагън. — Ти си длъжен да ги използваш за прослава на Бога и за доброто на цялото човечество. Аз, един немощен глас, те натоварвам с това бреме и с тази отговорност. Не се случва често подобен товар да падне на плещите на един човек. Ти не бива да го губиш, синко. Не бива да го използваш неправилно. Нито можеш просто да го стовариш на земята. Той ти е даден — може би чрез намесата на някаква божествена сила, която никой от нас не може да разбере, за някаква

цел, която никой от нас не знае. Подобни неща, убеден съм, не стават просто така, случайно.

— Ръката на Бога... — каза Блейн, но веднага съжали за изречените думи.

— Ръката на Бога — отвърна отец Фланагън — е сложена на сърцето ти.

— Не съм молил за това. Ако някой ме беше попитал, щях да отговоря „не“.

— Разкажи ми всичко — каза свещеникът. — От самото начало. Направи ми тази услуга.

— Само в замяна на една услуга от ваша страна.

— Каква?

— Казахте, че сте ме проследил. Как успяхте?

— О, благословен да си — каза отецът. — Мислех, че си се досетил. Разбираш ли, аз съм един от вас. Имам големи способности като преследвач.

29.

Хамилтън спеше край реката. Над него се носеха някаква неопределена загадъчност и спокойствие, типични за старите речни градове, макар че този беше съвсем нов. Над него се издигаха светлокафявите хълмове, а под тях се ширеха поляните, които стигаха до самия град. Ленив утринен пушек се издигаше от комините, а в ъгъла на всяка оградка растеше храст ружи.

— Изглежда съвсем мирно местенце — констатира отец Фланагън. — Знаеш ли какво да правиш?

Блейн кимна.

— А вие, отче? Вие какво ще правите?

— Надолу по реката има едно абатство. Там ще бъде добре дошъл.

— Ще се видим пак.

— Може би. Ще се върна в моя граничен град. Ще бъде самотен стълб на границата с „Фишхуук“.

— И ще наблюдавате за други, които успеят да се измъкнат?

Свещеникът кимна. Спря мотора и насочи лодката към брега. Тя леко се вряза в пясъка и Блейн изскочи навън.

Отец Фланагън вдигна глава към небето на запад и подуши въздуха.

— Времето ще се променя — каза той. Приличаше на гонче, надушило стара следа. — Надушвам го.

Блейн стъпи обратно във водата и протегна ръка.

— Благодаря, че ме докарахте. Пеша преходът щеше да е доста изморителен. И щях да загубя много време.

— Довиждане, сине мой. И Бог да е с теб.

Блейн избута лодката обратно в реката. Свещеникът включи мотора и изви корпуса. Блейн стоеше и наблюдаваше как се отдалечава по течението. Отецът вдигна ръка за последно сбогом и Блейн му махна в отговор.

После излезе от водата и пое по една пътека, водеща към селището.

Стигна до улицата и разбра, че това е къщата.

Не неговата къща, не къща, която някога бе познавал, не къща, за която бе мечтал, а просто един истински дом. Той внушаваше мир и спокойствие, смиряваше духа, създаваше усещане за умствен уют. Това беше типът място, на което човек може да се засели и да живее, без да брои дните и да се тревожи за бъдещето.

На улицата, оградена от кокетни къщурки, нямаше никой, но Блейн усещаше как го наблюдават от всяко прозорче — без да го шпионират и без подозрение, а просто с учтив интерес.

От един двор излезе куче — тъжна и красива хрътка — и тръгна с него, следвайки го като верен другар.

Той стигна до едно кръстовище и видя вляво магазини. Няколко души седяха на стъпалата на това, което той взе за универсален магазин.

Зави заедно с хрътката и се насочи към хората. Те седяха мълчаливо и го гледаха.

— Добро утро, господа — поздрави той. — Може ли някой от вас да ми каже къде мога да намеря човек на име Андрюс?

Те останаха мълчаливи още миг и после един от тях каза:

— Аз съм Андрюс.

— Бих желал да поговоря с вас.

— Седнете и говорете с всички нас.

— Казвам се Шепърд Блейн.

— Знаем кой сте — каза Андрюс. — Разбрахме го още когато онази лодка спря на брега.

— Да, разбира се — отвърна Блейн. — Трябваше да се досетя.

— Този мъж тук — продължи Андрюс — е Томас Джаксън, това там е Джонсън Картър, а третият е Ърни Елис.

— Радвам се да се запозная с всички вас — каза Блейн.

— Седнете — каза Томас Джаксън. — Дошъл сте да ни кажете нещо.

Джаксън се отдръпна, за да му направи място, и Блейн седна между него и Андрюс.

— Най-напред трябва да ви кажа, че съм беглец от „Фишхуук“.

— Знаем някои неща за вас — каза Андрюс. — Дъщеря ми ви е срещнала преди няколко нощи. Бил сте с някакъв човек на име Райли. А миналата нощ ние пренесохме тук един мъртъв ваш приятел...

— Погребан е на хълма — намеси се Джаксън. — Направихме му доста прибързано погребение, но все пак погребение. Разбирате ли, той не ни беше непознат.

— Благодаря ви, сър.

— Последната нощ — продължи Андрюс — също е имало някаква бъркотия в Белмонт...

— Подобни истории не ни радват особено — прекъсна го Картър. — Ние сме твърде подозрителни за околните, за да се замесваме в такива неща.

— Съжалявам, че е така — каза Блейн. — Боя се, че ви нося още неприятности. Чували сте за човек на име Фин, нали?

Те кимнаха.

— Тази нощ разговарях с него. И открих нещо, което той нямаше намерение да ми каже.

Те чакаха.

— Утре вечер е Халоуийн. И това е планирано да се случи тогава.

Той видя как те застинаха и побърза да продължи:

— По един или друг начин — не съм съвсем сигурен как е успял — Фин е привлякъл на своя страна група паранормални хора. Никой от тях естествено не знае, че той стои зад това. Те си го представят като някакво псевдопатриотично движение, някаква форма на културен протест. Не е твърде успешен или масов, но това не е и необходимо. Фин иска само да създаде няколко инцидента, да даде няколко ужасяващи примера. Защото той действа именно така — с ужасяващи примери разбужда обществената лудост.

И така, чрез своите шпиони, работещи с паранормални тийнейджъри, Фин е организиран серия от паракинетични демонстрации в нощта на Халоуийн. Било им е казано, че това е възможност да демонстрират паранормалните си сили. Възможност може би да разчистят някои стари сметки. Бог знае, че сигурно има стари сметки, които се нуждаят от разчистване.

Той сиря и огледа уплашените им лица.

— Разбирате как биха повлияли дузина подобни демонстрации — дори само дузина в целия свят — на въображението на нормалното население.

— Няма да са само дузина — тихо каза Андрюс. — По света може да са стотина или дори повече. А на сутринта след това ще ни изтрият от лицето на земята.

Картър се наклони напред и запита:

— Как разбрахте това? Фин не би ви казал, ако не сте негов съучастник.

— Размених ума си с неговия — отвърна Блейн. — Това е едно умение, което усвоих сред звездите. Дадох му макет на моя разсъдък и в замяна взех дубликат от неговия. Нещо като ксерокопиране. Не мога да ви обясня механизма, но мога да го правя.

— Фин — каза Андрюс — едва ли ще ви е благодарен за това. Сигурно е твърде смущаващо за човек като него да има ум като вашия в главата си.

— Той е доста объркан и притеснен — каза Блейн.

— Тези деца — обади се Картър — ще изиграят ролята на вещици. Ще отворят врати. Ще преместват коли. Ще разрушават помалките постройки. Ще се чуват гласове и стенания.

— Точно такава е идеята — каза Блейн. — Също като старомодния, пробуждащ злото Халоуийн. Но за жертвите той няма да е само игра. Ще им се стори, че всички сили на древния мрак са пуснати над света. Ще са сигурни, че това са призраци, вампири и върколаци. Само по себе си действието ще е доста лошо, но във въображението на засегнатите то ще се разрасне и ще надхвърли всички измерения. А до сутринта ще има проснати по огради вътрешности, мъже с разкъсани гърла и отвлечени момиченца. Не тук, нито може би наоколо, но все някъде. И хората ще повярват. Ще повярват на всичко, което чуват след това.

— Но все пак — намеси се Джаксън — не можем да обвиним строго тези тийнейджъри, че искат да го направят, казвам ви, мистър, не можете да си представите какво са преживели те. Били са презирани и преследвани. Още в зората на живота си са се сблъскали с бариери, с насочени към тях пръсти...

— Зная — каза Блейн, — но дори да е така, вие трябва да ги спрете по някакъв начин. С телепатия по телефона. Все пак...

— Прост метод — обясни Андрюс. — Макар и гениален. Изобретен е преди две години.

— Използвайте го тогава. Обадете се на всеки, на когото можете. Накарайте хората, с които говорите, да предадат съобщението и тези, с които те говорят, също да го предават по-нататък. Организирайте комуникационна верига...

Андрюс поклати глава.

— Няма да можем да се свържем с всички.

— Можете поне да опитате — викна Блейн.

— Ще опитаме, разбира се. Ще направим всичко, което е по силите ни. Не мислете, че сме неблагоприятни. Напротив. Благодарим ви. Никога няма да можем да ви се отплатим. Но...

— Но какво?

— Не можете да останете тук — каза Джаксън. — Фин ви преследва, „Фишхуук“ също, може би. А те ще дойдат да ви търсят тук. Ще предположат, че сте потърсили подслон именно тук.

— За Бога! — кресна Блейн. — Дойдох...

— Съжаляваме — прекъсна го Андрюс. — Знаем как се чувствате в момента. Можем да се опитаме да ви скрием, но ако ви намерят...

— Добре. Поне ми дайте кола.

— Твърде е рисковано. Фин ще държи пътищата под око. И могат да проследят регистрацията.

— Какво тогава? Хълмовете?

Андрюс кимна.

— Ще ми дадете ли храна?

— Отивам да донеса — каза Джаксън и се изправи.

— Можете да се върнете — добави Андрюс. — Когато всичко утихне, ще ви приемем с радост.

— Много съм ви задължен — отвърна Блейн.

30.

Той седеше под самотно дърво, растящо на една по-малка могилка сред големите възвишения и се взираше отвъд реката. Ято диви патици се виеше в посока към долината — една черна линия в небето над източните хълмове.

Имало е дни, мислеше си той, когато през този сезон небето е потъмнявало от ятата, идващи от север и бързащи да изпреварят първите пориви на зимните бури. Но сега бяха останали малко птици. Голяма част бяха убити, друга част умираха от глад поради сушата, овладяла областите, където бяха свикнали да гнездят.

Преди време същата тази земя е гъмжала от бизони, а край почти всяко поточе са се срещали бобри. Сега бизоните бяха изчезнали, както и почти всички бобри.

Човекът бе премахнал и трите вида — и дивите патици, и бизоните, и бобрите. Както и много други.

Блейн седеше и разсъждаваше над човешката способност да премахва различните видове живи създания — понякога от страх или омраза, понякога просто от любов към победата. И именно това, той бе сигурен, щеше да се случи и с паранормалниците, ако се осъществеше планът на Фин. Там, в Хамилтън, щяха, разбира се, да направят всичко, което бе по силите им, но дали щеше да е достатъчно? Те разполагаха с тридесет и шест часа, през които трябваше да изградят гигантска мрежа за предаване на предупреждението. Можеха да намалят инцидентите, но щяха ли да успеят изцяло да ги предотвратят? Изглеждаше невъзможно.

Макар че най-малко той трябваше да се притеснява за това. Те го бяха отблъснали, бяха го прогонили. Неговите собствени хора, в град, който той бе почувствал като свой дом. И именно те го бяха прокудили.

Блейн се наведе и затегна каишките на раницата, в която Джаксън бе опаковал храната. Вдигна я и я постави близо до себе си заедно с манерката.

Далеч на юг можеше да види пушека от комините на Хамилтън и дори в гнева си, че бе отблъснат, му се стори, че отново почувства странното усещане за дом, с което се бе сблъскал, вървейки по улиците на града. По света сигурно имаше много подобни на това селище — гетата на днешния ден, където паранормалните хора живеят колкото е възможно по-спокойно и незабележимо. Те са тези, които се крият по ъглите на планетата, чакайки деня — ако въобще дойде такъв ден, — когато техните деца ще имат свободата да пътуват, да са равни на нормалните хора.

Той се зачуди колко ли способности и таланти лежах погребани в тези селища — способности и таланти, които светът можеше да използва, но не го правеше поради нетърпимостта и омразата към различните хора. А те най-малко от всички заслужаваха да са мишени на подобни чувства.

И най-жалкото беше, че подобна омраза и нетърпимост можеше никога да не се появят, можеше никога да не съществуват, ако не съществуваха и хора като Фин — егоистите и фанатиците, твърдите и непреклонни пуритани; дребните души, нуждаещи се от сила, която да ги издигне над жалките им мащаби.

В обществото се съдържа много малко умереност. То е или за теб, или против теб. Средно положение няма.

Ето например, мислеше си Блейн, науката. Науката се бе провалила в осъществяването на мечтата за космоса и бе окачествена като негодна. И все пак някои учени все още работеха така, както бяха работили и преди — за доброто на цялото човечество. И докато човекът съществуваше, винаги щеше да има нужда от наука. Във „Фишхуук“ имаше цели групи учени, които се трудеха над откритията и проблемите, идващи от галактиките — а въпреки това науката бе нещо отминало и назадничаво във вижданията на масите.

Време бе да тръгва, каза си той. Нямах смисъл да стои тук. Нямах смисъл да размишлява. Трябваше да се движи, защото не му оставаше нищо друго. Беше донесъл предупреждението и това бе всичко, което му позволиха да направи мъжете от Хамилтън.

Щеше да отиде до Пиер и да попита за Хариет в кафенето със закачените над вратата еленови рога. Може би щеше да срещне някои от хората на Стоун, а те може би щяха да намерят местенце и за него.

Той се изправи и провеси раницата и манерката на едното си рамо. После се отдалечи от дървото.

Изведнъж чу зад себе си шумолене и докато се обръщаше, по гърба му полазиха мравки.

Момичето тъкмо се приземяваше, с крака над тревата, грациозна като птичка, красива като утро.

Блейн стоеше втренчен, пленен от красотата ѝ, защото сега всъщност за пръв път я виждаше изцяло. Първия път я бе зърнал на бледата светлина на фаровете на камиона, а втория, миналата нощ, я бе видял за по-малко от минута в неясно осветената стая.

Краката и докоснаха земята и тя тръгна към него.

— Едва сега разбрах — каза Анита. — Мисля, че това е срамно. В края на краищата ти си дошъл да ни помогнеш...

— Всичко е наред — увери я Блейн. — Не отричам, че ми е болно, но мога да разбера защо постъпиха така.

— Толкова са се старали да запазят спокойствието ни. Опитали са се да ни осигурят мирен живот. Не могат да рискуват.

— Зная — отвърна Блейн. — Но аз съм виждал някои, които не могат да водят мирен живот.

— Ние, по-младите, сме голяма грижа за тях. Не би трябвало да празнуваме Халоуийн, но няма какво друго да правим. Трябва постоянно да си стоим вкъщи. А и не го правим често.

— Благодаря ти, че дойде онази нощ. Ако не те познавах, Хариет и аз щяхме да бъдем заловени с трупа на Стоун в стаята...

— Направихме, каквото можахме за него. Трябваше да бързаме и не можехме да спазваме всички ритуали. Но се събрахме всички. Погребахме го на хълма.

— Баща ти ми каза.

— Не можехме да оставим знак или да издигнем могила. Изкопахме чимове и после ги поставихме на абсолютно същото място. Никой никога няма да разбере, че там е погребан човек. Но всички ние сме запазили мястото в умовете си.

— Стоун и аз бяхме приятели преди години.

— Във „Фишхуук“?

Блейн кимна.

— Разкажете ми за „Фишхуук“, мистър Блейн.

— Казвам се Шеп.

— Тогава, Шеп, кажи ми.

— Това е обширно и просторно място (кулите на хълма, площадите и алеите, дърветата и гигантските постройки, магазините и ресторантите, хората...)

Шеп, защо не ни позволиха да дойдем?

Да дойдете къде?

Някои от нас им писаха и те изпратиха формуляри за приемане. Само формуляри и толкова. Но ние ги попълнихме и ги изпратихме. И повече не получихме отговор.

Има хиляди, които искат да дойдат във „Фишхуук“.

Но тогава защо не ни пуснат? Защо да не вземат всички желаещи? Резерватът „Фишхуук“, където всички уплашени хора могат да намерят покой.

Той не отговори. Затвори ума си за нея.

Шеп, Шеп, какво има? Нещо неправилно ли казах?

Слушай, Анита. „Фишхуук“ не ви иска. „Фишхуук“ не е това, което си мислиш. Промени се. Стана корпорация.

Но ние винаги...

ЗНАЯ, ЗНАЯ, ЗНАЯ. Тя е била обетованата земя. Крайното решение. Раят. Но всъщност въобще не е така. Превърнала се е в борса. Изчислява загуби и печалби. О, разбира се, ще помогне на света; ще даде напредък на човечеството. На теория, а дори и на практика, тази агенция е най-великото нещо, което някога се е случвало. Но в нея няма милост, няма съчувствие към останалите паранормални. И ако ние искаме тази обетована земя, ще трябва да си я създадем сами. Трябва да се борим сами, както в случая трябва да спрем Фин и неговия проект за Халоуийн.

Всъщност, дайдох да ти кажа точно това. Не става...

Телефонирането?...

Осъществихме само два разговора. Детройт и Чикаго. После опитахме Ню Йорк и операторът не можа да се свърже. Можеш ли да си представиш — да не се свържеш с Ню Йорк! Опитахме Денвър, но и там линията не беше в ред. После се уплашихме и спряхме...

Спряхте?! Не може да спирате!

Сега използваме хора с дълга телепатия. Имаме неколцина такива. Но е трудно да се осъществи контакт. Няма голяма полза от дългата телепатия, тъй че не е упражнявана достатъчно.

Блейн стоеше като зашеметен.

Да не могат да се свържат с Ню Йорк! Линията с Денвър да е повредена!

Невъзможно беше Фин да разполага с такъв пълен контрол.

Не е пълен контрол, каза му Анита. Само хора, разположени на стратегически постове. И сигурно има такива, които постоянно наблюдават градчетата като нашето. Ние с месеци не провеждаме дори един извънградски разговор. И когато са се появили три за петнадесет минути, хората на Фин са разбрали, че има нещо нередно, и са ни изолирали.

Блейн смъкна раницата и манерката от рамото си и ги пусна на земята.

— Връщам се обратно — каза той.

— Това няма да помогне. Ти не можеш да направиш нещо повече от това, което правим в Моментата.

— Разбира се, може и да си права. Но има един шанс — ако успея да стигна до Пиер навреме...

— Пиер беше мястото, където е живял Стоун, нали?

— Да. Ти знаеш ли за Стоун?

— Само съм чувала за него. Нещо като паранормален Робин Худ. Работел е за нас.

— Ако успея да се свържа с неговата организация, мисля, че ще мога...

— Жената също живее там, нали?

— Искаш да кажеш Хариет. Тя е тази, която може да ме свърже с групата на Стоун. Но може и да не е там. Не знам къде е.

— Ако изчакаш до вечерта, няколко души от нас могат да те отнесат с летене дотам. През деня е много опасно. Има прекалено много хора, дори и по тези места.

— Не може да е на повече от тридесет мили. Ще ги извървя.

— По реката ще е по-лесно. Можеш ли да караш кану?

— Карал съм преди години. Мисля, че все още си спомням как е.

— По-безопасно е — каза Анита. — По реката няма голямо движение. Братовчед ми има кану. Малко по-нагоре по реката. Ще те заведе дотам.

31.

Бурята долетя внезапно. Нищо не я предвещаваеше с изключение на постепенното посивяване на деня. По пладне бавно движещите се облаци затъмниха слънцето и до три часа небето бе покрито от хоризонт до хоризонт с пухкава сивота, която приличаше не толкова на облаци, колкото на появила се от самото небе пихтия.

Блейн седеше приведен, гребейки яростно, за да измине разстоянието по-бързо. Бяха минали години, откакто бе използвал гребло за последен път и откакто не се беше захващал с физическа работа. Ръцете му се стегнаха и изтръпнаха, раменете го боляха, а гръбнакът му сякаш бе хванат в стоманена лента, която се затягаше с всяко загребване. Дланите му се бяха превърнали в един огромен мехур.

Но той не забавяше темпото, защото всяка минута беше от значение. Знаеше, че когато стигне до Пиер, може да не успее веднага да открие групата паранормалници, които бяха работили със Стоун, а дори и да ги откриеше, те можеха да откажат да му помогнат. Можеха да поискат от него да потвърди самоличността си, да поискат да проверят историята му. Можеха с право да го заподозрат като шпионин на Фин. Ако Хариет бъдеше там, тя можеше да гарантира за него, макар че той не бе сигурен какво е положението ѝ в групата и дали думата ѝ се чува сред тях. Нито пък, че тя въобще щеше да е там.

Но това беше последният шанс. Това беше едничката останала му надежда и той не можеше да я изостави. Трябваше да стигне до Пиер, трябваше да открие групата и да ги накара да разберат критичността на положението.

Защото ако той се провалеше, обричаше на гибел Хамилтън и всички други градчета като Хамилтън по света. Това означаваше също и край за онези други паранормалници, които не живеяха в подобни селища, а водеха предпазлив и рискован живот сред нормални съседи.

Не всички от тях, разбира се, щяха да умрат. Но всички или почти всички щяха да бъдат разпилени по вятъра, принудени да се

крият в съвсем нови и непознати социални и икономически ъгълчета и цепнатини. Това щеше да означава, че паранормалниците ще загубят всички мълчаливи компромиси или несъвършени разбирателства, които бяха установили с нормалните си съседи. Щеше да означава, че ще е необходимо още едно поколение на бавно завръщане, на повторно болезнено и постепенно спечелване на всичко изгубено. Щяха да са необходими нови петдесет години, за да отмине бурята от ярост, за да се изчака израстването на ново, по-толерантно поколение.

И в тази обширна картина, простираща се напред в бъдещето, Блейн не можеше да съзре и най-малък знак за помощ, съчувствие или подкрепа. Защото „Фишхуук“ — единствената възможност за помощ — просто не би се загрижила за това. Беше успял да проумее поне това от ситуацията при срещата си с Кърби Ренд.

Тази мисъл остави нагарчащия вкус на пепел в ума му. Тя премахваше и последния комфорт, който му оставаше — споменът за дните му във „Фишхуук“. Той бе обичал „Фишхуук“, беше се съпротивлявал на бягството си оттам; беше съжалявал, че я е напуснал. По едно време дори се беше чудил дали не е трябвало да остане. Но сега знаеше, че дори е останал твърде дълго, че може би въобще не е трябвало да влиза във „Фишхуук“, защото неговото място беше тук — в горчивия свят на другите паранормалници. На тях, осъзна той, се крепеше надеждата за пълното и цялостно развитие на паранормалната кинетика.

Те бяха недоразуменията на света, изгнаниците. Различаваха се от нормалните хора — нормалност, наложена с течение на историята. И все пак точно тази разлика ги превръщаше в надежда за цялото човечество. Обикновените човешки същества — този вид човешки същества, които бяха довели развитието на расата до сегашния етап — вече не бяха достатъчни. Обикновените хора бяха изтласкали цивилизацията толкова напред, колкото имаха сили. Те бяха изпълнили своята задача, бяха довели обикновения човек до предела на възможното. Сега расата еволюираше. Сега се появяваха и развиваха нови способности — точно по начина, по който съществата на Земята бяха еволюирали нагоре и нагоре от онзи първи момент, в който бледата искрица живот се бе появила в кипящата химическа вана на новата и ненормална планета.

Нормалните хора ги наричаха извратени мозъци, магьосници, обитатели на мрака. И можеше ли някой да се противопостави на това? Всеки народ налага свои стандарти за всяка генерация и тези стандарти и норми се установяват не по някакво универсално правило, не по някакъв всеобщ критерий, а по това, което съответства на масовото мнение. Този избор безусловно съчетава в себе си всички предрасъдъци и предубеждения, цялото погрешно мислене и неуравновесена логика, към които е склонен човешкият интелект.

А той, самият той, как ли съответстваше на всичко това? Неговият мозък вероятно бе още по-извратен от повечето други. Той дори не беше изцяло човек.

Замисли се за Хамилтън и за Анита Андрюс и сърцето му проплака за тях. Но можеше ли да настоява пред някой град или пред някоя жена да го приемат за свой?

Наведе се над греблото, опитвайки се да забрави мислите, които го измъчваха, да забави неумолимия поход на въпросите, които терзаеха ума му.

Вятърът, който само преди час бе лек бриз, се промени от западен в северен и усили мощта си. Повърхността на реката се надипли от поривите му, а тук-там вълничките вече придобиваха пенливи бели гребени.

Небето се сниши, притискайки земята — едно мътно небе, простиращо се от хълм до хълм, образуващо покрив над реката и скриващо слънцето по такъв начин, че птиците неспокойно запърхаха сред върбите, озадачени от ранното настъпване на нощта.

Блейн си спомни стария свещеник, който, седнал в лодката си, душеше небето. „Времето се променя“, беше казал той. И наистина бе познал.

Но времето няма да ме спре, помисли си Блейн с ярост, докато неистово загребваше с веслото. Нищо не можеше да го спре — никаква сила на Земята. Нямахше да позволи да бъде спрял.

Почувства по лицето си първото мокро убождане на снега, а пред себе си видя, че реката чезнеше в гигантска сива пелена, която се спускаше надолу по течението към него. Можеше ясно да чуе съскането на снега при допира му с водата, а като фон — и гладния вой на вятъра, сякаш някакъв едър хищник тичаше по следа, виейки от страх, че може да не хване жертвата си.

Брегът беше на не повече от сто метра и Блейн знаеше, че трябва да стигне до него и да продължи пеша. Дори в отчаяната си нужда от скорост, дори в безумната си надпревара с времето той съзнаваше, че не може да продължи по реката.

Натисна по-яко с греблото, за да насочи кануто към брега, и в този миг вятърът удари с всичка сила, снегът се засили и панорамата пред Блейн се стесни до една зона с диаметър няколко фута. Имаше само сняг и бушуващи вълни, гонени от вятъра, които подхвърляха кануто в лудешки танц. Брегът изчезна заедно с хълмовете над него. Нямаше нищо друго, освен вода, вятър и сняг.

Кануто остро се наклони, въртейки се, и само за миг Блейн загуби всякакво чувство за ориентир. За секунда той се загуби в реката, без каквато и да е идея накъде може да е брегът. Вдигна греблото и го постави напреко на седалките, като се хвана здраво за лодката и се опита да я задържи, за да не се преобърне.

Вятърът беше станал по-остър и студен и прорязваше запотеното му тяло като леден нож. Снегът се трупаеше по веждите му и струйки вода се стичаха по лицето му, докато снежинките падаха върху косата му и се топяха.

Кануто танцуваше лудо, надбягвайки се с вълните, и Блейн отчаяно се държеше за него, изгубен, без да знае какво да прави, надвит от този щурм, който с рев се бе спуснал над реката.

Изведнъж покрита със сняг върбова горичка се издигна от сивотата пред него на не повече от двадесетина фута. Кануто се носеше право към нея.

Блейн имаше време само да се подготви за удара, като се сви на седалката със сгънати крака и хванати за бордовете ръце.

Кануто се разби във върбите с пукане, заглушено и отнесено от вятъра. Лодката се блъсна, после се издигна, бавно се наклони и изсипа Блейн във водата.

Борейки се заслепен, кашляйки и плюейки, той успя да се изправи на мекото и хлъзгаво дъно, като се държеше здраво за върбите.

Видя, че кануто вече е неизползваемо. Един скрит дънер се бе забил в дъното му и бе разрязал дълга ивица в него. То се пълнеше с вода и бавно потъваше.

Пързаяйки се, падайки и ставайки, Блейн си проби път през гъсталака от върби до твърдата земя. И едва сега, когато излезе от

водата, осъзна, че тя е била топла. Вятърът, който проникваше през мокрите му дрехи, приличаше на милион ледени иглички.

Той стоеше, трепереше и се взираше през извиващия се от бурята върбалак.

Знаеше, че трябва да намери защитено място и да запали огън, защото иначе нямаше да оцелее през нощта. Вдигна ръката си съвсем близо до лицето и видя, че часовникът показва едва четири часа.

Разполагаше може би с около час светлина и за това време трябваше да открие някакъв подслон от бурята и студа.

Провлече крака по брега и изведнъж се сети, че няма да може да запали огън. Нямаше кибрит, или поне мислеше, че няма. Дори и да намереше някъде из джобовете си, той щеше да е овлажнял и безполезен. Можеше все пак да успее да изсуши няколко клечки, затова спря и панически прерови всичките си джобове. Но кибрит нямаше.

Отново тръгна. Ако успееше да намери сух подслон, можеше да оцелее и без огън. Може би някаква дупка под корените на рухнало дърво или пък кухня, в която да се свие. Трябваше му сухо място, където да се скрие от вятъра и телесната му топлина да има възможност поне частично да изсуши дрехите му и да сгрее и него самия.

Нямаше дървета. Нямаше нищо друго освен безкрайни върбалаци, люшкаци се като луди от поривите на вятъра.

Той продължаваше да се движи бавно напред, като се пързеляше и падаше, спъваше се в незабележими клони, довлечени от прилива. От многото си падания се бе покрил с кал, дрехите му се бяха вледенили. И все пак се движеше. Трябваше да се движи. Трябваше да намери къде да се скрие. Ако останеше на едно място, ако спреше, щеше да умре от студ.

Препъна се отново, изправи се на колене и видя, че там, на брега, втъкнато сред върбите, се полюляваше едно наклонено кану, което се клатеше лудешки при срещата с влачените от бурята водни талази.

Кану!

Той избърса лице с калната си ръка, за да вижда по-ясно.

Това бе същото кану! Кануто, което беше изоставил, за да тръгне по брега.

Той отново се бе върнал при него!

Опита се да намери отговор на това с размътения си мозък, но имаше един единствен.

Беше попаднал в капан — на малък, покрит с върби остров!

Тук нямаше нищо освен върби. Нямаше истински дървета — рухнали, кухи или полезни по някакъв друг начин. Той нямаше кибрит, а даже и да имаше, нямаше гориво с изключение на довлечените от водата клони.

Панталоните му се бяха втвърдили от студа като дъски и пращяха, когато свиеше колена. Струваше му се, че с всяка изминала минута температурата пада — въпреки че нямаше как да го разбере, защото бе твърде измръзнал, за да прецени със сигурност.

Бавно се вдигна на крака и застана изправен с лице срещу режещия вятър, сред съскането на снега, прелитащ през върбите, разяреното ръмжене на разпенената река и настъпващия мрак. В главата му се появи и друг отговор — но на все още незададен въпрос.

Той не можеше да преживее нощта на острова, а нямаше как да го напусне. Доколкото си спомняше, островът можеше да е на около петдесетина метра от брега. Но какво значение имаше това? Шансът да успее да се скрие някъде на брега беше едно към десет.

Трябва да има някакъв начин, настояваше сам пред себе си той. Не можеше да умре на тая мизерна, жалка точица от истинския свят, на този малък, грозен остров. Не че животът му беше толкова ценен — дори не за него самия. Но той беше единственият човек, който можеше да стигне до Пиер, за да потърси помощ.

Това беше смешно. Той никога нямаше да стигне до Пиер. Нямаше да напусне този остров. В крайна сметка щеше да остане точно тук и беше много вероятно никога да не го открият.

Когато дойдеха пролетните наводнения, трупът му щеше да бъде отнесен надолу по реката заедно с всички други отломки, които течението щеше да подбере във вихъра си.

Обърна се и се отдалечи малко от брега. Намери едно място, където бе частично защитен от вятъра, и бавно седна, протягайки крака пред себе си. Вдигна яката на якето си, но това бе просто жест без никаква полза. Скръсти ръце на гърдите си, мушна пръсти в слабата топлинка под мишниците си и се взря право напред в призрачния здрач.

Знаеше, че греши. Когато човек попадне в подобна ситуация, трябва да продължи да се движи. Да кара кръвта да се движи във вените му, да се бори със съня, да удрия и търка ръцете си, да тропа с крака, да се бори за живота си.

Но това беше безсмислено, помисли си той. Човек можеше да премине през всички лишения на борбата и все пак накрая да умре.

Трябваше да има друг, по-добър начин.

Един наистина умен човек би измислил нещо по-добро.

Проблемът, каза си той, опитвайки се да не мисли за сегашното си положение, в името на обективността, проблемът се състои в това да махне себе си — тялото си — от този остров и не само това, но и да попадне на защитено място.

Ала такова място нямаше.

И изведнъж се появи.

Имаше място, където можеше да отиде. Можеше да отиде в онази светлосиня стая, където живееше Розовото.

Но не! Това нямаше да е по-добро, защото той би отишъл там само мисловно и би оставил тялото си тук. И когато се върнеш, същото това тяло сигурно щеше да е вече негодно за употреба.

Щеше да е чудесно, ако можеше да вземе и тялото си там.

Но не можеше.

А дори да успееше, това може би щеше да е грешно и много рисковано.

Опита се да си спомни информацията за онази далечна планета, но тя му убягна. Той продължи да рови след нея, измъкна я от дълбоките гънки, в които я бе заровил и с ужас я прегледа.

Нямаше да живее и минутка, ако отидеше там с тялото си!

Атмосферата там беше чиста отрова за неговия вид живот.

Но съществуваха и други места. Стига само да можеше да отиде там цялостно — с ум и тяло.

Седеше свит, с гръб към вятъра и студа, и дори не ги усещаше.

Потърси Розовото в себе си, повика го, но отговор не последва.

Повика го отново и отново, но никой не отвърна. Проверяваше, търсеше, изследваше, но не откриваше нито знак от него. И разбра, сякаш някакъв глас бе заговорил и му бе казал, че няма смисъл да продължава да вика и да търси. Разбра, че няма да го намери. Вече никога нямаше да го намери, защото вече беше част от него. Двамата

се бяха слели и вече нямаше отделно Розово същество и отделен човек, а само един странен съюз на двамата.

Да продължи да го търси означаваше да продължи да търси самия себе си.

Каквото и да направеше, той трябваше да го направи сам, с цялата сила на това, в което се беше превърнал.

В ума му имаше информация и идеи, имаше знания, възможности, както и някаква мръсотия, която беше Ламбърт Фин.

Той задълба в съзнанието си, зарови се сред полиците и рафтовете, в отделенията и кутиите, във все още неподредената огромна купчина боклуци, които безразборно бяха вложени в него от едно не по-малко безразборно същество.

Откри неща, които го стреснаха, други, които го отвратиха, трети, които представляваха отлични идеи, но които по никакъв начин не помагаша за разрешаването на настоящия проблем.

И през цялото време потайно като някой упорит зяпач умът на Ламбърт Фин (който може би никога нямаше да бъде усвоен, но щеше да си подскача из ъглите на съзнанието) не спираше да се изпречва на пътя.

Блейн го изблъскваше встрани, отстраняваше го от пътя си, пъхваше го някъде и продължаваше да търси, но мръсните мисли, схващания и идеи — мислите на Фин, откритата същност на яростния ужас от кошмара на Фин, идващ от някаква планета — продължаваха да се показват.

И докато за стотен път отхвърляше мръсотията, той долови някакво загатване за отговор на своите търсения. Започна да го разнищва, ровейки из цялата гадост и зло на онова ядро от обгръщащ ужас, което бе иззел от ума на Фин. Защото откри необходимото точно там — не в светлата зона, която бе наследил от Розовото, а в купчината боклук, която бе измъкнал от Фин.

То беше извънземно познание, едно тъмно, изплъзващо се познание и той знаеше, че произходът му е от онази планета, от която Фин се беше върнал у дома като маниак. И както го държеше в своите ментални ръце и наблюдаваше начина, по който то действа, — толкова просто и логично — Блейн долови поне една част от вината и страха, които бяха подтикнали Фин да сее омраза на Земята.

Защото чрез това познание звездите се откриваха, ставаха физически достъпни за всеки вид живот във вселената. А за неуравновесения мозък на Фин това означаваше само едно — че Земята също е открита. И по-точно — че е открита за планетата, която притежаваше това познание. Без да помисли как други раси могат да го използват, без да го приеме като инструмент, с който хората биха могли да спомогнат за собственото си благополучие, Фин го бе приел просто като мост между мястото, където го бе открил, и планетата, която наричаше свой роден дом. И се бе борил с всичките си сили да върне старата си родна планета към нейната предишна ограниченост, да прекъсне контакта ѝ със звездите, да обезсили и задуши „Фишхуук“ чрез премахването на паранормалниците, които в бъдеще можеха да бъдат привлечени или поканени да работят за агенцията.

Защото Фин бе преценил, мислеше си Блейн, докато пред себе си виждаше пътя на Фин към тази преценка като отворена книга, че ако Земята остане непозната и малка и не привлича внимание, то вселената би минала край нея и тогава родната планета би била в безопасност.

Но независимо от всичко Блейн вече разполагаше в ума си с познанието как да пътува телом до звездите. Разполагаше и с начин, по който да спаси живота си.

Сега обаче трябваше да намери планета, където можеше да отиде, без да срещне там опасност. Трябваше му планета, която нямаше да го отрови, удави или смаже. Трябваше му място, където би оживял.

Потопи се отново в ума си и там, извлечени от купчините и прилежно подредени, стояха хиляди планети, които Розовото бе посетило някога.

Той затърси и намери стотици различни видове планети, но всяка една щеше да е смъртоносна за незащитено човешко същество. И ужасът растеше — ужас, че дори разполагайки с начин, той можеше да не открие безопасно място, където да отиде.

Воят на бурята нахлу в него, нарушавайки трескавата концентрация на неговото претърсване, и той разбра, че е измръзнал много повече, отколкото бе смятал. Опита се да раздвижи крака си и едва успя да го мръдне. Вятърът пищеше край ушите му и сякаш му се подиграваше, докато се носеше надолу по реката. А сред поривите на

вихъра Блейн можеше да чуе сухия, пукащ звук от твърдите снежинки, които обстрелваха върбите като картечни откоси.

Умът му игнорира вятъра, студа и снега, воя и пукотевицата — и намери планетата, която беше търсил.

Провери информацията за нея два пъти и тя се оказа съвсем задоволителна. Запамети координатите. Засне картината в мозъка си. После бавно, стъпка по стъпка, приложи метода за този дълъг пространствен скок...

И слънцето вече бе топло.

Той лежеше по лице и под него имаше трева, както и мирис на пръст. Воят на бурята беше изчезнал, нямаше я и пукотевицата сред върбите.

Търкулна се по гръб и седна.

При гледката дъхът му направо секна.

Той беше в рая!

32.

Слънцето бе минало зенита си и бавно се спускаше на запад, когато Блейн се запуска по възвишението над Хамилтън, крачейки в калта и кишата, останала след първата за сезона буря.

Отново, мислеше си той, беше закъснял — не оставаше почти никакво време. Защото когато слънцето се спуснеше зад хоризонта, щеше да започне нощта на Все Светии — Халоуийн.

Чудеше се с колко паранормални центъра бяха успели да се свържат хората от Хамилтън. Имаше възможност да се бяха справили по-добре, отколкото се надяваха. Може би бяха имали късмет. Може би все пак бяха ударили голямата печалба.

Замисли се и за нещо друго. За думите на стария свещеник: „Ръката на Бога е сложена на сърцето ти.“

Един ден, размишляваше Блейн, светът ще погледне назад и ще се удиви от лудостта на това време — от слепотата, глупостта и явната нетърпимост. Един ден ще има реабилитация. Ще бъде проявен здрав разум. Един ден папата в Рим ще признае паранормалното не като проява на магьосничество, а като естествено развитие на човешката раса с божията милост и благословия. Един ден няма да има социални или икономически бариери между паранормалните и нормалните — ако по това време все още са останали нормални. Един ден няма да има нужда от „Фишхуук“. Дори, може би, няма да има нужда от Земята.

Защото той бе открил отговора. Макар че се провали в опита си да достигне Пиер, той все пак бе открил отговора. Беше принуден (може би от ръката на Бога?) — беше принуден да намери отговора.

И това беше по-добър отговор от този, който Стоун бе търсил. Беше метод, по-добър дори от този на „Фишхуук“. Защото изцяло отхвърляше необходимостта от машини. И правеше човека господар на себе си и вселената.

Продължавайки надолу по хълма, той се натъкна на пътека, която водеше към Хамилтън. В небето над долината все още се носеха

няколко пръснати, разкъсани облака — ариегардът на бурята. Край символичния път имаше езерца от разтопен сняг, но въпреки яркото слънце западният вятър не бе загубил хапливостта си.

Той се затътри по улицата, водеща към центъра на града, и от една-две преки разстояние успя да ги види как го чакат на площада пред магазините — не само неколцина както преди, а цяла тълпа. Вероятно, реши той, тук се бе събрала по-голямата част от Хамилтън.

Прекосява площада и тълпата се смълча. Той хвърли един поглед към тях, търсейки Анита, но не я видя.

На стълбите го чакаха четирима — същите четирима от миналия път.

Той спря пред тях и каза:

— Добро утро.

— Чухме, че идвате — посрещна го Андрюс.

— Не стигнах до Пиер. Опитах се да се добера дотам за помощ. Но бурята ме завари в реката.

— Спряха ни по телефона — обади се Джаксън. — Но ние използвахме дълга телепатия. Свързахме се с някои групи и те предадоха съобщението. Не знаем обаче колко нашироко.

— Нито с какъв успех — добави Андрюс.

— Можете ли пак да се свържете с тези групи? — попита Блейн.

Андрюс кимна.

— Хората на Фин не се появиха — продължи Джаксън. — А това ни притеснява. Фин се е сблъскал с неприятности...

— Те трябваше да се появят — прекъсна го Андрюс. — Трябваше да преровят града из основи, търсейки вас.

— Може би не са искали да ме намерят.

— Може би — хладно каза Джаксън — вие не сте такъв, за какъвто се представяте.

Блейн избухна.

— Вървете по дяволите! — викна той. — За малко не загинах заради вас. Продължавайте, оправяйте се сами.

Той се завъртя и се отдалечи. В гърдите му бушуваше гняв.

Това не беше негова борба. Не лично негова. Не повече, отколкото тяхна. Но той я беше приел за своя. Заради Стоун, заради Ренд и Хариет, заради свещеника, който го бе проследил през половината континент, той се беше опитал да се бори. И може би също

така заради нещо, което не можеше да се определи, което той не знаеше, не подозираше у себе си — някакъв налудничав идеализъм, някакво дълбоко вкоренено чувство за справедливост, някаква изконна омраза към фанатиците и реформаторите.

Беше дошъл в това селище с подарък. Беше бързал, за да им го предаде. А те бяха стояли и го бяха разпитвали за почтеността и за целта му.

Да вървят по дяволите, каза си той.

Беше направил достатъчно. Нямаше нужда да продължава по-нататък.

Оставаше да направи само още едно нещо, което си заслужаваше. Щеше да го направи и от този момент нататък нищо нямаше да има значение за него или за когото и да е.

— Шеп!

Той продължи да върви.

— Шеп!

Блейн спря и се обърна.

Анита се измъкваше от тълпата.

— Не — каза той.

— Но те не са единствените — възрази тя. — Има и други сред нас. Ние ще те послушаме.

И, разбира се, тя беше права. Имаше и други.

Анита и останалите. Жените, децата и другите мъже, които не бяха сред властващите тук. Защото именно властта правеше хората подозрителни и строги. Властта и отговорността променят човека, превръщат го в някакво сборно тяло, което се опитва да мисли като такова, а не като личност.

И по това един паранормалник или едно паранормално общество не се отличаваше от нормалната личност или нормалното общество. В края на краищата паранормалната способност не променя личността. Просто ѝ дава шанс да стане по-добра.

— Ти се провали — заговори Анита, — но ние не можехме да очакваме, че ще успееш. Ти се опита и това е достатъчно.

Той пристъпи към нея и каза:

— Но аз не се провалих.

Те се приближаваха към него — всички заедно, тълпа от хора, които бавно и мълчаливо се приближаваха. А пред тях вървеше Анита

Андрюс.

Тя застана пред него и вдигна поглед към лицето му. Говореше тихо:

— Къде беше? Някои от нас излязоха да те търсят по реката. Открихме кануто.

Той протегна ръка, завъртя я до себе си и я притисна.

— Ще ти отговоря след малко. А тези хора?

— Те са уплашени — отвърна тя. — Готови са да се уловят за всяка надежда.

Тълпата спря на около десетина фута и един мъж в предните редици каза:

— Вие сте човекът от „Фишхуук“. Блейн кимна:

— Бях от „Фишхуук“. Но вече не съм с тях.

— Като Фин?

— Като Фин — призна Блейн.

— Също и като Стоун — каза Анита. — Стоун също е бил от „Фишхуук“.

— Вие се страхувате — започна Блейн. — Вие се страхувате от мен и от Фин, и от целия свят. Но аз открих едно място, където вече няма да помислите за страх. Открих един нов свят и ако го искате, той е ваш.

— Какъв свят, мистър? Някакъв извънземен свят ли?

— Един свят, който е като най-красивото място на Земята. Току-що се връщам оттам.

— Но вие дойдохте по хълма. Ние ви видяхме как вървите по хълма...

— Млъкнете, глупаци! — викна Анита. — Дайте му възможност да ви обясни.

— Открих начин — продължи Блейн, — откраднах начин, наречете го, както искате, по който човек може да отиде до звездите телом и духом. Отидох до звездите тази нощ. Върнах се на сутринта. Няма нужда от машина. Необходимо е само да ме изслушате.

— Но как можем да сме сигурни, че...

— Не можете — отвърна Блейн. — Ще трябва да рискувате.

— Но, мистър, дори „Фишхуук“...

— Тази нощ — бавно каза Блейн — „Фишхуук“ стана излишна. Вече не се нуждаем от „Фишхуук“. Можем да отидем, където

пожелаем. Не се нуждаем от машини. Необходими са ни само нашите умове. А това е целта на всички паранормални изследвания. Машините никога не са били нещо повече от патерици, които да подкрепят куцащия ни разсъдък. И сега ние можем да хвърлим тези патерици. Вече не се нуждаем от тях.

Една жена с изпито лице разблъска тълпата.

— Да прекратим този разговор — каза тя. — Вие казвате, че сте намерили планета, нали?

— Да.

— И можете да ни отведете там?

— Не е необходимо да ви вода. Можете да отидете сами.

— Вие сте един от нас, млади човече. Имате честно лице. Нали няма да ни измамите?

Блейн се усмихна.

— Няма да ви измамя.

— Тогавка кажете ни как да отидем там. Някой се провикна:

— Можем ли да вземем някои неща с нас? Блейн поклати глава.

— Не много. Майките могат да вземат своите бебета, ако ги държат в ръце. Можете да опаковате раница с храна и да я метнете на гръб. Можете да провесите чанта през рамо. Можете да вземете някоя брадва и още един-два по-полезни инструмента.

Един мъж изскочи от редиците и каза:

— Трябва да премислим. Трябва да преценим какво искаме да вземем. Ще се нуждаем от храна, семена, дрехи и инструменти...

— Можете да се върнете за още — успокой го Блейн. — Винаги, когато поискате. В това няма нищо сложно.

— Добре — каза жената с изпитото лице. — Нека не стоим повече тук. Да тръгваме. Защо не ни обясните как, сър?

— Има още нещо — съобщи Блейн. — Има ли сред вас хора, които притежават дълга телепатия?

— Да, аз — отвърна жената. — Аз и Миртъл, ей там, а и Джим — той е по-назад в тълпата, и...

— Ще трябва да препратите тази вест. На всички, на които можете. И тези, на които я предадете, ще трябва да я съобщят на други. Трябва да отворим портите за колкото се може повече хора.

Жената кимна.

— Вие само ни кажете начина.

От тълпата се разнесоха приглушени разговори и всички тръгнаха напред към Блейн и Анита, за да ги наобиколят в кръг.

— Добре — каза Блейн, — възприемайте.

Той почувства как те започнаха да възприемат, постепенно сливайки се с ума му, и тълпата сякаш стана едно цяло с него.

Това, разбира се, не е така, помисли си Блейн. Той ставаше едно цяло с тях. Тук, в кръга, многото умове ставаха един. Имаше само един голям ум, който беше топъл, човечен и изпълнен с обич и нежност. Появи се ароматът на люляк през пролетта и мирисът на вечерната речна омара, която обгръща земята. Появи се и впечатлението за топли есенни цветове, които оцветяваха хълмовете. Имаше го и пукота на горящите в камината дърва, и кучето, спящо пред огъня, и тананикането на вятъра, промъкващо се край стрехите, съществуваше усещането за дом и приятели, за поздравя „Добро утро“ и „Лека нощ“, за съседи от другата страна на пътя и за звън на черковни камбани.

Блейн можеше да остане така, носейки се сред тези усещания, но изхвърли всичко настрана.

Ето координатите на планетата, на която ще отидете, каза им той.

Даде им ги, а после ги повтори, за да не станат грешки.

И ето как да го направите.

Той показва хлъзгавото извънземно познание и го задържа пред тях, докато те не свикнаха с него, след което крачка по крачка им разкри техниката и логиката на преминаването. Макар че от това всъщност нямаше нужда, защото след като някой усетеше самото познание, техниката и логиката ставаха ясни от само себе си.

После отново повтори всичко, за да не останат хора, които да не са разбрали нещо.

Умовете им се оттеглиха от него и той остана сам, с Анита до себе си.

Видя, че те се бяха втренчили в него, докато се оттегляха.

Какво има пък сега?, попита той Анита.

Беше ужасяващо, потрепери тя.

Естествено. Но съм виждал и по-лоши неща.

Така беше, разбира се. Той бе виждал и по-лоши неща, но тези хора не бяха. Бяха прекарвали целия си живот на Земята; не познаваха нищо друго, освен Земята. Никога не бяха се докосвали до извънземна

идея, а тази беше именно такава. Не беше дори толкова хлъзгава, колкото изглеждаше. Просто беше извънземна. Съществуваха много извънземни неща, които караха косата на човек да настръхва, а в същността си бяха съвсем обикновени.

Ще го използват ли?, попита Блейн.

Жената с изпитото лице му отговори:

Чух ви, млади човече. Мръсно е, но ще го използваме. Какво друго ни остава!

Можете да останете тук.

Ще го използваме, потвърди жената.

А ще го предадете ли на другите?

Ще направим всичко, което е по силите ни.

Те започнаха да се отдалечават. Бяха смутени и разтревожени, сякаш някой бе казал особено мръсен виц на сбирка на църковното настоятелство.

А ти?, обърна се Блейн към Анита.

Тя бавно се извърна с лице към него.

Ти беше длъжен да го направиш, Шеп. Нямахте друг изход. Просто не си съзнавал как ще го приемат те.

Така е. Толкова дълго съм живял с извънземни. Всъщност аз съм наполовина извънземен. Не съм изцяло човек...

Стига, каза тя. Стига. Зная точно какво си.

Убедена ли си, Анита?

Напълно убедена.

Той я придърпа към себе си и за миг я притисна силно, после я отдалечи и се взря в лицето ѝ. Зад усмивката в очите ѝ се криеха сълзи.

— Трябва да ви напусна — каза Блейн. — Има още нещо, което трябва да свърша.

— Ламбърт Фин?

Той кимна.

— Но ти не можеш — викна тя. — Не можеш!

— Не е това, което си мислиш. Въпреки че, Бог ми е свидетел, не бих имал нищо против. Бих искал да го убия. Точно това смятах да направя до този момент.

— Но не е ли опасно да се върнеш просто така?

— Не знам. Ще видим. Може да спечеля малко време. Аз съм единственият човек, който може. Ламбърт Фин се бои от мен.

- Ще ти трябва ли кола?
 - Ако можеш да ми намериш.
 - Ще тръгнем вероятно скоро след смрачаване. Ще се върнеш ли дотогава?
 - Не зная.
 - Ще се върнеш ли, за да дойдеш с нас? За да ни поведеш?
 - Анита, не мога да обещаая. Не ме карай да обещавам.
 - А ако сме заминали, ще дойдеш ли след нас?
- Той само поклати глава. Не можеше да отговори.

33.

Фоайето на хотела бе тихо и почти празно. Един мъж дремеше в креслото си. Друг четеше вестник. Отегчен чиновник стоеше зад рецепцията, като зяпаше към улицата и отнесено потрепваше с пръсти.

Блейн мина през фоайето и прекоси тесния коридор, водещ към стълбите. Човекът, който обслужваше асансьора, стоеше до отворената кабина.

— Ще се качите ли, сър? — попита той.

— Не се притеснявайте — отвърна му Блейн. — Само с един скок съм там.

Той се обърна и пое нагоре по стълбите. Почувства как кожата на гърба му се изопва и как косъмчетата в основата на черепа му настръхнаха. Знаеше, че е много вероятно да се е упътил право към смъртта си.

Но трябваше да рискува. Килимът по стъпалата заглушаваше стъпките му и той се движеше в почти пълна тишина, с изключение на нервното свистене на собствения си дъх.

Стигна до втория етаж и положението бе същото като преди. Бодигардът пак седеше на наклонения назад и опрян в стената стол и когато Блейн се приближи, се килна напред и седна с присвити крака в очакване.

— Не можете да влезете — каза пазачът на Блейн. — Той изпъди всички навън. Каза, че ще се опита да поспи.

— Било му е наистина тежко — съгласи се Блейн.

Пазачът заговори с поверителен глас:

— Никога не съм виждал толкова потресен човек. Кой мислите, че го е направил?

— Пак е нещо от оная проклета магия. Бодигардът замислено кимна:

— Макар че той не беше на себе си и преди случилото се вчера. Беше добре, когато се видяхте първия път, но веднага след това, веднага след като си тръгнахте, той не беше на себе си.

— Не видях нищо странно у него.

— Както ви казах, той беше съвсем наред. Върна се съвсем нормално. Но около час по-късно аз надзърнах вътре и той седеше на стола си, втренчен във вратата. Със странен поглед. Сякаш нещо го измъчваше отвътре. Той дори не ме забеляза, когато надзърнах в стаята. Не знаеше, че съм там, докато не му заговорих.

— Може би просто е размишлявал.

— Да-а, предполагам. Но вчера беше ужасно. Събрала се бе огромна тълпа, дошла да чуе речта му, а и всички тия репортери също бяха тук. Заедно отидоха до депото, където той държеше онази звездна машина...

— Не бях там, но чух за това — каза Блейн. — Сигурно е било невероятен шок.

— Помислих, че ще умре на място — продължи бодигардът. — Лицето му стана виолетово...

— Какво ще кажете — подхвърли Блейн, — ако само погледнем вътре? Ако е заспал, ще си тръгна. Но ако е буден, бих желал да поговоря с него за кратко. Наистина е важно.

— Е, предполагам, че може. Виждам, че сте му приятел.

И това, помисли си Блейн, е последната отплата в тази фантастична игра. Фин не бе дръзнал да спомене и дума за него. Фин бе оставил да се смята, че той му е приятел, защото подобно предположение бе щит и за самия Фин. Именно затова не го бяха преследвали. Затова главорезите на Фин не бяха преобърнали Хамилтън с главата надолу в отчаяно търсене.

Това беше отплатата.

Ако не беше капан, разбира се.

Блейн почувства как мускулите му се напрягат и с усилие ги отпусна.

Пазачът се изправи и затърси ключа в джобовете си.

— Хей, почакайте за минутка — каза Блейн. — Първо ме претърсете.

Бодигардът се усмихна.

— Няма нужда. Бяхте чист първия път. С Фин излязохте, хванати подръка. Каза ми, че сте негов стар приятел, когото не е виждал от години.

Той намери ключа и отключи вратата.

— Аз ще вляза пръв да видя дали спи. Отвори тихо и прекрачи прага. Блейн го следваше отблизо.

Бодигардът спря толкова рязко, че Блейн се блъсна в него.

От гърлото на пазача изскочиха странни звуци.

Блейн протегна ръка и грубо го избута встрани.

Фин лежеше на пода.

От него идваше странното усещане за нещо извънземно.

Тялото му бе извито, сякаш някой го бе пречупил над естествените възможности. Лицето му, подпряно на едната буза, имаше изгледа на човек, който е видял огньовете на ада и е подушил смрадта на телата, които горят вечно. Черните му дрехи грееха с мрачен блясък на светлината на настолната лампа, поставена недалеч от тялото. Широко тъмно петно се стелеше по мокета около главата и гърдите му. А от широко прерязаното му гърло вееше хладен ужас.

Пазачът още стоеше встрани до вратата, а звуците в гърлото му постепенно заглъхваха.

Блейн се доближи до Фин и там, край разтворената му ръка, лежеше оръжието на смъртта — един старомоден остър бръснач, който трябваше отдавна да е намерил място в някой музей.

Сега, разбра Блейн, всяка надежда си бе отишла. Не можеше да се направи никаква сделка. Ламбърт Фин беше отвъд всякакви сделки.

Този мъж бе запазил характера си до самия край. Бе останал верен на суровата си, строга същност. Наистина, за него нямаше лесен начин, но той бе избрал най-трудния от всички начини да се самоубие.

Но дори и така, мислеше си Блейн, втрещен със смразяващ ужас в червения прорез на гърлото, пак не бе имало нужда да върши всичко до такава крайност, да продължава да дълбае с бръснача, докато умира.

Само човек на омразата би направил това — човек, полудял от омраза към себе си, човек, който е презрял и възненавидял това, в което се е превърнал.

Нечист — с извънземен ум в своя антисептичен череп. Подобно нещо наистина би тласнало човек като Фин към смъртта; един вманиачен фанатик, завладян от собствената си идея за перфектно общество, не би могъл да живее, нито да оцелее с хаотичната загадка на един извънземен разум.

Блейн се обърна и излезе от стаята. Пазачът повръщаше, присвит одве в ъгъла на коридора.

— Стойте тук — нареди му Блейн. — Аз ще повикам ченгетата. Мъжът се обърна. Очите му блестяха от ужас. Избърса устата си с трепереща ръка.

— Божичко — проговори той, — виждали ли сте някога подобна касапница...

— Седнете и се успокойте — каза Блейн. — Веднага се връщам.

Всъщност нямаше да се върне. Сега беше моментът да изчезне. Трябваше му време и разполагаше с такова. Пазачът бе твърде потресен, за да предприеме сам каквото и да е.

Но щом вестта се разпространеше, щеше да настъпи истински ад.

Бог да пази паранормалниците, които бъдат заловени тази нощ, помисли си Блейн.

Той бързо мина по коридора и изтича надолу по стълбите. Фоайето все още бе пусто и той енергично го прекоси.

Когато стигна до вратата, тя внезапно се отвори и някой влезе през нея със също толкова енергичен ход.

Дамска чанта издрънча на пода и Блейн протегна ръце да спре жената, която бе влязла.

Хариет! Махай се оттук! Махай се!

Чантата ми!

Той спря да я вземе и като я вдигаше, ключалката се отвори и от чантата изпадна нещо черно и тежко. Свободната му ръка го сграбчи и той го придвижи назад в шепата си, за да го скрие.

Хариет се бе обърнала и излизаше. Блейн избърза след нея и я хвана за лакътя, повличайки я след себе си.

Стигна до колата си и спря, за да отвори вратата. Бутна Хариет на седалката.

Но, Шеп, колата ми е само на една пряка...

Няма време. Трябва да изчезваме оттук.

Той изтича от другата страна на колата и се качи. Отлепи я рязко от бордюра и я насочи по улицата. Движейки се далеч по-бавно, отколкото му се искаше, зави в първата пряка и се насочи към магистралата.

Точно пред тях се издигаше изтърбушеният от огъня скелет на Търговския пункт.

Той бе държал чантичката ѝ в скута си и едва сега ѝ я подаде.

— За какво ти е pistolетът? — попита Блейн.
— Щях да го убия — викна тя. — Щях да го застрелям като куче.
— Вече не е необходимо. Той е мъртъв. Тя бързо изви глава към него.

— Ти?!

— Е, сега, предполагам, може и така да се каже.

— Но, Шеп, убил ли си го или...

— Добре. Убих го.

И това не беше лъжа. Без значение от чия ръка бе загинал Ламбърт Фин, той, Шепърд Блейн, го бе убил.

— Аз имах причина — каза той. — Но ти?

— Той нареди да убият Годфри. Само това е достатъчно.

— Ти си била влюбена в Годфри.

— Да, мисля, че да. Той беше велик човек, Шеп.

— Зная. Бяхме приятели във „Фишхуук“.

— Мъчно ми е — каза Хариет. — О, Шеп, колко ми е мъчно!

— А онази нощ...

— Тогава нямаше време за сълзи. Никога няма време за сълзи.

— Ти си знаела всичко...

— От много време. Това ми беше работата — да зная.

Той стигна до магистралата и излезе на нея, карайки обратно към Хамилтън. Слънцето бе залязло. Здрачът бе пропълзял над земята, а на изток, точно над прерията, блещукаше самотна звезда.

— А сега? — попита той.

— Сега разполагам с материал за статия. С най-цялостен и точен материал.

— Ти ще я напишеш. Но вестникът ти ще я публикува ли?

— Не зная — каза тя. — Но трябва да я напиша. Разбираш, че трябва. Отивам в Ню Йорк...

— Недей — прекъсна я той. — Отиди във „Фишхуук“. Не с кола. От най-близкото летище...

— Но, Шеп...

— Опасно е — обясни й Блейн. — Опасно е за всеки, който има дори и най-малкия белег за паранормалност. Дори за нисши телепати като теб.

— Не мога да го направя, Шеп. Аз...

— Слушай, Хариет. На Халоуийн Фин е организиран бунт от страна на паранормалниците. Нещо подобно на акция на контраразузнаването. Останалите паранормални, които научиха за това, се опитаха да спрат бунтуващите се. Спряха ги отчасти, но не знам до каква степен. Каквото ще става, ще става тази нощ. Фин щеше да използва този бунт на паранормалниците, за да засили неприязънта, за да тласне към нови строги законови мерки. Щеше да има известни насилия, но не чак толкова големи, колкото би искал Фин. Ала сега, с неговата смърт...

Дъхът на Хариет за миг секна.

— Те ще ни изтрият от лицето на Земята — довърши тя мисълта на Блейн.

— Ще се постараят. Но има един изход...

— И независимо, че си знаел това, ти пак си убил Фин!

— Виж, Хариет, аз всъщност не съм го убил. Отидох да сключа сделка с него. Открих начин да отведа паранормалните от Земята. Щях да му обещавам да махна всеки паранормален от Земята, ако задържи копоите си с една-две седмици.

— Но ти каза, че си го убил.

— Може би — каза Блейн — е по-добре да ти разкажа всичко. Така че, когато започнеш да пишеш материала си, да можеш да напишеш пълната истина.

34.

Хамилтън тънеше в тишина. И беше толкова пуст, че човек можеше да почувства липсата на всякакъв звук.

Блейн спря колата на площада и слезе.

Не се виждаше нито една светлинка, а тихият шум на реката ясно достигаше до слуха му.

— Заминали са — каза той.

Хариет излезе от колата и я заобиколи, заставайки до него.

— Е, добре, приятелю — изрече тя, — мятай се и ти на своя кон.

Той поклати глава.

— Но ти трябва да заминеш. Трябва да ги последваш. Ти си един от тях.

— Някой ден — каза Блейн, — някой ден, след години. Но не сега. Има още много работа. Ще останат групички от паранормалници навсякъде по света. Уплашени и криещи се. Трябва да ги издирия. Трябва да спася всички, които мога.

— Няма да оцелееш, за да го направиш. Ще бъдеш специална мишена. Хората на Фин няма да се успокоят, докато не те...

— Ако стане много напечено, ще замина. Аз не съм герой, Хариет. Всъщност съм един страхливец.

— Обещаваш ли? — попита тя.

— Разбира се. С ръка на сърцето. А ти се върни във „Фишхуук“. Там ще си в безопасност. Карай направо към летището в Пиер.

Тя се обърна и тръгна към колата. Понечи да се качи, ала отново се обърна.

— Но на теб ще ти трябва колата. Той се изхили:

— Ако ми потрябва нещо подобно, селището е пълно с коли. Мога да си избира какъвто искам модел. Те, разбира се, не са могли да вземат колите си.

Хариет седна зад волана и извърна глава за сбогом.

— Последен въпрос — каза Блейн. — Какво стана с теб, когато бях в депото?

Тя посрещна въпроса му със смях.

— Когато Ренд пристигна, аз тихо се измъкнах. Отидох да потърся помощ. Смятах да се свържа по телефона с Пиер. Там има хора, които щяха да ни помогнат.

— Но?

— Но полицаите ме спряха и ме прибраха в ареста. Освободиха ме на следващата сутрин и оттогава все те търся.

— Ти си смело момиче — каза той и в същия миг из въздуха се разнесе леко далечно жужене.

Блейн застина и се ослуша. Шумът ставаше все по-силен и по-силен. Беше звук от много приближаващи се коли.

— Бързо — заговори той. — Без светлини. Плъзни се по хълма. На север ще откриеш пътя.

— Шеп, какво има?

— Шумът, който чуваш, е от коли. Насам идват преследвачи. Разбрали са, че Фин е мъртъв.

— А ти?

— Аз ще се оправя. Тръгвай. Тя запали мотора.

— Надявам се пак да се видим.

— Тръгвай, Хариет. Благодаря ти. Благодаря ти за всичко. Поздрави Шарлин от мен.

— Довиждане, Шеп — каза тя и колата тръгна, правейки кръг, за да се насочи по улицата към хълма.

Тя ще се справи, каза си Блейн. Шофьор, който може да кара из ония диви планини, граничещи с „Фишхуук“, не би имал никакви проблеми тук.

„Довиждане, Хариет“, беше казал той. „Поздрави Шарлин от мен.“ Защо ли го бе казал? Сбогуване със стария живот или, вероятно опит да се докосне за последен път до миналото? Но тогава си каза, че за „Фишхуук“ това нямаше да бъде минало. Шарлин щеше да продължава да дава приеми и най-странни типове щяха да продължават да се появяват на тях, без да са поканени. „Фишхуук“ притежаваше обаяние, великолепие и загадъчност. Сега обаче, без да знае това, „Фишхуук“ вече бе мъртва. И това беше жалко. Защото агенцията наистина беше едно от най-смайващите, от най-щастливите неща, които някога се бяха случвали на човечеството.

Той стоеше сам на площада и слушаше яростното свистене на приближаващите се коли. Далеч на запад съзря блясъка на техните фарове. Откъм реката повя хладен бриз и панталоните и ръкавите на якето му заплующаха от вятъра.

Навсякъде по света, помисли си той. Навсякъде по света през тази нощ щеше да има свистене на коли, беснеещи тълпи и тичащи хора.

Пъхна ръка в джоба на якето си и опипа и претегли пистолета, който беше изпаднал от чантичката на Хариет. Пръстите му обхванаха дръжката — но това, помисли си той, не бе начинът за борба.

Съществуваше друг, всеобхватен начин за борба с тях. Като бъдеха изолирани и затворени в границите на собствената си посредственост. Като им дадяха това, което желяеха — планета, населена само с обикновени, просто нормални хора. Планета, населена с хора, които ще си гният, без да познават пространството и без да са стигали до звездите; без да са стигали където и да е и без да са постигали каквото и да е. Като човек, който изживява живота си в своя люлеещ се стол на прага на дома си в някой малък опустяващ градец.

Без нови попълнения от външния свят самата „Фишхуук“ щеше да запада през следващите сто години, а след още сто щеше да достигне до точката на пълно замиране. Защото паранормалните от другите планети щяха да отбягват „Фишхуук“ дори когато щяха да се реят над света, за да спасяват своите събрата.

Но това всъщност нямаше да има значение след сто години, защото тогава човешката раса щеше да е в безопасност на други планети, изграждайки типа живот и типа култура, които на Земята са й били забранявани.

Той тръгна по площада, насочвайки се към хълмовете. Трябваше да е въвн от града, когато пристигнеха колите.

Знаеше, че отново поема сам по пътя. Но не чак толкова сам, колкото беше преди. Сега имаше цел. Цел, каза си Блейн с внезапен прилив на гордост, към която се бе насочил сам.

Присви рамене, за да се запази от мразовития вятър и закрачи по-енергично. Предстоеше му много работа.

Нещо се помръдна в сянката на дърветата отляво и Блейн, долавяйки движението с едно ъгълче на ума си, рязко се обърна.

Нещо се приближаваше бавно и неуверено към него.

— Шеп?

— Анита! — извика той. — Ти, малко глупаче! Анита!

Тя тичешком изскочи от мрака и се хвърли в обятията му.

— Не можех да замина — заговори тя, — не можех да замина без теб. Знаех, че ще се върнеш.

Той я притисна към себе си и се наведе да я целуне. Нямаше нищо друго в света, нищо друго освен тях двамата. Любовта и люляците, блестящата звезда и вятърът, и те двамата — това бе всичко, което съществуваше.

Но оставаше и свистенето на колите по пътя.

Блейн отскочи от нея, хвана я за ръка и викна:

— Бягай! Трябва да бягаме, Анита!

— Като вятъра — отвърна тя.

И те побягнаха.

— Нагоре по хълма — каза тя. — Там ни чака кола. Закарах я веднага щом се стъмни.

По средата на хълма спряха и погледнаха назад.

Първите пламъци се надигаха над сгушилия се над селището мрак, а крясъци на ярост от неуспеха се носеха нагоре по склона. Кухо пукаха изстрели, отвявани от вятъра.

— Стрелят по сенки — каза Анита. — Там долу няма нищо. Няма дори кучета или котки. Децата ги взеха с тях.

Но в много други селища, на много други места, мислеше си Блейн, имаше не само сенки. Там щеше да има и огън, и изстрели, и възета с примки, и окървавени ножове. И също така топуркането на забързани крака, тъмни сенки в небето и вой по хълмовете.

— Анита — попита той, — те наистина ли са върколаци?

— Да — отвърна тя. — Твоите върколаци са там долу.

Така беше наистина, каза си той. Тъмнината в ума, празнотата на мислите, повърхностните цели. Това бяха върколиците на този свят.

Двамата обърнаха гръб на селището и се заизкачваха по склона.

Зад тях родените от омразата пламъци ставаха все по-буйни и по-ярки. Но пред тях, над върха на хълма, далечните звезди грееха многообещаващо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.